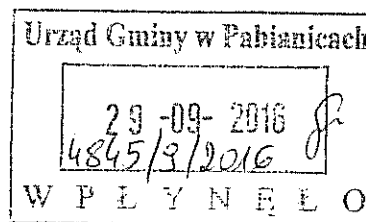

**MINISTER
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

DLI.III.6621.175.2015.AK.28

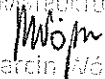
OBWIESZCZENIE

Na podstawie art. 11f ust. 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r., poz. 2031) oraz na podstawie art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23, z późn. zm.),

Minister Infrastruktury i Budownictwa

zawiadamia, że wydał decyzję z dnia 16 września 2016 r., znak: DLI.III.6621.175.2015.AK.27, uchylającą w części i odmawiającą wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w tej części, uchylającą w części i orzekającą w tym zakresie co do istoty sprawy, a w pozostałej części utrzymującą w mocy decyzję Wojewody Łódzkiego nr 394/15 z dnia 8 października 2015 r., znak: IA.II.7820.8.2015.PG, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na budowie drogi ekspresowej S14 – zachodniej obwodnicy Łodzi na odcinku: od drogi krajowej nr 1 w m. Słowik do węzła Łódź Lublinek, odcinek I węzeł Łódź Lublinek – węzeł Łódź Teofilów wraz z infrastrukturą, realizowanej w ramach zadania: „Zachodnia obwodnica Łodzi w ciągu drogi ekspresowej S14 wraz z obwodnicą Pabianic”.

Strony w sprawie mogą zapoznać się z treścią decyzji oraz aktami sprawy - w siedzibie Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa w Warszawie, ul. Chałubińskiego 4/6, pok. 302, III piętro, w dni robocze, w godzinach od 9.00 do 15.30, jak również z treścią decyzji (bez załączników) - w urzędach gmin właściwych ze względu na przebieg drogi, tj. Urzędzie Miasta Łodzi, Urzędzie Gminy w Pabianicach, Urzędzie Miejskim w Konstancynie Łódzkim i Urzędzie Miejskim w Aleksandrowie Łódzkim.

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Marcin Wójtowicz
DYREKTOR
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

DLI.III.6621.175.2015.AK.27
NK: 137873/16

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „kpa” oraz art. 11g ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r., poz. 2031), zwanej dalej „specustawą drogową”, po rozpatrzeniu odwołań Pana Zdzisława Seligi, Pani Wiesławy Taranto i Pana Grzegorza Taranto, Pana Tadeusza Błocha, reprezentowanego przez Panią Justynę Kasztelan, Pani Aliny Arnold, Pani Krystyny Drozdowicz, Pana Krzysztofa Drożdża, Pana Tomasza Drożdża, Pani Ireny Drożdż, spółki P.P.H. LEGS sp. z o.o. z siedzibą w Aleksandrowie Łódzkim, Pani Anny Grell-Wielec i Pana Arkadiusza Wielec, reprezentowanych przez r.pr. Annę Dastych, Prywatnej Korporacji Mieszkaniowej sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, Pana Jana Franasika, reprezentowanego przez r.pr. Kamilę Klimczak-Nowak, Pani Agnieszki Guzek i Pani Krystyny Skonecznej od decyzji Wojewody Łódzkiego nr 394/15 z dnia 8 października 2015 r., znak: IA.II.7820.8.2015.PG, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na budowie drogi ekspresowej S14 – zachodniej obwodnicy Łodzi na odcinku: od drogi krajowej nr 1 w m. Słowik do węzła Łódź Lublinek, odcinek I węzeł Łódź Lublinek – węzeł Łódź Teofilów wraz z infrastrukturą, realizowanej w ramach zadania: „Zachodnia obwodnica Łodzi w ciągu drogi ekspresowej S14 wraz z obwodnicą Pabianic”,

I. Uchylam zaskarżoną decyzję w części dotyczącej działki nr 405/2, z obrębu 24 Rąbień,

i orzekam w tym zakresie poprzez odmowę wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w tej części.

II. Uchylam:

- w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 6, w wierszu 17 licząc od góry strony, zapis:

„210/6 (210/36*, 210/37)”,

- mapę z projektem podziału nieruchomości oznaczonej jako działka nr 210/6, z obrębu 24 Rąbień, stanowiącą załącznik nr 5, ark. 20 do zaskarżonej decyzji,
- mapę z projektem podziału nieruchomości oznaczonej jako działka nr 405/1, z obrębu 24 Rąbień, stanowiącą załącznik nr 5, ark. 40 do zaskarżonej decyzji,

i orzekam w tym zakresie poprzez:

- ustalenie, w miejsce uchylecia, na stronie 6, w wierszu 17 licząc od góry strony, nowego zapisu:

„210/10 (210/38*, 210/39), 210/33 (210/40*, 210/41)”,

- zatwierdzenie mapy z projektem podziału działek nr 210/10 i nr 210/33, z obrębu 24 Rąbień, według projektu podziału przyjętego do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego przez Starostę Zgierskiego w dniu 17 marca 2016 r. pod numerem ewidencyjnym P.1020.2016.1209, która stanowi załącznik nr 4 do niniejszej decyzji,

- zatwierdzenie mapy z projektem podziału działki nr 405/1, z obrębu 24 Rąbień, według projektu podziału przyjętego do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego przez Starostę Zgierskiego w dniu 3 sierpnia 2016 r. pod numerem ewidencyjnym P.1020.2016.3526, która stanowi załącznik nr 5 do niniejszej decyzji.

III. Uchylam w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 13, w wierszach od 7 do 17 licząc od góry strony, zapis:

„C. Nieruchomości (oznaczone poniżej zgodnie z katastrem nieruchomości numerami ewidencyjnymi działek), położone w województwie łódzkim, w powiecie pabianickim w mieście Konstantynów Łódzki w obrębach K-16, K-18, w mieście Łodzi w obrębie G-53, znajdujące się pod wodami płynącymi położone w części w liniach rozgraniczających teren inwestycji, dla których nie zatwierdza się podziałów nieruchomości zgodnie z § 9 ust. 3 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 38, poz. 454 ze zm.):”

Konstantynów Łódzki obręb K-16: 21/2;
Konstantynów Łódzki obręb K-18: 10/1, 21, 22/1, 26/1;
Łódź obręb G-53: 739/5, 785.

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, nowego zapisu:

„C. Nieruchomości (oznaczone poniżej zgodnie z katastrem nieruchomości numerami ewidencyjnymi działek), położone w województwie łódzkim, w powiecie pabianickim w mieście Konstantynów Łódzki w obrębach K-16 i K-18, w mieście Łodzi w obrębie G-53, znajdujące się pod wodami płynącymi, dla których nie zatwierdza się podziałów nieruchomości, zgodnie bowiem z art. 20a ust. 1 ustawy z dnia o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych inwestor jest uprawniony do nieodpłatnego zajęcia tych nieruchomości na czas realizacji przedmiotowej inwestycji:

Konstantynów Łódzki obręb K-16: 21/2, 30/1
Konstantynów Łódzki obręb K-18: 5/8, 7/1, 8/1, 10/1, 11/5, 21, 22/1, 25/1, 26/1;
Łódź obręb G-53: 694/3, 694/5, 695/2, 731/10, 732/7, 733/7, 734/5, 735/5, 736/3, 736/7, 739/5, 740/5, 741/5, 763/8, 776/1, 785.

IV. Uchylam w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 13, w wierszach od 18 do 25, licząc od dołu strony, zapis:

„D. Nieruchomości (oznaczone poniżej zgodnie z katastrem nieruchomości numerami ewidencyjnymi działek), położone w województwie łódzkim, w powiecie pabianickim w gminie Pabianice w obrębie 22 Szynkielew, w mieście Łodzi w obrębie G-53, znajdujące się na obszarze kolejowym położone w części w liniach rozgraniczających teren inwestycji, dla których nie zatwierdza się podziału nieruchomości zgodnie z § 9 ust. 3 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. z 2001 r. Nr 38, poz. 454 ze zm.):”

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie w rozstrzygnięciu decyzji, w miejsce uchylenia, nowego zapisu:

„D. Nieruchomości (oznaczone poniżej zgodnie z katastrem nieruchomości numerami ewidencyjnymi działek), położone w województwie łódzkim, w powiecie pabianickim w gminie Pabianice w obrębie 22 Szynkielew, w mieście Łodzi w obrębie G-53, znajdujące się na obszarze kolejowym, dla których nie zatwierdza się podziału nieruchomości, zgodnie bowiem z art. 20a ust. 1 ustawy z dnia o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych inwestor jest uprawniony do nieodpłatnego zajęcia tej nieruchomości na czas realizacji przedmiotowej inwestycji:”

V. Uchylam:

- w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdującą się w pkt 8, tabelę dotyczącą ustalenia obowiązku przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu i dróg innej kategorii, w zakresie: pozycji 25 (strona 16) – dotyczącej działki nr 210/37 (powstałej z podziału działki nr 210/6, z obrębu 24 Rąbień), pozycji 112 i 113 (strona 21) – dotyczących działek nr 21/2 i 30/1, z obrębu K-16 Konstantynów Łódzki, pozycji 142 i 144 (strona 23) – dotyczących działek nr 5/8 i 7/1, z obrębu K-18 Konstantynów Łódzki, pozycji 145, 146, 148, 149, 150, 151 i 152 (strona 24) – dotyczących działek nr 8/1, 10/1, 11/5, 21, 22/1, 25/1, 26/1, z obrębu K-18 Konstantynów Łódzki, pozycji 275, 276, 277 (strona 35) – dotyczących działek nr 694/3, 694/5, 695/2, z obrębu G-53 Łódź, pozycji 290 (strona 36) – dotyczącej działki nr 731/10, z obrębu G-53 Łódź, pozycji nr 292 (strona 36) – dotyczącej działki nr 732/7, z obrębu G-53 Łódź, pozycji 294, 295, 297, 299, 300, 302, 303 (strona 37) – dotyczący działek nr 733/7, 734/5, 735/5, 736/3, 736/7, 739/5, 740/5 z obrębu G-53 Łódź, pozycji 304, 315, 317 (strona 38) – dotyczących działek nr 741/5, 763/8, 776/1, z obrębu G-53 Łódź, pozycji 318 (strona 39) – dotyczącej działki nr 785, z obrębu G-53 Łódź,
- w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, w tabeli znajdującej się w pkt 8, dotyczącej ustalenia obowiązku przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu i dróg innej kategorii, na stronach 15-43, zapisy:
 - „przebudowa ciągów drenażowych”,
 - „przebudowa innych urządzeń wodnych”,

i orzekam w tym zakresie poprzez:

- ustalenie, w miejsce uchylenia, w tabeli znajdującej się w pkt 8, dotyczącej ustalenia obowiązku przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu i dróg innej kategorii, na stronach 15-43, nowych zapisów:
 - „przebudowa ciągów drenażowych dla odwodnienia drogi ekspresowej”,
 - „przebudowa innych urządzeń wodnych dla odwodnienia drogi ekspresowej”,
- ustalenie w rozstrzygnięciu decyzji, poprzez dodanie, na stronie 44, po zapisie znajdującym się w wierszach od 1 do 4 licząc od góry strony, nowego zapisu:

„Odmawiam określenia ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości, o których mowa w art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. g ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, w odniesieniu do następujących działek:

Konstantynów Łódzki obręb K-16: działki nr 21/2, 30/1;

Konstantynów Łódzki obręb K-18: działki 5/8, 7/1, 8/1, 10/1, 11/5, 21, 22/1, 25/1, 26/1;

Łódź obręb G-53: działki 694/3, 694/5, 695/2, 731/10, 732/7, 733/7, 734/5, 735/5, 736/3, 736/7, 739/5, 740/5, 741/5, 763/8, 776/1, 785.

Odnośnie ww. działek – stanowiących teren wód płynących – nie ma uzasadnienia do określenia ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości ze względu na obowiązek przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu, czy dróg innej kategorii. Powyższe wynika z faktu, iż w przypadku gruntów pokrytych wodami płynącymi ustawodawca przewidział uregulowanie określone w art. 20a ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych. Zgodnie z tym przepisem, właściwy zarządca drogi jest uprawniony do nieodpłatnego zajęcia na czas realizacji inwestycji terenu wód płynących, gdy inwestycja drogowa wymaga przejścia przez ten teren.

Przedmiotowe działki zostały wymienione w pkt 6C niniejszej decyzji, jako działki niezbędne do przejścia przedmiotowej inwestycji drogowej przez tereny wód płynących”.

VI. Uchylam:

- rysunki Nr 03.01, 03.03, 03.06, 03.07, 03.08, 03.11, mapy przedstawiającej proponowany przebieg drogi w skali 1:1000, która stanowi integralną część zaskarżonej decyzji jako załącznik nr 2,
- w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 5, zapis stanowiący dotychczasową treść pkt 2 dotyczącego linii rozgraniczających teren,

i orzekam w tym zakresie poprzez:

- zatwierdzenie, w miejsce uchylecia, rysunków zamiennych Nr 03.01, 03.03, 03.06, 03.07, 03.08, 03.11, mapy przedstawiającej proponowany przebieg drogi w skali 1:1000, które stanowią integralną część niniejszej decyzji jako załączniki nr 1.1 – 1.6,
- ustalenie w rozstrzygnięciu decyzji, w miejsce uchylecia, nowego zapisu:

„2. **Określam linie rozgraniczające teren inwestycji** jako linię przerywaną koloru fioletowego, oznaczoną na mapie w skali 1:1000 przedstawiającej proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu, stanowiącej integralną część decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej”.

VII. Uchylam:

- rysunki nr 02.01 i 02.03 projektu zagospodarowania terenu (Tom 1/1, strony odpowiednio nr 60 i 62), stanowiącego załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji,
- stronę tytułową projektu zagospodarowania terenu (strona 4), stanowiącego załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji,

i orzekam w tym zakresie, poprzez zatwierdzenie, w miejsce uchylecia:

- rysunków zamiennych nr 02.01 i 02.03 projektu zagospodarowania terenu (Tom 1/1, strony odpowiednio nr 60 i 62), które stanowią załączniki nr 2.1 i 2.2 do niniejszej decyzji,
- zamiennej strony tytułowej projektu zagospodarowania terenu (strona 4), która stanowi załącznik nr 2.3 do niniejszej decyzji.

VIII. Uchylam:

- rysunki nr 02.01 i 02.03 projektu architektoniczno – budowlanego części drogowej – Tom 2/1 (strony odpowiednio nr 55 i 57), stanowiącego załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji,
- rysunek nr 03.44 projektu architektoniczno – budowlanego części drogowej – Tom 2/3 (strona 20), stanowiącego załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji,
- rysunek nr 02.01.1 projektu architektoniczno – budowlanego części sanitarnej – Tom 5/2 (strona 30), stanowiącego załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji,
- strony nr 2 i 7 opisu technicznego projektu architektoniczno – budowlanego części energetycznej – Tom 9/3, stanowiącego załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji,
- rysunek nr 02.03 projektu architektoniczno – budowlanego części melioracyjnej – Tom 13/1 (strona 37), stanowiącego załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji
- rysunek sytuacyjny znajdujący się na stronie 48 projektu architektoniczno – budowlanego rozbiórki – Tom 16/1, stanowiącego załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji,
- projekt architektoniczno-budowlany rozbiórki obiektów – Tom 16/1, stanowiący załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji,

- projekt architektoniczno-budowlany przebudowa urządzeń elektroenergetycznych nN i SN wł. prywatnych właścicieli, stanowiący załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji,

i orzekam w tym zakresie, poprzez zatwierdzenie, w miejsce uchylecia:

- rysunków zamiennych nr 02.01 i 02.03 projektu architektoniczno – budowlanego części drogowej – Tom 2/1 (strony odpowiednio nr 55 i 57), które stanowią załączniki nr 3.1 i 3.2 do niniejszej decyzji,
- rysunku zamiennego nr 03.44 projektu architektoniczno – budowlanego części drogowej – Tom 2/3 (strona 20), stanowiącego załącznik nr 3.3 do niniejszej decyzji,
- rysunku zamiennego nr 02.01.1 projektu architektoniczno – budowlanego części sanitarnej – Tom 5/2 (strona 30), stanowiącego załącznik nr 3.4 do niniejszej decyzji,
- stron zamiennych nr 2 i 7 opisu technicznego projektu architektoniczno – budowlanego części energetycznej – Tom 9/3, stanowiących załączniki nr 3.5 i 3.6 do niniejszej decyzji,
- rysunku zamiennego nr 02.03 projektu architektoniczno – budowlanego części melioracyjnej – Tom 13/1 (strona 37), stanowiącego załącznik nr 3.7 do niniejszej decyzji,
- rysunku zamiennego sytuacyjnego znajdującego się na stronie 48 projektu architektoniczno – budowlanego rozbiórki – Tom 16/1, stanowiącego załącznik nr 3.8 do niniejszej decyzji,
- projektu zamiennego architektoniczno-budowlanego rozbiórki obiektów – Tom 16/1, stanowiącego załącznik nr 3.9 do niniejszej decyzji,
- projektu zamiennego architektoniczno-budowlanego przebudowa urządzeń elektroenergetycznych nN i SN wł. prywatnych właścicieli, stanowiącego załącznik nr 3.10 do niniejszej decyzji,

IX. Uchylam w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 14, w wierszu od 14 do 17 licząc od dołu strony, zapis:

„7. Odmawiam udzielenia pozwolenia na wykonanie robót budowlanych, na działkach położonych poza liniami rozgraniczającymi, dla których inwestor przedłożył oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane:

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylecia, nowego zapisu:

„7. Udzielam pozwolenia na wykonanie robót budowlanych, na działkach położonych poza liniami rozgraniczającymi, dla których inwestor przedłożył oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane:”.

X. W pozostałej części zaskarżoną decyzję utrzymuję w mocy.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 13 kwietnia 2015 r., uzupełnionym pismami z dnia 14 maja 2015 r., znak: L.dz. Mosty 2015/05/00507, oraz z dnia 29 lipca 2015 r., znak: L.dz. Mosty 2015/07/01337, Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, zwany dalej „inwestorem”, reprezentowany przez Pana Krzysztofa Markowicza, Wiceprezesa Zarządu spółki Mosty Katowice sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach, wystąpił do Wojewody Łódzkiego o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na budowie drogi ekspresowej S14 – zachodniej obwodnicy Łodzi na odcinku: od drogi krajowej nr 1 w m. Słowik do węzła Łódź Lublinek, odcinek I węzeł Łódź Lublinek – węzeł Łódź Teofilów wraz

z infrastrukturą, realizowanej w ramach zadania: „Zachodnia obwodnica Łodzi w ciągu drogi ekspresowej S14 wraz z obwodnicą Pabianic”.

Po przeprowadzeniu postępowania w przedmiotowej sprawie, działając na podstawie art. 11a ust. 1, art. 11f ust. 1, art. 11i ust. 1, art. 23 *specustawy drogowej*, art. 92, art. 93 i art. 95 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 353), zwanej dalej „*ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*”, oraz art. 104 i 105 *kpa*, Wojewoda Łódzki wydał w dniu 8 października 2015 r. decyzję Nr 394/15, znak: IA-II.78208.2015.PG, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na budowie drogi ekspresowej S14 – zachodniej obwodnicy Łodzi na odcinku: od drogi krajowej nr 1 w m. Słowik do węzła Łódź Lublinek, odcinek I węzeł Łódź Lublinek – węzeł Łódź Teofilów wraz z infrastrukturą, realizowanej w ramach zadania: „Zachodnia obwodnica Łodzi w ciągu drogi ekspresowej S14 wraz z obwodnicą Pabianic”, zwaną dalej „*decyzją Wojewody Łódzkiego*”.

Od *decyzji Wojewody Łódzkiego* odwołania do Ministra Infrastruktury i Rozwoju, za pośrednictwem organu pierwszej instancji, wnieśli: Pan Zdzisław Seliga, Państwo Wiesława i Grzegorz Taranto, Pan Tadeusz Błoch, reprezentowany przez Panią Justynę Kasztelan, Pani Alina Arnold, Pani Krystyna Drozdowicz, Pan Krzysztof Drożdż, Pan Tomasz Drożdż i Pani Irena Drożdż, spółka P.P.H. LEGS sp. z o.o. z siedzibą w Aleksandrowie Łódzkim, Pani Anna Grell-Wielec i Pan Arkadiusz Wielec, reprezentowani przez r.pr. Annę Dastych, Prywatna Korporacja Mieszkaniowa sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, Pan Jan Franasik, reprezentowany przez r.pr. Kamilę Klimczak-Nowak, Pani Agnieszka Guzek, Pani Krystyna Skoneczna, Pani Anna Pskit oraz Pan Waldemar Kliszewski.

W związku z faktem, iż odwołania Pani Anny Pskit oraz Pana Waldemara Kliszewskiego wniesione zostały z uchybieniem terminu do ich wniesienia, odrębnym postanowieniem, wydanym na podstawie art. 134 *kpa*, organ odwoławczy stwierdził uchybienie terminu do wniesienia odwołania od *decyzji Wojewody Łódzkiego*.

W odwołaniu z dnia 19 października 2015 r. (złożonym w Łódzkim Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi w tym samym dniu) Pan Zdzisław Seliga poinformował, że w dniu 16 czerwca 2015 r. złożył w Łódzkim Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi wniosek o wykup w całości należącej do niego nieruchomości (działka nr 39 położona w Konstancynie Łódzkim, obręb K-16). Zdaniem skarżącego, budowa drogi ekspresowej S14 i przejęcie części ww. działki pod przedmiotową inwestycję drogową wyklucza możliwość korzystania z działki pozostającej przy nim po dokonanych podziale w sposób zgodny z dotychczasowym zagospodarowaniem.

W ocenie skarżącego, nie wzięto pod uwagę, iż po realizacji inwestycji pozostająca przy nim część ww. działki nie będzie przedstawiała takiej wartości jak dotychczas. Skarżący podniósł, że pozostała po podziale część nieruchomości będzie zniekształcona i trudna do zagospodarowania. Ponadto skarżący wskazał, że odległość trasy od zabudowy mieszkalnej wynosi 95 m, a po „odcięciu” części nieruchomości pod planowaną inwestycję działka będzie położona bardzo blisko 8-metrowych nasypów, co wyklucza jej właściwe użytkowanie w przyszłości. Skarżący obawia się również niekorzystnego wpływu trasy S14 na środowisko, zanieczyszczenia powietrza, gleby i hałasu oraz tego, że wstrząsy powstające podczas eksploatacji drogi mogą spowodować uszkodzenie znajdujących się na jego działce budynków. W świetle przedstawionej argumentacji Pan Zdzisław Seliga wniósł o wykupienie należącej do niego działki w całości.

W piśmie z dnia 9 listopada 2015 r. Pan Zdzisław Seliga ponowił zarzuty zawarte w odwołaniu. Ponadto skarżący poinformował, że planował podział należącej do niego nieruchomości pomiędzy troje swoich dzieci, jednak obecnie jest to nierealne, gdyż jedna z działek będzie znajdować się bardzo blisko trasy i na linii gazociągu, co uniemożliwi budowę domu i zamieszkanie. Skarżący wskazał również na następujące obawy w związku z realizacją przedmiotowego przedsięwzięcia:

- trudności podczas palenia w piecach z uwagi na fakt, iż budynki mieszkalne są niższe od nasypów z ekranami mającymi łącznie 14 m wysokości,
- niekorzystny wpływ robót budowlanych podczas realizacji inwestycji oraz eksploatacji drogi,

- brak światła słonecznego zimą, z uwagi na usytuowanie nasypów od strony wschodniej nieruchomości,
- zanieczyszczenie środowiska spalinami,
- przybliżenie sieci gazowej do zabudowań mieszkalnych.

Skarżący zażądał również wskazania obowiązujących norm prawnych w zakresie sytuowania budynków w sąsiedztwie linii gazociągu. Ponadto poinformował, że jest człowiekiem schorowanym i potrzebuje ciszy i spokoju, a realizacja inwestycji na to nie pozwoli. W związku z powyższym, skarżący wniósł o wykup całej jego posiadłości lub pozostawienie mu działki bez „klinów” psujących jej wizerunek i zaniżających wartość. Co więcej, skarżący wniósł także o uwzględnienie obowiązujących przepisów regulujących bezpieczną i zgodną z normami realizację tego typu przedsięwzięć.

Pani Wiesława Taranto i Pan Grzegorz Taranto w odwołaniu z dnia 2 listopada 2015 r. (złożonym w Łódzkim Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi w tym samym dniu) nie zgodzili się na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej w bezpośrednim sąsiedztwie ich nieruchomości. Skarżący wskazali, że według uzyskanych od *inwestora* informacji, odległość krawędzi drogi S14 od ich nieruchomości zabudowanej domem jednorodzinny wynosi 71 m, a odległość od dróg technicznych, awaryjnych i dojazdowych wynosi 54 m. Ponadto skarżący podnieśli, że zgodnie ze Studium Trasowania Drogi Ekspresowej S14 sporządzonym przez Biuro Planowania Przestrzennego Województwa Łódzkiego w Łodzi, bazowa granica uciążliwości przebiega przez środek należącej do nich nieruchomości. W ocenie skarżących, dotychczasowa cisza, spokój i bliskość natury przekształca się w „wytwornię” spalin samochodowych i hałasu, a ekrany akustyczne nie uchronią ich od niekorzystnych warunków, lecz jedynie „odetną” od świata, na co nie wyrażają zgody.

Skarżący wskazali również, że uzyskując decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla działki nr 653/1, jak i decyzję o pozwoleniu na budowę, nie zostali poinformowani o planach budowy drogi ekspresowej na tym terenie przez Urząd Miasta Łodzi, choć plany budowy drogi istniały od dawna. Posiadając bowiem powyższą wiedzę – skarżący wskazali - iż nie zdecydowałiby się na zakup nieruchomości i budowę domu w tej lokalizacji. Obecnie skarżący nie wyobrażają sobie życia w tak bliskim sąsiedztwie drogi szybkiego ruchu, a ponadto są przekonani, że sprzedaż nieruchomości za cenę adekwatną do jej wartości nie będzie możliwa, z uwagi na bliskość drogi ekspresowej. Wobec powyższego, wnieśli o wykup należącej do nich nieruchomości.

Pan Tadeusz Błoch, reprezentowany przez Panią Justynę Kasztelan, w odwołaniu z dnia 6 listopada 2015 r. (złożonym w Łódzkim Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi w tym samym dniu) oświadczył, że nie wyraża zgody na przebudowę sieci gazowej i sieci elektroenergetycznej na należącej do niego działce nr 100/3, z obrębu K-18 w Konstancynie Łódzkim. Skarżący wskazał, że jego nieruchomość jest działką inwestycyjną, dla której uzyskano decyzję Burmistrza Konstancyna Łódzkiego nr 43/2014 o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla inwestycji obejmującej budowę budynku biurowo-magazynowego wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną i komunikacyjną.

Natomiast planowana przebudowa sieci gazowej i sieci elektroenergetycznej – według skarżącego - spowoduje naruszenie uprawnień pozyskanych ww. decyzją. Skarżący podniósł, że brak zgody na wykonanie prac związanych z przebudową sieci wynika z faktu zajęcia 2648 m² powierzchni działki, co przyczyni się do obniżenia jej wartości, atrakcyjności oraz powstania ograniczeń w realizacji jego zamierzeń, a nadto wskazał, iż do dnia złożenia przedmiotowego odwołania żaden organ administracji nie wystąpił do niego z propozycją prowadzenia rozmów w sprawie przebudowy sieci gazowej i elektroenergetycznej.

Pani Alina Arnold w odwołaniu (bez daty dziennej), złożonym w Łódzkim Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi w dniu 9 listopada 2015 r., wniosła o wykupienie w całości należącej do niej działki nr 246, obręb 24 Rąbień, i wypłatę stosownego odszkodowania. Skarżąca podniosła, że *decyzja Wojewody Łódzkiego* pozbawia ją dostępu do wodociągu, a zatem nie będzie możliwości wykorzystywania ww. nieruchomości na dotychczasowych zasadach. Ponadto skarżąca stwierdziła, że bezpośrednia bliskość trasy ekspresowej S14 spowoduje znaczne obniżenie wartości działki oraz pozbawi zasadności zabudowy tej działki domem mieszkalnym. Dodatkowo Pani Alina Arnold wskazała, że w wyniku przejścia przez *inwestora* części jej działki zachodzi konieczność przedłużenia łącza sieci energetycznej o minimum 100 m. Skarżąca podniosła również, iż zatwierdzony *decyzją Wojewody Łódzkiego* podział

ww. działki skutkować będzie zmianą jej wymiarów, które wynosić będą 200 m długości i od 24 do 29 m szerokości, przy czym na całej długości będzie ona przylegać do drogi ekspresowej. Skarżąca podniosła także, że dotychczas jej nieruchomości graniczyła z lasem, a w planach zagospodarowania przestrzennego figurowała jako działka budowlana z przeznaczeniem na zabudowę mieszkalną, natomiast w wyniku realizacji inwestycji nie będzie nadawać się do zamieszkania.

Pani Krystyna Drozdowicz, Pan Krzysztof Drożdż, Pan Tomasz Drożdż i Pani Irena Drożdż w odwołaniu z dnia 9 listopada 2015 r. (złożonym w Łódzkim Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi w tym samym dniu) wyrazili sprzeciw wobec przejęcia pod inwestycję jedynie niewielkiej części działek nr 42 i 43, z obrębu P-37 Łódź. W ocenie skarżących, droga S14 będzie utrudniała im dostęp do nieruchomości, a działki staną się mało atrakcyjne, aby tam mieszkać i wypoczywać. W związku z powyższym, skarżący wnieśli o wykupienie ww. nieruchomości w całości.

Spółka PPH LEGS sp. z o.o. z siedzibą w Aleksandrowie Łódzkim w odwołaniu z dnia 9 listopada 2015 r. (złożonym w Łódzkim Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi w tym samym dniu) wskazała, że dokumentacja projektowa przedmiotowej inwestycji nie uwzględnia podziału należącej do niej działki nr 210/6 na działki nr 210/10 i nr 210/33, dokonanej decyzją Burmistrza Aleksandrowa Łódzkiego z dnia 3 czerwca 2011 r., znak: GG-IX-7430/111/2010/2011.

Pani Anna Grell-Wielec i Pan Arkadiusz Wielec, reprezentowani przez r.pr. Annę Dastych, w odwołaniu z dnia 5 listopada 2015 r. [nadanym w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2012 r., poz. 1529, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą Prawo pocztowe”, w dniu 6 listopada 2015 r.] zaskarżyli decyzję Wojewody Łódzkiego w części dotyczącej należącej do nich nieruchomości położonej w Konstantynowie Łódzkim, składającej się z działek nr 238/10, nr 238/11 i 238/6, z obrębu K-21.

Skarżący zarzucili decyzji Wojewody Łódzkiego naruszenie:

1. art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r., poz. 380, z późn. zm.), zwanej dalej „kodeksem cywilnym”, w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 64 ust. 3 Konstytucji RP, polegające na niezachowaniu wymogów niezbędności, przydatności i proporcjonalności sensu stricto powodujące naruszenie istoty prawa własności, a tym samym uniemożliwienie skarżącym realizowanie ich prawa własności zgodnie z jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem oraz uniemożliwienie skarżącym zrealizowanie zaplanowanych inwestycji, na które uzyskali ostateczne decyzje o ustaleniu warunków zabudowy,
2. art. 11a ust. 1 i następnych *specustawy drogowej* w związku z art. 21 ust. 2 Konstytucji RP oraz art. 6, art. 112 ust. 3 i 113 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 r., poz. 1774, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o gospodarce nieruchomościami”, poprzez orzeczenie o wywłaszczeniu nieruchomości ponad możliwy oraz konieczny i niezbędny zakres inwestycji celu publicznego,
3. art. 7, art. 8, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 *kpa*, poprzez oparcie rozstrzygnięcia na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów przeprowadzonych w sprawie, nieprzeprowadzenie wnikliwego postępowania dowodowego, co do niezbędności nieruchomości skarżących na cel wywłaszczenia w rozmiarze wynikającym z zaskarżonej decyzji.

W związku z powyższymi zarzutami skarżący wnieśli o uchylenie decyzji Wojewody Łódzkiego w części dotyczącej ich nieruchomości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi I instancji.

W uzasadnieniu odwołania Pani Anna Grell-Wielec i Pan Arkadiusz Wielec podnieśli, iż organ administracji orzekając o zatwierdzeniu podziału należącej do nich nieruchomości nie zachował odpowiedniej proporcji pomiędzy interesem publicznym a słusznym interesem obywateli, dając prymat temu pierwszemu. Skarżący podkreślili, że ich nieruchomości w znacznej mierze nie są przeznaczone pod urządzenia związane z drogą S14, ale pod urządzenia towarzyszące tej drodze zlokalizowane już poza planowanym ogrodzeniem drogi ekspresowej. Powyższe, w ocenie skarżących, podważa zasadność pozbawienia ich znacznej części ich nieruchomości (działki nr 238/10), a tym samym pozbawienie ich możliwości wykorzystania ich nieruchomości na dotychczasowy cel. Zdaniem skarżących, skoro działka nr 238/16 (powstała z podziału działki nr 238/10) tylko w nieznacznym zakresie

jest przeznaczona pod budowę drogi ekspresowej, to tylko w tej części powinna podlegać wywłaszczeniu.

Pani Anna Grell-Wielec i Pan Arkadiusz Wielec podnieśli ponadto, iż pozostała im po planowanym podziale działka nr 238/18 będzie miała kształt nieregularnego czworoboku bez dostępu do drogi publicznej i niemożliwe stanie się jej zagospodarowanie zgodnie z uzyskaną decyzją Burmistrza Konstantynowa Łódzkiego nr 10/2013 z dnia 9 maja 2013 r. o warunkach zabudowy dla inwestycji obejmującej budowę budynku magazynowego z częścią socjalno-biurową wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną. Skarżący wskazali, że powyższa inwestycja miała dla nich sens, gdy powierzchnia nieruchomości wynosiła ponad 1 ha. W obecnej sytuacji, z uwagi na fakt, iż po podziale kształt działki będzie zbliżony do trójkąta (co uniemożliwi posadowienie budynku magazynowego), oraz ze względu na brak dostępu do drogi publicznej – w opinii skarżących – przedmiotowa działka stanie się dla nich całkowicie bezużyteczna i nie będą mogli zagospodarować jej zgodnie z przeznaczeniem.

Skarżący podnieśli, iż zgodnie z projektem budowlanym przedmiotowej inwestycji drogowej dojazd do pozostawionej im nieruchomości będzie odbywał się od strony miejscowości Antoniew (ul. Słowiańska i ul. Aroniową) i wydłuży się do ok. 5 km, przy czym obecnie dojazd ten od ul. Niesięcin wynosi zaledwie 460 m. W ich ocenie, biorąc pod uwagę rodzaj planowanej inwestycji (usługi magazynowe), dogodny dojazd jest istotną kwestią warunkującą sens i opłacalność takiej działalności.

Skarżący wskazali, iż już na wcześniejszym etapie postępowania podnosili, że pierwotne plany przebiegu drogi S14 nie obejmowały terenu należącej do nich działki nr 238/10, stąd planując swoją inwestycję dokonali podziału stanowiącej ich własność nieruchomości w sposób najbardziej optymalny dla zamierzonej działalności. Skarżący podnieśli, iż obecne plany przebiegu trasy S14 i objęcie wywłaszczeniem również terenu położonego poza pasem drogi ekspresowej S14 spowodowało pozbawienie ich możliwości zrealizowania zamierzonych planów. Państwo Anna Grell-Wielec i Arkadiusz Wielec wskazali ponadto, że w stosunku do działki nr 238/11, w całości objętej liniami rozgraniczającymi teren inwestycji, uzyskali ostateczną decyzję o warunkach zabudowy dla inwestycji obejmującej budowę budynku magazynowego z częścią socjalno-biurową wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną. Według skarżących, inwestycja ta, z uwagi na treść *decyzji Wojewody Łódzkiego*, również nie będzie mogła zostać zrealizowana.

W ocenie skarżących, uprawomocnienie się *decyzji Wojewody Łódzkiego* w dotychczasowym kształcie spowoduje brak możliwości jakiegokolwiek zagospodarowania działki nr 238/18, gdyż niemożliwe będzie zarówno jej wykorzystanie w sposób określony w uzyskanej decyzji o warunkach zabudowy, jak i uzyskanie nowej decyzji o warunkach zabudowy dla innej inwestycji tego typu z uwagi na niespełnienie przesłanek z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r., poz. 199, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*” – w szczególności warunku dobrego sąsiedztwa i możliwości przyłączenia nieruchomości do sieci elektroenergetycznej.

Skarżący podnieśli, że wywłaszczeniem została objęta także działka nr 238/6, której są współwłaścicielami w 1/4 części i która była użytkowana przez nich dotychczas jako droga dojazdowa do ich nieruchomości. Skarżący podnieśli, iż ww. działka stanowiła połączenie działek nr 238/10 i 238/11 z drogą publiczną, oznaczoną jako działka nr 299/2. Zdaniem skarżących na skutek zatwierdzenia podziału działki nr 238/6 (na działkę nr 238/14 przeznaczoną pod inwestycję i działkę nr 238/15 pozostałą po podziale) i przejęcia jej części pod planowaną inwestycję drogową, działki pozostające przy skarżących zostaną pozbawione dostępu do drogi publicznej (działki nr 299/2). W ocenie skarżących, pozostała po podziale działka nr 238/15 nie będzie spełniała swojej dotychczasowej funkcji i straci jakiegokolwiek gospodarcze znaczenie, gdyż z obu stron będzie ograniczona terenem planowanej inwestycji drogowej.

Podsumowując skarżący uznali, iż ich chronione konstytucyjnie prawo własności zostało ograniczone w sposób niezasadny uzasadnienia prawnego i faktycznego. Zdaniem skarżących, kształt linii rozgraniczających teren inwestycji na wysokości ich nieruchomości (załamania linii granicy), jak również okoliczność, iż część przejmowanych nieruchomości znajduje się poza pasem drogi S14, świadczą o niezasadności dokonywanego wywłaszczenia, z uwagi na objęcie nim terenów niebędących niezbędnymi dla realizacji celu publicznego. Ponadto skarżący stwierdzili, że uzasadnieniem dla pozostawienia zakresu wywłaszczenia w dotychczasowym kształcie nie jest dla nich możliwość starania

się o wykup tzw. „resztówek”, gdyż ich celem nie jest sprzedanie pozostałej po podziale części nieruchomości, ale uzyskanie możliwości zagospodarowania tej nieruchomości na cele przez nich zamierzone.

Prywatna Korporacja Mieszkaniowa sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie w odwołaniu z dnia 9 listopada 2015 r. (nadanym w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *ustawy Prawo pocztowe*, w tym samym dniu) zaskarżyła *decyzję Wojewody Łódzkiego* zarzucając jej:

1. niespełnienie wymogów w zakresie zapewnienia ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich, co stanowi o naruszeniu art. 11f ust. 1 pkt 4 *specustawy drogowej*,
2. niespełnienie wymogów wynikających z przepisów techniczno-budowlanych i przepisów dotyczących ochrony środowiska, poprzez niekorzystne oddziaływanie inwestycji objętej *decyzją Wojewody Łódzkiego* na nieruchomości sąsiednie m.in. poprzez przekroczenie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku,
3. nieznaną uzasadnienia ingerencję w prawo własności skarżącej spółki, poprzez ustanowienie ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości oznaczonej jako działki nr 80/40 i 80/41, z obrębu B-55,
4. brak wszechstronnego i wyczerpującego wyjaśnienia sprawy w powyższym zakresie, tj. naruszenie art. 6, art. 7, art. 77 § 3 i art. 107 § 1 *kpa*.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżąca spółka wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu odwołania stwierdzono, że *decyzja Wojewody Łódzkiego* została wydana z naruszeniem uzasadnionych i chronionych prawnie interesów Prywatnej Korporacji Mieszkaniowej sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie. W ocenie skarżącej spółki, o powyższym świadczy fakt, iż nie przewidziano budowy ekranów akustycznych chroniących przed hałasem jej nieruchomości i innych osób na odcinku drogi łączącej węzeł „Łódź Teofilów” z drogą krajową nr 71, po północnej stronie tej drogi „co najmniej” od miejsca oznaczonego jako „zjazd indywidualny KM 110,08”, w kierunku ronda na drodze krajowej nr 71, na odcinku wokół ronda, a także na odcinku drogi krajowej pomiędzy rondem a pierwszymi terenami zabudowanymi w Aleksandrowie Łódzkim.

W ocenie skarżącej spółki, *decyzja Wojewody Łódzkiego* nie zapobiega niekorzystnym skutkom inwestycji w postaci nadmiernego hałasu, kurzu i spalin, oddziałującym na działki nr 80/42, 80/41 i 80/31, 80/40, z obrębu B-55, bezpośrednio sąsiadujące z inwestycją, których jest właścicielem. Skarżąca spółka wskazała, że na ww. nieruchomościach realizuje inwestycję budowlaną w zakresie budownictwa jednorodzinnego, na które otrzymała ostateczne pozwolenie na budowę. W związku z powyższym, skarżąca spółka stwierdziła, że budowa domów jednorodzinnych w sąsiedztwie planowanej inwestycji wymaga zapewnienia ochrony przed hałasem, kurzem i spalinami, poprzez zastosowanie ekranów akustycznych na wskazanych powyżej odcinkach drogi.

Skarżąca spółka wskazała, że w toku postępowania administracyjnego prowadzonego w przedmiotowej sprawie wielokrotnie poruszała problem dotyczący konieczności ochrony akustycznej realizowanego przez siebie przedsięwzięcia, kierując wystąpienia do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Łodzi, do Wojewody Łódzkiego oraz do *inwestora*, które to wystąpienia okazały się bezskuteczne, gdyż *decyzja Wojewody Łódzkiego* nie przewiduje budowy ekranów akustycznych na ww. odcinku drogi, a jedynie przewiduje zachowanie rezerwy terenu na ewentualną ich budowę w przyszłości. Skarżąca spółka stwierdziła, że z zaskarżonej decyzji wynika, iż ekrany akustyczne będą posadowione wzdłuż należącej do niej nieruchomości dopiero po zakończeniu budowy osiedla, po wykazaniu przez jego mieszkańców przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu. W ocenie skarżącej spółki jest to przykład przetrzucania przez *inwestora* negatywnych skutków inwestycji na osoby trzecie.

Skarżąca spółka podniosła również, że zastosowane rozwiązanie w zakresie ochrony akustycznej realizowanego osiedla jest niewystarczające i narusza jej uzasadnione interesy. W ocenie skarżącej spółki, ze względu na brak zabezpieczeń przed skutkami inwestycji, teren, na którym realizuje ona budowę osiedla, staje się dla klientów nieatrakcyjny, co naraża ją na poważne straty finansowe.

Ponadto, skarżąca spółka zarzuciła, że *decyzja Wojewody Łódzkiego* bez uzasadnionej potrzeby nakłada ograniczenie w korzystaniu z nieruchomości składającej się z działek nr 80/40 i 80/41, z obrębu

B-55, w celu dokonania przebudowy sieci elektroenergetycznej i telekomunikacyjnej. Skarżąca spółka stwierdziła, że nałożenie powyższych ograniczeń uczyni problematycznym korzystanie z ww. działek w sposób zgodny z ich dotychczasowym przeznaczeniem, o czym przesądza samo posadowienie infrastruktury technicznej na części ww. nieruchomości. W ocenie skarżącej spółki, ciężary związane z utrzymaniem i zarządzaniem częścią nieruchomości obciążonej przebudowaną infrastrukturą powinien ponosić podmiot, który z niej faktycznie korzysta, a nie właściciel doznający ograniczenia w normalnym korzystaniu ze swojej własności. Wobec powyższego, zdaniem skarżącej spółki, bardziej racjonalnym rozwiązaniem byłoby wywłaszczenie działki nr 80/40 w całości oraz działki nr 80/41 w części, na której znajduje się przedmiotowa infrastruktura. W konsekwencji – w ocenie skarżącej spółki – *decyzja Wojewody Łódzkiego* bez potrzeby ingeruje w jej „sferę właścicielską”.

Pan Jan Franasik, reprezentowany przez r.pr. Kamilę Klimczak-Nowak, w odwołaniu z dnia 10 listopada 2015 r. (nadanym w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *ustawy Prawo pocztowe*, w tym samym dniu) zaskarżył *decyzję Wojewody Łódzkiego* w części, tj.:

1. w pkt 2 dotyczącym wytyczenia linii rozgraniczającej inwestycję drogową przez działkę nr 405/2, z obrębu 24 Rąbień, stanowiącą jego własność, pomimo iż nie jest ona niezbędna dla inwestycji drogowej,
2. w pkt 3 dotyczącym udzielenia pozwolenia na rozbiórkę nieruchomości skarżącego – domu mieszkalnego,
3. w pkt 4 dotyczącym zatwierdzenia podziału działki nr 405/2 na dwie części: działkę nr 405/5 i nr 405/6, pomimo iż na skutek podziału działka nr 405/6, straci dla skarżącego znaczenie z uwagi na cel, w jakim była dotychczas wykorzystywana,
4. w pkt 6 dotyczącym przejścia na własność Skarbu Państwa części nieruchomości skarżącego nr 405/5, na której znajduje się jego dom.

Skarżący zarzucił *decyzji Wojewody Łódzkiego* naruszenie:

1. art. 20 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290), zwanej dalej „*ustawą Prawo budowlane*”, w związku z art. 11i ust. 1 *specustawy drogowej*, poprzez wykonanie projektu inwestycji niezgodnie z zasadami prawa i techniki budowlanej, przeprowadzenie linii rozgraniczającej teren przez nieruchomość, która nie jest niezbędna dla zrealizowania inwestycji drogowej,
2. art. 5 ust. 1 pkt 9 *ustawy Prawo budowlane* w związku z art. 11i ust. 1 *specustawy drogowej*, przy zastosowaniu wykładni rozszerzającej pojęcia „osoba trzecia” na osoby, których nieruchomości znajdują się na skraju pasa rozgraniczającego inwestycję, poprzez nieposzanowanie prawa skarżącego,
3. art. 140 w związku z art. 5 *kodeksu cywilnego*, poprzez nieuzasadnione przepisami prawa naruszenie prawa własności.

W związku z powyższymi zarzutami skarżący wniósł o uchylenie *decyzji Wojewody Łódzkiego* w zaskarżonej części i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie i przekazanie sprawy w zaskarżonej części do ponownego rozpatrzenia.

Ponadto, na podstawie art. 136 *kpa*, skarżący wniósł o przeprowadzenie oględzin jego nieruchomości podlegającej podziałowi oraz dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z powołanych w odwołaniu dokumentów na okoliczność jego zasadności, tj. uzasadnionego żądania pominięcia jego nieruchomości w planie budowy drogi S14, pozostawienia działki nr 405/2 w stanie niezmienionym, bez dokonywania podziału, w wyniku którego pozostała skarżącemu część nieruchomości pozbawiona będzie przyłącza energii i nie będzie się nadawała do wykorzystania na dotychczasowe cele.

Pan Jan Franasik wskazał, że w toku postępowania administracyjnego toczącego się przed Wojewodą Łódzkim złożył sprzeciw wobec proponowanego przez *inwestora* podziału należącej do niego działki nr 405/2, w wyniku którego zostanie mu odjęta własność części ww. nieruchomości (działka nr 405/5) zabudowana domem mieszkalnym, w którym zamieszkuje od 25 lat. Jednakże – jak wskazał skarżący – *decyzją Wojewody Łódzkiego* zatwierdzono podział jego nieruchomości w sposób zaproponowany przez *inwestora*, pomimo iż dom objęty liniami rozgraniczającymi teren inwestycji nie znajduje się w obszarze

projektowanego pasa drogowego. Skarżący nie zgodził się z powyższym rozstrzygnięciem, gdyż pociąga ono dla niego wysoce negatywne konsekwencje w postaci wyburzenia domu mieszkalnego, a ponadto – w jego ocenie – wywłaszczany teren nie jest niezbędny do zrealizowania projektowanej drogi.

Ponadto skarżący wskazał, że z otrzymanego od *inwestora* projektu wykonawczego sieci elektroenergetycznej wynika kolizja istniejącego przyłącza kablowego do budynku skarżącego z projektowanym układem drogowym, przy czym kolizja taka nie wynika z map projektowych przedmiotowej inwestycji. Skarżącego nie satysfakcjonuje przewidziane przez *inwestora* rozwiązanie polegające na odkopaniu istniejącego przyłącza kablowego i wprowadzenie go do złącza kablowo-pomiarowego ZKP-1, gdyż zbyt mocno ingeruje w sferę jego własności.

Uzasadniając zarzuty naruszenia przepisów *ustawy Prawo budowlane* skarżący stwierdził, że przeznaczona do wywłaszczenia część jego nieruchomości nie jest niezbędna do przeprowadzenia inwestycji, gdyż właściwy pas drogowy znajduje się „w stosownej odległości od nieruchomości skarżącego”. Ponadto w jego ocenie, współczesne techniki budowlane pozwalają na wykonanie melioracji bez naruszania jego nieruchomości. Zdaniem skarżącego, projekt budowlany przedmiotowej inwestycji, ze względu na wskazane przez niego wady, nie stanowi uzasadnienia dla ograniczenia prawa własności przez pozbawienie go części terenu. Co więcej, Pan Jan Franasik podniósł, że przeznaczenie nieruchomości mieszkalnej i wywłaszczenie jej bez powodu nie mieści się w granicach uzasadnionego interesu społecznego oraz narusza prawo własności i zasady współżycia społecznego.

Pan Jan Franasik zarzucił również, że zatwierdzony *decyzją Wojewody Łódzkiego* podział jego nieruchomości doprowadził do kolizji sieci elektroenergetycznej na działce pozostałej po podziale, gdyż sieć zlokalizowana na przeznaczonej do przejęcia części nieruchomości służyła obsłudze całej działki. Skarżący stwierdził, iż poprzez przejęcie części jego działki i usunięcie dotychczasowej sieci *inwestor* wymusza na nim zgodę na przebudowanie infrastruktury technicznej na działce pozostawionej mu po podziale. Ponadto, skarżący podniósł, że przedmiotowa kolizja nie została uwzględniona w *decyzji Wojewody Łódzkiego*, przez co osłabiono jego pozycję i możliwość dochodzenia swoich praw na drodze postępowania administracyjnego.

Podsumowując skarżący stwierdził, iż wywłaszczenie go z części nieruchomości zabudowanej budynkiem mieszkalnym i pozostawienie mu terenu niezabudowanego zmusi go do całkowitego opuszczenia nieruchomości i zmiany miejsca zamieszkania, bowiem z uwagi na swój zaawansowany wiek nie planuje on budowy nowego domu.

Pani Agnieszka Guzek i Pani Krystyna Skoneczna w odwołaniu z dnia 12 listopada 2015 r. (nadanym w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *ustawy Prawo pocztowe*, w tym samym dniu), jako współwłaścicielki działki nr 405/1, z obrębu 24 Rabeń, podniosły, że w toku postępowania w sprawie zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej nie został uwzględniony ich wniosek o przesunięcie granicy planowanego wykupu o 5 m w kierunku wschodnim. Skarżące podniosły, że są przeciwne lokalizacji projektowanego rowu przydrożnego w kierunku zachodnim od projektowanej drogi serwisowej na powstałej po podziale działce nr 405/3, przeznaczonej do wywłaszczenia. Skarżące wskazały, że przeznaczony do przejęcia teren działki jest obecnie zabudowany budynkami gospodarczymi a projektowane odwodnienie będzie przebiegać w bliskiej odległości od budynku mieszkalnego jednorodzinnego.

Powyższe odwołania wniesiono w terminie.

Uwzględniając fakt, iż obecnie właściwym w przedmiotowej sprawie – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Budownictwa (Dz. U z 2015 r., poz. 1907, ze zm.) – jest Minister Infrastruktury i Budownictwa, stwierdzono, co następuje.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą organy administracyjne powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne

dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezsprzecznie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i 77 *kpa*. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów *kpa*, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

W trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego Minister Infrastruktury i Budownictwa rozpatrzył ponownie wniosek *inwestora* o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez Wojewodę Łódzkiego, w tym zbadał poprawność postępowania organu I instancji oraz poprawność kończącej to postępowanie *decyzji Wojewody Łódzkiego*, jak również rozpatrzył zarzuty podniesione w odwołaniach i uzupełniających je pismach.

Na wstępie należy wyjaśnić, iż w dniu 27 października 2015 r. weszła w życie ustawa z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1590), zwana dalej „*ustawą zmieniającą*”, której art. 1 wprowadził zmiany m.in. w przepisach rozdziału 2a *specustawy drogowej* regulującego postępowanie poprzedzające rozpoczęcie robót budowlanych.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 *ustawy zmieniającej*, do postępowań administracyjnych prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

W myśl zaś art. 5 ust. 2 *ustawy zmieniającej* do postępowań, o których mowa w ust. 1, na wniosek właściwego zarządcy drogi, stosuje się przepisy art. 11f ust. 1 pkt 8 lub art. 12 ust. 7 i 8 *specustawy drogowej* w brzmieniu nadanym *ustawą zmieniającą*.

Wobec niezłożenia przez *inwestora* wniosku, o którym mowa w art. 5 ust. 2 *ustawy zmieniającej*, w przedmiotowym postępowaniu stosuje się przepisy dotychczasowe.

Zgodnie z art. 11a ust. 1 *specustawy drogowej*, z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej wystąpił do Wojewody Łódzkiego Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, reprezentowany przez Pana Krzysztofa Markowicza, Wiceprezesa Zarządu spółki Mosty Katowice sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach.

Przed złożeniem wniosku, zgodnie z art. 11b ust. 1 *specustawy drogowej*, *inwestor* uzyskał następujące opinie:

- Zarządu Województwa Łódzkiego z dnia 18 lutego 2015 r., znak: BPPWŁ/PRP/451/4/15,
- Zarządu Powiatu Pabianickiego z dnia 2 marca 2015 r., znak: DM.7111.1.2015,
- Zarządu Powiatu Zgierskiego, wyrażoną w postanowieniu nr 2/RID/2015 z dnia 26 lutego 2015 r., znak: IG.673.2.2015.MS,
- Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 10 marca 2015 r., znak: ZDiT-II.50075.16.5.2.8.2015,
- Burmistrza Aleksandrowa Łódzkiego z dnia 19 lutego 2015 r., znak: IR.7021.3.18.2015.MW.1,
- Burmistrza Konstantinowa Łódzkiego z dnia 2 marca 2015 r., znak: T-I.7211.2.2015.ŁW.

Ponadto, przed złożeniem wniosku pismem z dnia 11 lutego 2015 r., znak: L.dz. Mosty 2015/02/00537, *inwestor* wystąpił o wydanie opinii do Wójta Gminy Pabianice. Niewydanie opinii w terminie 14 dni od dnia zwrócenia się o jej wyrażenie, zgodnie z art. 11b ust. 2 *specustawy drogowej*, potraktowano jako brak zastrzeżeń do wniosku.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 *specustawy drogowej*, do wniosku załączono mapę w skali 1:1000, na której przedstawiono proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu. Ponadto, dołączono analizę powiązania projektowanej drogi z innymi drogami publicznymi, mapy zawierające projekty podziałów nieruchomości oraz określono zmiany w dotychczasowej infrastrukturze zagospodarowania terenu.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 5 *specustawy drogowej*, do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej *inwestor* dołączył projekt budowlany wraz z opiniami, uzgodnieniami, pozwoleniami oraz dokumentami wymaganymi przepisami szczególnymi. Projekt został wykonany i sprawdzony przez osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r., poz. 1409, z późn. zm.). Zgodnie z art. 20 ust. 4 tej ustawy, do projektu dołączono oświadczenia projektantów i sprawdzających o sporządzeniu projektu zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.

Przedmiotowy projekt budowlany jest zgodny z:

- decyzją Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Łodzi nr 15/2011 z dnia 23 marca 2011 r., znak: WOOŚ-II.4200.8.2011.MG, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na „Budowie drogi ekspresowej S14 – zachodniej obwodnicy Łodzi na odcinku od drogi krajowej nr 1 w m. Słowik do węzła Lublinek” w ramach zadania „Zachodnia obwodnica Łodzi w ciągu drogi ekspresowej S14 wraz z obwodnicą Pabianic, zwaną dalej „*decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach*”,
- decyzją Marszałka Województwa Łódzkiego z dnia 22 października 2014 r., znak: RŚVI.7322.1.90.2014.AP, udzielającą pozwolenia wodno-prawnego,
- decyzją Marszałka Województwa Łódzkiego z dnia 23 grudnia 2014 r., znak: RŚVI.7322.1.117.2014.AP, udzielającą pozwolenia wodno-prawnego,
- decyzją Marszałka Województwa Łódzkiego z dnia 30 grudnia 2014 r., znak: RŚVI.7322.1.110.2014.AP, udzielającą pozwolenia wodno-prawnego,
- decyzją Marszałka Województwa Łódzkiego z dnia 25 lutego 2015 r., znak: RŚVI.7322.1.8.2015.MC, udzielającą pozwolenia wodno-prawnego,
- decyzją Marszałka Województwa Łódzkiego z dnia 20 kwietnia 2015 r., znak: RŚVI.7322.1.34.2015.AP, udzielającą pozwolenia wodno-prawnego,
- decyzją Marszałka Województwa Łódzkiego z dnia 14 maja 2015 r., znak: RŚVI.7322.1.29.2015.AP, udzielającą pozwolenia wodno-prawnego,
- decyzją Marszałka Województwa Łódzkiego z dnia 1 czerwca 2015 r., znak: RŚVI.7322.1.36.2015.PŁ, udzielającą pozwoleń wodno-prawnych,
- postanowieniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Łodzi z dnia 23 września 2015 r., znak: WOOŚ-I.4242.137.2015.MG.4, uzgadniającym realizację przedmiotowego przedsięwzięcia i określającym warunki jego realizacji, zwanym dalej „*postanowieniem uzgadniającym*”.

Po dokonaniu analizy przedłożonego przez *inwestora* projektu budowlanego organ odwoławczy stwierdził, że spełnia on wymagania określone w art. 34 ust. 2 i ust. 3 *ustawy Prawo budowlane* oraz w rozporządzeniu Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. z 2012 r., poz. 462, z późn. zm).

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 8 *specustawy drogowej*, *inwestor* załączył do wniosku także opinie:

- Łódzkiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 23 marca 2015 r., znak: WUOZ-C.5183.25.3.2015.MN,
- Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Poznaniu z dnia 23 lutego 2015 r., znak: TP-470-2/2015,
- Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Łodzi z dnia 16 marca 2015 r., znak: ZS-2211.4.2015.

Ponadto, pismem z dnia 11 lutego 2015 r., znak: L.dz. Mosty 2015/02/00516, *inwestor* wystąpił o wydanie opinii do PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. Zakład Linii Kolejowych w Łodzi, jako właściwego zarządcy infrastruktury kolejowej. Brak odpowiedzi w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku, zgodnie z art. 11d ust. 2 *specustawy drogowej*, potraktowano jako brak zastrzeżeń do wniosku.

Planowana inwestycja zlokalizowana jest poza pasem technicznym i ochronnym morskich portów i przystani, nie znajduje się w obszarze miejscowości uzdrowiskowych i nie jest wykonywana w obszarze terenów górniczych, co powoduje, że w przedmiotowej sprawie nie są wymagane opinie dyrektora właściwego urzędu morskiego, ministra właściwego do spraw zdrowia, czy właściwego organu nadzoru górniczego.

Do wniosku *inwestor* dołączył również wymagane przepisami odrębnymi akty administracyjne:

- decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach,
- ww. decyzje Marszałka Województwa Łódzkiego udzielające pozwoleń wodno-prawnych.

Analizując złożony przez *inwestora* wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej, uznać należy, że zawiera on elementy wskazane w art. 11b oraz art. 11d ust. 1 *specustawy drogowej*.

Następnie organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez Wojewodę Łódzkiego postępowanie w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację ww. przedsięwzięcia i stwierdził, co następuje.

W ocenie organu drugiej instancji Wojewoda Łódzki prawidłowo poinformował strony o wszczętym postępowaniu, podał jego podstawę prawną, pouczył o prawie do składania wniosków, uwag i zastrzeżeń, a zatem należycie i wyczerpująco poinformował strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, będących przedmiotem postępowania administracyjnego, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków.

Wojewoda Łódzki, pismem z dnia 28 maja 2015 r., znak: IA-II.7820.8.2015.PG, zawiadomił wnioskodawcę oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji.

Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o powyższym w drodze obwieszczeń:

- w Łódzkim Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi w dniach od 29 maja do 11 czerwca 2015 r.,
- w Urzędzie Gminy w Pabianicach w dniach od 3 czerwca do 7 lipca 2015 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w tym samym terminie,
- w Urzędzie Miejskim Konstanczyna Łódzkiego w dniach od 8 do 23 czerwca 2015 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w tym samym terminie,
- w Urzędzie Miejskim w Aleksandrowie Łódzkim w dniach od 5 do 30 czerwca 2015 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w tym samym terminie,
- w Urzędzie Miasta Łodzi w dniach od 3 do 17 czerwca 2015 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w tym samym terminie,
- w prasie lokalnej – „Fakt-Łódź”, wydanie z dnia 6 czerwca 2015 r.

W przedmiotowym obwieszczeniu organ pierwszej instancji poinformował strony o miejscu, gdzie strony lub ich pełnomocnicy mogą zapoznać się z dokumentacją dotyczącą inwestycji oraz o możliwości składania uwag i wniosków.

W toku postępowania przed Wojewodą Łódzkim strony postępowania wniosły zastrzeżenia i wnioski, które organ pierwszej instancji przesłał *inwestorowi* w celu zajęcia przez niego stanowiska. *Inwestor* ustosunkował się do zagadnień poruszonych przez strony postępowania.

Z uwagi na nałożony w *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* obowiązek przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko oraz z uwagi na wniosek *inwestora* o przeprowadzenie ponownej oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, działając na podstawie art. 89 ust. 1 *ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*, pismem z dnia z dnia 19 czerwca 2015 r., znak: IA-II.7820.8.2015.PG, Wojewoda

Łódzki zwrócił się do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Łodzi o uzgodnienie warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia drogowego.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Łodzi, działając na podstawie art. 90 ust. 2 pkt 1 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*, pismem z dnia 21 sierpnia 2015 r., znak: WOOS-I.4242.137.2015.MG.2, zwrócił się do Wojewody Łódzki o zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w sprawie przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko dla ww. przedsięwzięcia drogowego w trybie art. 33-36 i 38 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*.

Spełniając powyższy obowiązek, Wojewoda Łódzki poinformował społeczeństwo o możliwości zapoznania się z dokumentacją sprawy oraz możliwości składania uwag i wniosków.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Łodzi, *postanowieniem uzgadniającym*, uzgodnił realizację przedmiotowego przedsięwzięcia i określił warunki jego realizacji.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, Wojewoda Łódzki wydał w dniu 8 października 2015 r. decyzję Nr 394/15, znak: IA-II.7820.8.2015.PG, o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej.

Zgodnie z art. 11f ust. 3 *specustawy drogowej*, Wojewoda Łódzki doręczył ww. decyzję wnioskodawcy oraz zawiadomił o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczeń w urzędzie wojewódzkim oraz w urzędach gmin właściwych ze względu na przebieg drogi, na stronach internetowych tych gmin, a także w prasie lokalnej.

W aktach sprawy znajdują się dowody potwierdzające obwieszczenie o wydaniu przedmiotowej decyzji:

- w Łódzkim Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi w dniach od 9 do 22 października 2015 r.,
- w Urzędzie Gminy w Pabianicach w dniach od 13 do 28 października 2015 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w tym samym terminie,
- w Urzędzie Miejskim Konstancynowa Łódzkiego w dniach od 19 października do 3 listopada 2015 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w tym samym terminie,
- w Urzędzie Miejskim w Aleksandrowie Łódzkim w dniach od 14 do 28 października 2015 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w tym samym terminie,
- w Urzędzie Miasta Łodzi w dniach od 12 do 26 października 2015 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w tym samym terminie,
- w prasie lokalnej – „Fakt-Łódź”, wydanie z dnia 10-11 października 2015 r.

Dotychczasowych właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych *decyzją Wojewody Łódzkiego* organ I instancji poinformował o wydaniu decyzji w drodze zawiadomień wysłanych na adresy wskazane w katastrze nieruchomości.

W zawiadomieniach oraz w obwieszczeniu zamieszczono, zgodnie z art. 11f ust. 4 *specustawy drogowej*, informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią decyzji.

Analizując *decyzję Wojewody Łódzkiego* organ odwoławczy zważył, co następuje.

Na wstępie należy zaznaczyć, że kontrolowana decyzja czyni zadość wymogom przedstawionym w art. 11f ust. 1 *specustawy drogowej*, zawiera bowiem wszystkie niezbędne elementy określone w tym przepisie. Decyzja zawiera wymagania dotyczące powiązania drogi z innymi drogami publicznymi, określenie linii rozgraniczających teren inwestycji (mapa w skali 1:1000 przedstawiająca proponowany przebieg drogi oraz linie rozgraniczające teren, stanowiąca integralną część decyzji). Decyzja zawiera także zatwierdzenie podziału nieruchomości (mapy z projektem podziałów nieruchomości w skali 1:2000 wraz z wykazami zmian gruntowych, stanowiące załączniki nr 3-18 do decyzji, będące jej integralną częścią).

Ponadto, na mocy przedmiotowej decyzji, zatwierdzono projekt budowlany, stanowiący załącznik nr 1 do decyzji, będący jej integralną częścią. W decyzji określono także nieruchomości, które stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa, jak również określono warunki wynikające z potrzeb ochrony środowiska, ochrony zabytków i dóbr kultury współczesnej, a także określono wymagania dotyczące ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich. W decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej organ I instancji ustalił również obowiązek dokonania przebudowy sieci uzbrojenia terenu i dróg innych kategorii, określił ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości dla realizacji tych obowiązków, a także zezwolił na ich wykonanie.

Zaskarżona *decyzja Wojewody Łódzkiego* określa również termin wydania nieruchomości, opróżnienia lokali oraz innych pomieszczeń, o którym mowa w art. 16 ust. 2 *specustawy drogowej*. Pozytywnie należy ocenić określenie przez Wojewodę Łódzkiego – biorąc pod uwagę dyspozycję art. 16 ust. 2 *specustawy drogowej* – terminu wydania nieruchomości na 120 dzień od dnia ustatecznienia się decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (najkrótszy dopuszczalny termin).

W dniu 1 czerwca 2016 r. do Wojewody Łódzkiego wpłynął wniosek *inwestora* o nadanie *decyzji Wojewody Łódzkiego* rygoru natychmiastowej wykonalności.

Po rozpatrzeniu ww. wniosku, działając na podstawie art. 17 ust. 1 *specustawy drogowej* oraz art. 108 § 2 *kpa*, Wojewoda Łódzki wydał postanowienie Nr 177/16 z dnia 7 czerwca 2016 r., znak: IA-II.7820.10.2015.ŁR/MM, o nadaniu *decyzji Wojewody Łódzkiego* rygoru natychmiastowej wykonalności.

Na ww. postanowienie Wojewody Łódzkiego z dnia 7 czerwca 2016 r. zostały wniesione zażalenia do Ministra Infrastruktury i Budownictwa, które zostaną rozpatrzone w odrębnym rozstrzygnięciu.

Po zapoznaniu się ze zgromadzonym materiałem dowodowym organ II instancji stwierdził, iż wydana decyzja wymaga dokonania korekty merytoryczno-reformacyjnej.

Należy zauważyć, iż przepisy art. 138 § 1 pkt 2 *kpa* umożliwiają organowi odwoławczemu korektę zaskarżonej decyzji przez jej uchylenie i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy.

Analizując materiał dowodowy zakończony wydaniem *decyzji Wojewody Łódzkiego*, w tym projekt budowlany przedmiotowej inwestycji, oraz odwołanie Pana Jana Franasika, organ odwoławczy stwierdził, iż w zakresie działki nr 405/2, z obrębu 24 Rąbień, pomimo przeznaczenia do wyburzenia znajdującego się na niej budynku mieszkalnego, nie zostały tam przewidziane do przeprowadzenia żadne roboty budowlane. W szczególności z dokumentacji projektowej nie wynikało, aby przedmiotowy budynek kolidował z projektowanym odwodnieniem drogi dojazdowej (budynek ten znajduje się w bezpośrednim sąsiedztwie krawędzi rowu).

Organ odwoławczy, dokonując kontroli zgodności z prawem przedstawionego przez *inwestora* wniosku, ma na uwadze konieczność dokonania kontroli zakresu ingerencji w prawa majątkowe stron postępowania również pod kątem zachowania konstytucyjnej zasady proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) oraz płynących z niej zasad przydatności, konieczności oraz zakazu nadmiernej ingerencji. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym przedstawionego przez *inwestora* stanowiska odnośnie zasadności przeznaczenia nieruchomości skarżącego w części pod planowaną inwestycję drogową, nie wskazywała zaś na przydatność i niezbędność działki skarżącego dla realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia.

Według Ministra Infrastruktury i Budownictwa konieczna jest merytoryczna kontrola zasadności ingerencji w prawa jednostki przy realizacji inwestycji. Minister Infrastruktury i Budownictwa stoi na stanowisku, iż organ administracji publicznej ma obowiązek badania zasadności zajęcia danych nieruchomości pod inwestycję.

Stwierdzić również należy, iż nawet w przypadku zaistnienia kolizji pomiędzy projektowanym odwodnieniem drogi dojazdowej a istniejącym na nieruchomości skarżącego budynkiem mieszkalnym, wywłaszczenie nieruchomości połączone z wyburzeniem budynku stanowi nadmierną ingerencję w szczególnie chronione dobro, jakim jest prawo własności. W świetle powyższego, przedstawione przez *inwestora* w toku prowadzonego postępowania odwoławczego wyjaśnienia, należało uznać za

niewystarczające do uznania za uzasadnione zajęcia działki nr 405/2, z obrębu 24 Rąbień, w tym przeznaczenia do wyburzenia znajdującego się na niej budynku mieszkalnego.

Analizując dalej zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy oraz odwołanie spółki P.P.H. LEGS sp. z o.o. z siedzibą w Aleksandrowie Łódzkim organ odwoławczy stwierdził, iż załączona do wniosku *inwestora* dokumentacja projektowa oraz zaskarżona decyzji nie uwzględniają podziału działki nr 210/6, obręb 24 Rąbień, dokonanego ostateczną decyzją Burmistrza Aleksandrowa Łódzkiego z dnia 3 czerwca 2011 r., znak: GG-IX-7430/111/2010/2011, zatwierdzającej podział działki nr 210/6, obręb 24 Rąbień, na działki od nr 210/10 do nr 210/33.

W odpowiedzi na wezwania organu odwoławczego, w piśmie z dnia 1 marca 2016 r., znak: L.dz. Mosty 2016/03/00001, stanowiącym uzupełnienie pisma z dnia 28 grudnia 2015 r., znak: L.dz. Mosty 2015/12/00921, *inwestor* poinformował, iż po przeprowadzeniu dodatkowej analizy odwołań spółki P.P.H. LEGS sp. z o.o. z siedzibą w Aleksandrowie Łódzkim oraz Pana Jana Franasika, możliwe jest wprowadzenie zamiennych rozwiązań technicznych, które pozwolą na wyeliminowanie przedmiotu odwołania.

W odniesieniu do uwag spółki P.P.H. LEGS sp. z o.o. z siedzibą w Aleksandrowie Łódzkim *inwestor* wyjaśnił, że na podstawie roboczej aktualizacji warstwy ewidencyjnej mapy do celów projektowych zweryfikowano możliwość zapewnienia skomunikowania działki nr 210/33 (będącej działką o charakterze komunikacyjnym) dla pozostałych działek powstałych po podziale działki nr 210/6, z obrębu 24 Rąbień. *Inwestor* wyjaśnił, iż technicznie możliwe jest wykonanie zjazdu z ul. Mokrej do działki nr 210/33. W związku z powyższym – jak wskazał *inwestor* - konieczne jest dokonanie podziału działek nr 210/33 oraz 210/10 i włączenie części ww. nieruchomości w pas drogowy drogi ekspresowej S14. Dodatkowo *inwestor* poinformował, że wskazany powyżej sposób wykonania zjazdu z ul. Mokrej uwzględnia szerokość strefy kontrolowanej dla przebudowywanego gazociągu wysokiego ciśnienia (projektowany zjazd znajduje się poza przedmiotową strefą). Ww. rozwiązanie – jak wyjaśnił *inwestor* – zostało zaakceptowane przez spółkę P.P.H. LEGS sp. z o.o. z siedzibą w Aleksandrowie Łódzkim.

Natomiast uwzględniając zastrzeżenia przedstawione przez Pana Jana Franasika, *inwestor* wskazał, iż jest możliwa zmiana rozwiązania projektowego polegającej na odcinkowej likwidacji rowu przydrożnego, co umożliwi pozostawienie budynku mieszkalnego oraz brak ingerencji w infrastrukturę i zagospodarowanie działki nr 405/2, z obrębu 24 Rąbień.

Wobec powyższego, w piśmie z dnia 2 marca 2016 r., znak: DLI.III.6621.175.2015.AK.11, organ odwoławczy wezwał *inwestora* do przedstawienia zamienną dokumentacji mapowej i projektowej uwzględniającej brak objęcia liniami rozgraniczającymi teren inwestycji działki nr 405/2, z obrębu 24 Rąbień, oraz uwzględniającej podział działki nr 210/6, obręb 24 Rąbień, na działki od nr 210/10 do nr 210/33, dokonany ww. ostateczną decyzją Burmistrza Aleksandrowa Łódzkiego z dnia 3 czerwca 2011 r.

Przy pismach z dnia 25 marca 2016 r., znak: Mosty 2016/03/00961 i z dnia 6 kwietnia 2016 r., znak: Mosty 2016/04/00154, *inwestor* dostarczył żądane dokumenty.

Konsekwencją przedstawionego powyżej stanowiska oraz wskazanych działań są zmiany dokonane przez organ odwoławczy na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*, szczegółowo określone w punktach I, II i V niniejszej decyzji.

Brak zasadności przeznaczenia nieruchomości Pana Jana Franasika pod planowaną inwestycję drogową, w tym przeznaczenia do wyburzenia znajdującego się na niej budynku mieszkalnego, w ocenie Ministra Infrastruktury i Budownictwa, winno skutkować odmową wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w tym zakresie. Organ odwoławczy uchyla zaskarżoną decyzję w części i rozstrzyga sprawę w tym zakresie co do istoty, jeżeli dojdzie do przekonania, że zaskarżona decyzja jest nieprawidłowa w określonej części. Decyzja jest zaś nieprawidłowa, gdy postępowanie wyjaśniające lub tylko sama ocena zaskarżonej decyzji (jej części) wykazały, że narusza ona przepisy prawa materialnego albo jest niezasadna.

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*, w pkt I niniejszej decyzji Minister Infrastruktury i Budownictwa uchylił zaskarżoną decyzję Wojewody Łódzkiego w części dotyczącej działki nr 405/2, z obrębu 24 Rąbień i orzekł w tym zakresie co do istoty sprawy, poprzez

odmowę wydania decyzji o zezwoleniu na realizację ww. inwestycji drogowej, z uwagi na brak konieczności zajęcia tej działki pod ww. inwestycję drogową, co zostało szczegółowo wyjaśnione powyżej.

W pkt II niniejszej decyzji organ odwoławczy dokonał odpowiednich zmian w *decyzji Wojewody Łódzkiego* w odniesieniu do działki nr 210/6, obręb 24 Rąbień, uwzględniających podział tej na działki od nr 210/10 do nr 210/33, dokonany ww. ostateczną decyzją Burmistrza Aleksandra Łódzkiego z dnia 3 czerwca 2011 r. Zauważyć należy, iż działka nr 210/37 (powstała z podziału ww. działki nr 210/6) w *decyzji Wojewody Łódzkiego* została ograniczona w korzystaniu ze względu na konieczność przebudowy sieci gazowej. Jednakże, dokonana przez organ odwoławczy analiza zamiennej dokumentacji projektowej przedłożonej przez *inwestora* w trakcie trwania postępowania odwoławczego wykazała, iż *inwestor* zrezygnował z tej przebudowy.

Wobec powyższego, w pkt V niniejszej decyzji, organ odwoławczy dokonał odpowiednich zmian w znajdującej się w pkt 8 zaskarżonej decyzji tabeli, dotyczącej ustalenia obowiązku przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu i dróg innej kategorii, w zakresie braku konieczności czasowego zajęcia ww. działki.

Konsekwencją ww. korekt musiała być zmiana niektórych załączników do *decyzji Wojewody Łódzkiego*. Zmiana ta została szczegółowo określona w pkt VI-VIII rozstrzygnięcia niniejszej decyzji.

Minister Infrastruktury i Budownictwa analizując zaskarżoną *decyzję Wojewody Łódzkiego* stwierdził również, iż organ I instancji w tabeli znajdującej się w pkt 8 na stronach 15-43 *decyzji Wojewody Łódzkiego* określił ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości, wskazując jako cele zajęcia m.in. prace polegające na przebudowie ciągów drenażowych oraz na przebudowie innych urządzeń wodnych. Nie wyjaśniono przy tym, na czym polegać mają owe prace.

Zgodnie z art. 11f ust.1 pkt 8 lit. e, f, g i h *specustawy drogowej*, w brzmieniu obowiązującym na dzień złożenia wniosku przez *inwestora* o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej, decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zawiera w razie potrzeby ustalenia dotyczące określenia ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości dla realizacji obowiązków w zakresie przebudowy dróg innej kategorii lub dokonania przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu, jak również dotyczące zezwolenia na wykonanie tych obowiązków.

W myśl art. 2 pkt 11 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2015 r., poz. 520, z późn. zm.), przez sieci uzbrojenia terenu rozumie się wszelkiego rodzaju nadziemne, naziemne i podziemne przewody i urządzenia: wodociągowe, kanalizacyjne, gazowe, ciepłe, telekomunikacyjne, elektroenergetyczne i inne, z wyłączeniem urządzeń melioracji szczegółowych, a także podziemne budowle, jak: tunele, przejścia, parkingi, zbiorniki itp.

Stosownie do treści art. 73 ust. 1 pkt 1 i 1a ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2015 r., poz. 469), zwanej dalej „*ustawą Prawo wodne*”, do urządzeń melioracji wodnych szczegółowych zalicza się rowy wraz z budowlami związanymi z nimi funkcjonalnie oraz drenowania, jeżeli służą celom, o których mowa w art. 70 ust. 1. Przepis art. 70 ust. 1 *ustawy Prawo wodne* stanowi zaś, iż melioracje wodne polegają na regulacji stosunków wodnych w celu polepszenia zdolności produkcyjnej gleby, ułatwienia jej uprawy oraz na ochronie użytków rolnych przed powodzią.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, iż w decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie można określać ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości dla realizacji obowiązku polegającego na przebudowie drenaży lub innych urządzeń wodnych, którego celem jest wyłącznie polepszenie zdolności produkcyjnej gleby, ułatwienie jej uprawy oraz ochrona użytków rolnych przed powodzią.

Wobec powyższego, koniecznym było ustalenie, czy prace polegające na przebudowie ciągów drenażowych oraz na przebudowie innych urządzeń wodnych, dotyczą urządzeń wodnych służących również lub wyłącznie odwodnieniu drogi.

W piśmie z dnia 6 kwietnia 2016 r., znak: L.dz. Mosty 2016/04/00153, *inwestor* uszczegóławiając swoje stanowisko zawarte w piśmie z dnia 11 lutego 2016 r. wskazał, iż ww. prace służą umożliwieniu

wykonania obiektu budowlanego jakim jest droga ekspresowa wraz z infrastrukturą umożliwiającą jej funkcjonowanie, tj. odwodnieniem, którego integralną częścią jest odbiornik (urządzenie melioracyjne bądź ciek). Stwierdzić zatem należy, iż prace polegające na przebudowie ciągów drenażowych oraz na przebudowie innych urządzeń wodnych służą odwodnieniu drogi, a zatem wyczerpują przesłanki do wprowadzenia ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości dla realizacji obowiązku przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu.

Jednocześnie zauważyć należy, iż działki stanowiące wody płynące w *decyzji Wojewody Łódzkiego* zostały ograniczone w korzystaniu ze względu na konieczność wykonania obowiązku przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu. W przypadku gruntów pokrytych wodami płynącymi ustawodawca przewidział uregulowanie określone w art. 20a ust. 1 *specustawy drogowej*. Zgodnie z tym przepisem, właściwy zarządca drogi jest uprawniony do nieodpłatnego zajęcia na czas realizacji inwestycji terenu wód płynących, gdy inwestycja drogowa wymaga przejścia przez ten teren. W związku z powyższym, w przypadku terenów pokrytych wodami płynącymi nie zachodzi potrzeba ograniczenia w korzystaniu ze względu na obowiązek przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu, czy dróg innej kategorii. Przy ww. piśmie z dnia 6 kwietnia 2016 r. *inwestor* przekazał skorygowaną dokumentację projektową uwzględniającą prawidłową klasyfikację działek, dla których prowadzone będą roboty polegające na przebudowie urządzeń wodnych na działkach stanowiących tereny wód płynących oraz skorygowane zestawienie nieruchomości podlegających ograniczeniu w użytkowaniu z tytułu przebudowy istniejących sieci uzbrojenia terenu i skorygowane zestawienie nieruchomości znajdujących się pod wodami płynącymi.

Analizując zaskarżoną *decyzję Wojewody Łódzkiego* organ odwoławczy stwierdził również, iż w punktach 6C i 6D tej decyzji ujęte zostały nieruchomości stanowiące tereny wód płynących i tereny linii kolejowych, w stosunku do których nie zatwierdza się podziału nieruchomości. W rzeczonych punktach *decyzji Wojewody Łódzkiego* powołano § 9 ust. 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 542, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa*”, które stanowiły, iż wody śródlądowe oraz linie kolejowe dzielą drogi publiczne na odrębne działki ewidencyjne. Wskazać jednakże należy, iż na mocy § 1 ust. 5 rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 29 listopada 2013 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. z 2013 r., poz. 1551), które weszło w życie w dniu 30 grudnia 2013 r., brzmienie przepisu § 9 *rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa* zostało zmienione. Obecnie obowiązujący § 9 ust. 3 pkt 1 i 2 tego rozporządzenia nie zawiera regulacji w przedmiotowym zakresie (dotyczy innych kwestii).

Znamienne jest to, iż na dzień wydania *decyzji Wojewody Łódzkiego*, tj. 8 października 2015 r., § 9 ust. 3 pkt 1 *rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa* nie odnosił się w żaden sposób do działek stanowiących wody płynące. Przepis ten dotyczył (i dotyczy obecnie) jedynie linii kolejowych. Podkreślenia wymaga, iż powołany przepis odnosił się do wód płynących w swojej poprzedniej wersji, która została uchylona i obowiązywała do dnia 31 grudnia 2013 r. Powoływanie ww. zapisów *rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa*, w ocenie organu odwoławczego, jest zbędne w niniejszej sprawie, bowiem brak konieczności dokonywania podziałów nieruchomości pokrytymi wodami płynącymi lub stanowiącymi linie kolejowe wynika ze szczególnego uregulowania zawartego w art. 20a ust. 1 *specustawy drogowej*.

Konsekwencją przedstawionego powyżej stanowiska oraz wskazanych działań są zmiany dokonane przez organ odwoławczy na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*, szczegółowo określone w punktach III-V niniejszej decyzji.

W pkt III niniejszej decyzji organ odwoławczy dokonał korekty pkt 6C zaskarżonej *decyzji Wojewody Łódzkiego* zawierającego wykaz działek znajdujących się pod wodami płynącymi. Uwzględnione zostały wyjaśnienia *inwestora* zawarte w ww. piśmie z dnia 6 kwietnia 2016 r. dotyczące prawidłowej klasyfikacji działek, dla których prowadzone będą roboty polegające na przebudowie urządzeń wodnych na działkach stanowiących tereny wód płynących.

W punktach III i IV niniejszej decyzji organ odwoławczy uchylił zapisy *decyzji Wojewody Łódzkiego*, które powoływały się na nieobowiązujące przepisy *rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego*

i Budownictwa i orzekł w tym zakresie poprzez ustanowienie zapisów uwzględniających treść art. 20a ust. 1 *specustawy drogowej*.

W pkt V niniejszej decyzji organ odwoławczy dokonał zmian w tabeli znajdującej się w pkt 8 *decyzji Wojewody Łódzkiego*, dotyczącej ustalenia obowiązku przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu i dróg innej kategorii, polegających na wykreśleniu z niej działek stanowiących tereny wód płynących. Po korektach dokonanych przez organ odwoławczy w pkt III i V niniejszej decyzji, działki stanowiące tereny wód płynących zostały wymienione jako nieruchomości niezbędne do przejścia przedmiotowej inwestycji przez tereny wód płynących – a nie jak to miało miejsce do tej pory – ograniczone w korzystaniu w związku z przebudową dróg innych kategorii i istniejących sieci uzbrojenia terenu.

Dokonane przez Ministra Infrastruktury i Budownictwa (również w pkt V niniejszej decyzji) korekty w *decyzji Wojewody Łódzkiego* uwzględniają także wyjaśnienia *inwestora* w przedmiocie rodzaju przewidzianych do wykonania prac, które w rzeczywistości polegają na przebudowie ciągów drenażowych i przebudowie innych urządzeń wodnych dla odwodnienia drogi ekspresowej.

Konsekwencją ww. korekt musiała być zmiana niektórych załączników do *decyzji Wojewody Łódzkiego*. Zmiana ta została szczegółowo określona w pkt VI rozstrzygnięcia niniejszej decyzji.

Dodatkowo, analizując zaskarżoną *decyzję Wojewody Łódzkiego* organ odwoławczy zauważył, iż w pkt 7 tego rozstrzygnięcia, organ I instancji odmówił udzielenia pozwolenia na wykonanie robót budowlanych na działkach położonych poza liniami rozgraniczającymi, dla których *inwestor* przedłożył oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomościami na cele budowlane.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ I instancji wyjaśnił, iż w oparciu o uzyskane oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomościami na cele budowlane *inwestor* wystąpił o budowę zjazdów z dróg dojazdowych. Wojewoda Łódzki, powołując się na definicję zjazdu wynikającą z art. 4 pkt 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 460, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o drogach publicznych*”, stwierdził, że poza liniami rozgraniczającymi teren inwestycji *inwestor* wykonuje „utwardzenie terenu”. Wobec powyższego, organ I instancji odmówił udzielenia pozwolenia na „utwardzenie terenu” poza liniami rozgraniczającymi teren inwestycji, na działkach wskazanych w pkt 7 zaskarżonej decyzji.

Powyższy pogląd Wojewody Łódzkiego – w ocenie Ministra Infrastruktury i Budownictwa – jest błędny.

Definicja normatywna „zjazdu” została wprowadzona ustawą z dnia 14 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 200, poz. 1953), która weszła w życie z dniem 9 grudnia 2003 r. Wynika z niej, że zjazd to połączenie drogi publicznej z nieruchomością położoną przy drodze, stanowiące bezpośrednie miejsce dostępu do drogi publicznej w rozumieniu przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (art. 4 pkt 8 *ustawy o drogach publicznych*). Zjazd jest zatem miejscem dostępu do drogi publicznej, niestanowiącym jednak jej części, będący elementem pasa drogowego.

A zatem z definicji „zjazdu” zawartej w *ustawie o drogach publicznych* wynika, że zjazd nie jest częścią drogi, lecz jest to miejsce dostępu do drogi publicznej. Definicja pojęcia „zjazdu” zawarta w *ustawie o drogach publicznych* jest obowiązująca także w sprawach z zakresu prawa budowlanego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt I OSK 1935/11).

Zarówno przepisy *specustawy drogowej*, jak i rozporządzenia z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie obiektów i robót budowlanych, w sprawach których organem pierwszej instancji jest wojewoda (Dz. U. z 2010 r., nr 235 poz. 1539 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie obiektów budowlanych i robót budowlanych*”, obowiązujące w dacie wydania zaskarżonej decyzji, jak i treść przepisu art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. h *specustawy drogowej* obowiązującego aktualnie, nakazują rozumieć zjazd zarówno jako element pasa drogowego (wówczas – gdy zapewnia nieruchomości dostęp do drogi będącej zasadniczym przedmiotem decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej – objęty jest liniami rozgraniczającymi teren i podlega wyłączeniu), jak i element znajdujący się poza pasem drogowym (wówczas – gdy zapewnia nieruchomości dostęp do drogi będącej zasadniczym przedmiotem decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej – objęty jest liniami wskazującymi nieruchomości podlegające ograniczeniu w korzystaniu).

Przed nowelizacją *specustawy drogowej*, która wprowadziła możliwość zawarcia w decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej ustaleń dotyczących obowiązku budowy lub przebudowy zjazdów (aktualna treść art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. h) dopuszczalna była budowa i przebudowa zjazdu, z zastrzeżeniem, że dotyczyło to tylko tej części, która znajdowała się w pasie drogowym (część znajdująca się poza pasem drogowym mogła ewentualnie podlegać budowie lub przebudowie w oparciu o przedłożone przez inwestora oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomościami).

Zatem Wojewoda Łódzki niezasadnie odmówił udzielenia pozwolenia na wykonanie robót budowlanych polegających na budowie zjazdów z dróg dojazdowych na działkach położonych poza liniami rozgraniczającymi, dla których *inwestor* uzyskał oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nimi na cele budowlane.

Wobec powyższego – w pkt IX niniejszej decyzji – Minister Infrastruktury i Budownictwa dokonał korekty zapisu znajdującego się w pkt 7 zaskarżonej decyzji i zezwolił na wykonanie robót budowlanych, dla których *inwestor* uzyskał oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.

Organ odwoławczy dokonując powyższych rozstrzygnięć uznał, że nie naruszają one zasady dwuinstancyjności postępowania, o której mowa w art. 15 *kpa*. Badając zgodność z prawem pozostałej części zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy stwierdził, że czyni ona zadość innym wymogom *specustawy drogowej* oraz że brak było podstaw do zakwestionowania decyzji poza częścią uchyloną i ustaloną w punktach I-IX rozstrzygnięcia niniejszej decyzji.

Odnosząc się do zarzutów przedstawionych w odwołaniach Pana Jana Franasika i spółki P.P.H. LEGS sp. z o.o. z siedzibą w Aleksandrowie Łódzkim wskazać należy, iż w toku postępowania odwoławczego Minister Infrastruktury i Budownictwa dochodząc do przekonania, iż zarzuty te są w pełni słuszne, uzyskał materiał dowodowy pozwalający na uchylenie *decyzji Wojewody Łódzkiego* w zaskarżonej części i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy, co zostało szczegółowo wyjaśnione w uzasadnieniu niniejszego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się zaś do zarzutów podniesionych przez pozostałych skarżących Minister Infrastruktury i Budownictwa stwierdził, co następuje.

Rozpatrując wniesione odwołania w pierwszej kolejności wskazać należy, że zarówno wojewoda orzekający w sprawie jako organ pierwszej instancji, jak i Minister Infrastruktury i Budownictwa działający jako organ odwoławczy, pełnią w procesie inwestycyjnym funkcję organów, które będąc właściwe do wydania decyzji w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, nie są jednocześnie uprawnione do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji drogowej, ani do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań.

Ponadto, zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 *specustawy drogowej*, to inwestor we wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej decyduje o przebiegu drogi oraz wielkości terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, załączając mapy przedstawiające proponowany przebieg drogi oraz mapy zawierające projekty podziałów nieruchomości. Zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy, mogą działać tylko w granicach tego wniosku, nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji, a więc i w przebieg linii podziału nieruchomości, zaproponowany przez wnioskodawcę. Ocenie dokonanej przez organy pierwszej i drugiej instancji może jedynie podlegać zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach *specustawy drogowej*, bowiem stosownie do przepisu art. 11e *specustawy drogowej* nie można uzależniać zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, zakreślającego te granice. Zadaniem organu jest bowiem sprawdzenie, czy wyznaczone przez wnioskodawcę linie rozgraniczające pas drogowy oraz

zapropozowane rozwiązania techniczne odpowiadają woli ustawodawcy wyrażonej w innych regulacjach prawnych, mających znaczenie dla wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Zgodnie z powszechnie przyjmowanym w orzecznictwie sądownoadministracyjnym poglądem dotyczącym przedmiotowej materii (vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 maja 2016 r., sygn. akt II OSK 45416, z dnia 1 marca 2016 r., sygn. akt II OSK 2334/15, z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt II OSK 106/15, z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt II OSK 3221/14, z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 2621/12, z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14, z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 762/13, z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, z dnia 18 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 1968/10, z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt II OSK 2416/10 oraz wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 czerwca 2015 r., sygn. akt VII Sa/Wa 585/15, z dnia 20 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa 2887/14, z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa1987/14, z dnia 23 stycznia 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa 1001/14, z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt VII SA/Wa 2753/13, z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. akt II SA/Wa 561/11, z dnia 14 maja 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 1722/09), organ właściwy do wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie jest upoważniony do korygowania rozwiązań przyjętych we wniosku o wydanie ww. decyzji. To inwestor samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych i następnie techniczno-wykonawczych inwestycji, mając na uwadze spowodowanie jak najmniejszych uciążliwości dla właścicieli nieruchomości.

W tym miejscu zasadnym jest również przywołanie stanowiska przedstawionego przez skład siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w postanowieniu z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt II OPS/2/14, odmawiającym podjęcia, z wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich, uchwały mającej na celu wyjaśnienie przepisów prawnych, których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych, "Czy przesłanki niezbędności i celowości realizacji inwestycji publicznej w kształcie przedstawionym przez inwestora, mieszczą się w zakresie oceny przez organ administracji publicznej wniosku inwestora o wydanie decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej (art. 11a ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych - Dz. U. z 2013 r., poz. 687, z późn. zm.), pod kątem spełniania przez ten wniosek dopuszczalności wyłączenia w rozumieniu art. 21 ust. 2 Konstytucji RP i art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 r., poz. 518 ze zm.)?". Według Sądu, Rzecznik Praw Obywatelskich w istocie rzeczy przedstawił do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne, które dotyczy istotnego problemu konstytucyjnego, co do tego w jaki sposób ma być oceniana dopuszczalność pozbawienia własności z uwagi na cele publiczne (art. 21 Konstytucji RP i art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1991 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 r., poz. 518, z późn. zm.), w sprawie o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej.

Naczelny Sąd Administracyjny przywołał w ww. postanowieniu stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 października 2012 r., K 4/10, w którym Trybunał zwrócił uwagę na specyfikę spraw dotyczących budowy dróg publicznych, których budowa jest realizacją celu publicznego. Budowa bezpiecznych dróg w Polsce stanowi nadal priorytetowy cel publiczny, gdyż jest konieczna zarówno dla ochrony środowiska, jak i zdrowia, wolności i praw konstytucyjnych całych społeczności. Trybunał Konstytucyjny trafnie zwrócił uwagę, że po pierwsze, drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa, także tych wyłączonej; po drugie, uproszczona procedura wyłączenia z mocy prawa podczas realizacji inwestycji liniowych, obejmujących wiele nieruchomości, jest metodą skuteczną; po trzecie, lokalizacja (wytyczenie) drogi niejako narzuca listę nieruchomości, które muszą być zajęte, a zatem wyłączone. Jeżeli przyjmujemy, że przebieg drogi jest wyznaczony w sposób racjonalny przez grono specjalistów z zakresu transportu, geologii, ochrony środowiska, musimy przyjąć nieuchronność zajęcia ściśle oznaczonych gruntów pod budowę drogi. Trzeba mieć na względzie liniowy charakter inwestycji drogowych, który dyktuje w sposób naturalny pewne rozstrzygnięcia, w szczególności co do wyboru nieruchomości objętych decyzją i – w następstwie jej wydania – wyłączonej. Przy założonym przebiegu drogi – z jednej strony, wybór działek, przez które ma ona przebiegać, jest bardzo ograniczony albo wręcz wybór taki nie istnieje, z drugiej strony – wypadnięcie choćby jednej z grupy wyłączonej nieruchomości może unicestwić całą inwestycję. Należy ponadto mieć na uwadze, że wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej składa zarządca drogi (dla dróg krajowych – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad,

dla dróg wojewódzkich – zarząd województwa, dla dróg powiatowych – zarząd powiatu, a dla dróg gminnych – odpowiednio wójt, burmistrz, prezydent miasta).

Zgodnie z treścią art. 11i ust. 1 *specustawy drogowej* w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nieuregulowanych w *specustawie drogowej* stosuje się odpowiednio przepisy *ustawy Prawo budowlane*. Jak wynika natomiast z treści art. 35 ust. 4 *ustawy Prawo budowlane*, w razie spełnienia wymagań określonych w art. 35 ust. 1 oraz art. 32 ust. 4, właściwy organ nie może odmówić wydania decyzji o pozwoleniu na budowę. Wynika z powyższego, że decyzja o pozwoleniu na budowę nie ma charakteru uznaniowego i w razie spełnienia przez inwestora wymagań określonych w przepisach prawa budowlanego organ architektoniczno-budowlany jest zobligowany zezwolić na realizację inwestycji drogowej (stosownie do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 1955/10).

Wobec powyższego, pismami z dnia 15 grudnia 2015 r., znak: DOI.III.6621.175.2015.AK.2, z dnia 9 marca 2016 r., znak: DLI.III.6621.175.2015.AK.13, z dnia 18 kwietnia 2016 r., znak: DLI.III.6621.175.2015.AK.14, z dnia 17 maja 2016 r., znak: DLI.III.6621.175.2015.KA.16 i z dnia 15 czerwca 2016 r., znak: DLI.III.6621.175.2015.AK.18, organ odwoławczy wezwał *inwestora* do wypowiedzenia się w sprawie zagadnień dotyczących lokalizacji przedmiotowej inwestycji drogowej poruszonych przez skarżących i zastosowanych rozwiązań technicznych.

Pismami z dnia 28 grudnia 2015 r., znak: L.dz. Mosty 2015/12/00921, z dnia 22 marca 2016 r., znak: L.dz. Mosty 2016/03/00857, z dnia 28 kwietnia 2016 r., znak: L.dz. Mosty 2016/04/01137, z dnia 20 maja 2016 r., znak: L.dz. Mosty 2016/05/00836 oraz z dnia 22 czerwca 2016 r., znak: L.dz. Mosty 2016/06/00809, *inwestor* odniósł się do uwag skarżących.

Powyzsze stanowiska *inwestora* organ odwoławczy, działając w oparciu o art. 9 *kpa*, przesłał skarżącym stronom przy pismach z dnia 8 stycznia 2016 r., znak: DOI.III.6621.175.2015.AK.5, z dnia 27 stycznia 2016 r., znak: DLI.III.6621.175.2015.AK.8, z dnia 31 marca 2016 r., znak: DLI.III.6621.175.2015.AK.14, z dnia 29 kwietnia 2016 r., znak: DLI.III.6621.175.2015.AK.15, z dnia 30 maja 2016 r., znak: DLI.III.6621.175.2016.AK.17 oraz z dnia 24 czerwca 2016 r., DLI.III.6621.175.2015.AK.20, zawiadamiając o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przeglądania akt sprawy.

W piśmie z dnia 21 stycznia 2016 r. Pan Tadeusz Bloch, reprezentowany przez Panią Justynę Kasztelan, podtrzymał stanowisko zawarte w odwołaniu od *decyzji Wojewody Łódzkiego* wskazując jednocześnie, że stanowisko przedstawione przez *inwestora* nie odnosiło się do podniesionych przez niego zastrzeżeń oraz kwestii poniesienia przez niego szkody z powodu pozbawienia możliwości realizacji planów inwestycyjnych. Skarżący stwierdził, że nowa lokalizacja gazociągu uniemożliwi mu dalsze korzystanie z pozostałej części nieruchomości zgodnie z jej przeznaczeniem i uzyskaną decyzją o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

W ocenie skarżącego, projektowana trasa przebudowy linii elektroenergetycznej i gazociągu ma służyć jedynie realizacji inwestycji, tj. drodze S14, a całkowicie pomija interesy właściciela działki. Ponadto, skarżący podniósł, że stanowisko przedstawione przez *inwestora* pomija wymogi techniczne zawarte w przepisach wykonawczych do *ustawy Prawo budowlane*, a konieczność ich spełnienia spowoduje, iż cała jego nieruchomość stanie się bezużyteczna. Skarżący wskazał również, że nie był informowany o warunkach określonych w *postanowieniu uzgadniającym* oraz w *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*. Podsumowując skarżący wskazał, że projektowana lokalizacja sieci elektroenergetycznej i gazowej przebiegać będzie przez środek działki i ma zająć 2648 m² powierzchni działki, na co on nie wyraża on zgody.

Pan Zdzisław Seliga w piśmie z dnia 25 stycznia 2016 r. wyraził niezadowolony z powodu niekompletnej, w jego ocenie, odpowiedzi *inwestora* na przedstawione przez niego wątpliwości. Skarżący stwierdził, iż z pisma *inwestora* wynika, że nie ma on prawa do całości działki. Ponadto uznał, iż podział należącej do niego nieruchomości na działki nr 39/1 i 39/2 nie spełnia jego oczekiwań, gdyż „szpeci” całą nieruchomość, obniża jej wartość, utrudnia uprawę i zagospodarowanie, a bliskość trasy S14 pogarsza warunki życia. Skarżący podniósł, iż w przypadku gdy wykup całej jego działki jest niemożliwy, to żąda pozostawienia jego działki „bez klinów” i bez magistrali gazowej na jego posiadłości. Skarżący wskazał, iż „bardzo boi się drogi na 8-metrowych nasypach i 6 metrowymi

ekranami". Co więcej, skarżący wskazał, iż obawia się niekorzystnego wpływu prowadzonych robót dotyczących już samej budowy drogi S14 budowlanych na jego nieruchomości, a także zanieczyszczeń środowiska, co wpływa na pogorszenie zdrowia jego rodziny.

Skarżący wskazał również na zbyt bliskość odległość projektowanej drogi S14 i magistrali gazowej od jego zabudowań, jak również podniósł, iż podziały nieruchomości nie były konsultowane z właścicielami działek. Skarżący zaznaczył, iż jego posiadłość jest dorobkiem całego życia i z tego względu żąda godziwej rekompensaty. W dalszej części rzeczonoego pisma skarżący powtórzył zarzuty zawarte w odwołaniu i uzupełniającym je piśmie z dnia 9 listopada 2015 r.

Pani Alina Arnold w piśmie bez daty dziennej, które wpłynęło do Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa w dniu 29 stycznia 2016 r., wyraziła stanowczy sprzeciw wobec przejęcia i wykupu części należącej do niej działki, gdyż powoduje ono zwężenie jej powierzchni, co zmienia charakter gruntu i jego przeznaczenie przewidziane w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego i decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (charakter usługowo-mieszkalny). W związku z powyższym skarżąca stwierdziła, iż stanowczo „nalega” na wykup całej nieruchomości.

Pani Anna Grell-Wielec oraz Pan Arkadiusz Wielec, reprezentowani przez r. pr. Annę Dastych, w piśmie z dnia 25 stycznia 2016 r. podtrzymały stanowisko zawarte w odwołaniu od *decyzji Wojewody Łódzkiego*.

W ocenie skarżących, z wyjaśnień *inwestora* zawartych w piśmie z dnia 28 grudnia 2015 r., znak: L.dz. Mosty 2015/12/00921, nie wynika, czy uwzględniono ich uwagi podniesione w odwołaniu, jak również – czy zostały ponownie przeanalizowane założenia projektowe pod kątem zgłoszonych przez nich zastrzeżeń. Zdaniem skarżących, przedstawione przez *inwestora* uzasadnienie przejęcia gruntów stanowiących ich własność jest zupełnie nieprzekonujące, gdyż sprowadza się jedynie do stwierdzenia, iż linia rozgraniczająca drogi ekspresowej pokrywa się z linią wskazaną w projekcie podziału jako teren niezbędny do realizacji inwestycji. Skarżący podnieśli, że od początku kwestionowali zakres wykorzystania ich nieruchomości na potrzeby przedmiotowej inwestycji drogowej, z uwagi na to, iż planowane przedsięwzięcie uniemożliwi im jakiegokolwiek gospodarcze wykorzystanie pozostałej po podziale działki, w związku z jej ukształtowaniem oraz utrudnionym dostępem do drogi publicznej. Z uwagi na powyższe, zdaniem skarżących, konieczne jest wnikliwe przeanalizowanie przez *inwestora* usytuowania planowanej drogi i urządzeń towarzyszących, mające na celu zminimalizowanie skutków wywłaszczenia.

W piśmie z dnia 8 lutego 2015 r. Pan Jan Franasik podniósł, iż budynek mieszkalny, zlokalizowany na nieruchomości nr 405/2, koliduje tylko i wyłącznie z projektowanym odwodnieniem (rowem) drogi dojazdowej D36 i to zaledwie o około 1,5 m. Skarżący wskazał, iż z rozmowy telefonicznej przeprowadzonej przez pracownika kancelarii jego pełnomocnika z przedstawicielem *inwestora* jednoznacznie wynika, iż jest możliwa zmiana rozwiązań projektowych odwodnienia drogi dojazdowej D36 tak, aby nie kolidowała ona z nieruchomością skarżącego. Wobec powyższego, skarżący wniósł o zobowiązanie przez organ odwoławczy *inwestora* do zmiany dotychczasowych rozwiązań projektowych dotyczących odwodnienia drogi dojazdowej D36, przy nieruchomości nr 405/2, w sposób z nią niekolidujący. W tym przypadku, zdaniem skarżącego, również zmiana projektu przebudowy sieci elektroenergetycznej pozostanie bezprzedmiotowa dla przedmiotowej sprawy. Zdaniem skarżącego, po wnioskowanej przez niego zmianie odnośnie rozwiązań dotyczących odwodnienia drogi, bez uszczerbku dla przedmiotowej inwestycji, uzasadniony jego interes zostanie zachowany.

Prywatna Korporacja Mieszkaniowa sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie w piśmie z dnia 9 marca 2016 r. stwierdziła, iż stanowisko zaprezentowane przez *inwestora* w piśmie z dnia 28 grudnia 2015 r. w zakresie jej zarzutów potwierdza zasadność podnoszonych przez nią argumentów, w szczególności w zakresie niespełnienia – przy wydaniu zaskarżonej decyzji – zasad ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich, jak również niespełnienia wymogów wynikających z przepisów techniczno-budowlanych i przepisów dotyczących ochrony środowiska.

Skarżąca Spółka podkreśliła, że ani Wojewoda Łódzki, ani *inwestor*, nie wzięli pod uwagę faktu, że Prezydent Miasta Łodzi wydał w dniu 20 maja 2008 r. decyzję nr AAB.I-A/646/08 dotyczącą budowy m.in. na działkach nr 80/42, 80/41, 80/31, 80/40, z obrębu B-55, osiedla mieszkaniowego domów

jednorodzinnych oraz bliźniaczych dwurodzinnych, która stała się ostateczna w administracyjnym toku instancji. Skarżąca spółka zaznaczyła, iż ww. decyzja została wydana 3 lata wcześniej niż *decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach*. Spółka wskazała ponadto, że realizację inwestycji budowlanej w oparciu o ww. decyzję Prezydenta Miasta Łodzi rozpoczęto w 2008 r., zaś pierwszy budynek został zakończony i oddany do użytkowania w 2011 r. Z powyższych przyczyn, w ocenie skarżącej spółki, nie sposób uznać jako zasadnych i zgodnych z prawdą wyjaśnień *inwestora*, że w dacie sporządzenia dokumentacji projektowej drogi S14 działki stanowiące jej własność nie były zagospodarowane.

Zdaniem skarżącej spółki, *inwestor* miał świadomość konieczności zapewnienia ochrony akustycznej projektowanemu i realizowanemu przez spółkę przedsięwzięciu inwestycyjnemu, o czym świadczą załączone przez skarżącą spółkę do odwołania jej pisma i monity kierowane do Oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Łodzi. W związku z powyższym, brak ekranów akustycznych w sąsiedztwie jej nieruchomości to – w ocenie skarżącej spółki – ewidentne naruszenie miru społecznego oraz spokoju obecnych i przyszłych mieszkańców osiedla mieszkaniowego.

Według skarżącej spółki stwierdzenie zawarte w piśmie *inwestora*, iż „możliwe jest zaprojektowanie ekranu akustycznego w granicach planowanego pasa drogowego o długości $l = 220$ m, wysokości $h = 3$ m zlokalizowanego od km 0+255,15 DK71 do 0+120,65 łącznika LT”, jednoznacznie świadczy o tym, iż projekt budowlany oraz *decyzja Wojewody Łódzkiego* były wadliwe i niekompletne.

Podsumowując, skarżąca spółka podtrzymała w całości stanowisko zawarte w odwołaniu z dnia 9 listopada 2015 r.

Pan Zdzisław Seliga w piśmie z dnia 7 kwietnia 2016 r. poinformował o rozbieżnościach pomiędzy stanem rzeczywistym a stanem przedstawionym w piśmie *inwestora* z dnia 22 marca 2016 r. w zakresie powierzchni działek powstałych po podziale działki nr 39, z obrębu K-16, stanowiącej jego własność. Skarżący wskazał, że powierzchnia działki nr 39 wynosi bowiem 0,6425 ha, i zostanie podzielona na działki nr 39/1 o powierzchni 1556 m², oraz nr 39/2 o powierzchni 4869 m². Pan Zdzisław Seliga zwrócił uwagę na kształt pozostałej po podziale części nieruchomości, który „psuje wizerunek działki” oraz może powodować trudności z jej zagospodarowaniem i uprawą. Zlokalizowanie drogi na 8-metrowym nasypie oraz wybudowanie 6-metrowego ekranu akustycznego spowoduje, w ocenie skarżącego, ograniczenie dopływu światła słonecznego do usytuowanego na działce budynku mieszkalnego. Skarżący nie wyraził zgody na podział jego nieruchomości, wniósł o jej wykup w całości albo pozostawienie „resztówki” w kształcie zbliżonym do prostokąta z dala od sieci gazowej i drogi S14.

Pani Agnieszka Guzek i Pani Krystyna Skoneczna w piśmie z dnia 14 maja 2016 r. wniosły o wprowadzenie do projektu przedmiotowej inwestycji rozwiązania zamiennego dotyczącego odcinkowej likwidacji projektowanego rowu przydrożnego drogi dojazdowej D36 planowanego do realizacji na działce nr 405/1 i pozostawienie murowanego budynku gospodarczego i obiektu gospodarczego (blaszaka) oraz wprowadzenia rozwiązania alternatywnego (przykrycia rowu odwadniającego) na odcinku na wysokości budynku mieszkalnego.

Skarżące podkreśliły, że *inwestor* w toku procedury odwoławczej na żądanie właściciela sąsiedniej działki nr 405/2 zastosował rozwiązanie zamienne tzn. odcinkową likwidację rowu przydrożnego. W ich ocenie, *inwestor* powinien traktować strony postępowania jednakowo, a rozwiązanie zastosowane do działki nr 405/2 powinno dotyczyć również działki stanowiącej ich własność. Zdaniem Pani Agnieszki Guzek i Pani Krystyny Skonecznej, możliwe jest dokonanie zmiany projektu budowlanego poprzez przerwanie rowu w miejscu kolizji z budynkami gospodarczymi na działce nr 405/1, z zachowaniem przy tym prawidłowego systemu odwodnienia. Skarżące podniosły, iż fragment działki objęty liniami rozgraniczającymi planowanej inwestycji drogowej jest obecnie zabudowany budynkami gospodarczymi, a projektowane odwodnienie w postaci rowu będzie przebiegać w bliskiej odległości od dobudowanej części budynku mieszkalnego jednorodzinnej. Zdaniem skarżących, otwarty rów przydrożny będzie miejscem wylęgania owadów i „niezorganizowanych odorów”, oraz pogorszy standardy na pozostałej po podziale działce. Skarżące poinformowały dodatkowo, że na terenie nieruchomości mieszka starsza osoba oraz 3-letnie niepełnosprawne dziecko z problemami zdrowotnymi (m.in. upośledzeniem narządu ruchu, alergią układu oddechowego – astmą oskrzelową).

Pani Agnieszka Guzek i Pani Krystyna Skoneczna stwierdziły, iż odtworzenie budynków gospodarczych w południowej części działki pozostającej po podziale (co proponował pełnomocnik *inwestora* w piśmie

z dnia 18 sierpnia 2015 r., znak: L.dz. Mosty 2015/08/00690), wymagać będzie uzyskania odstępstwa od przepisów techniczno-budowlanych w zakresie obowiązujących odległości wynikających z przepisów szczególnych, jak również zgody właściciela sąsiedniej działki. Skarżące stwierdziły, iż ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miejscowości Rąbień nie pozwalają zaś na lokalizację budynków w granicy działki.

Skarżące podniosły także, iż projekt budowlany winien uwzględniać istniejącą i projektowaną zabudowę terenów sąsiednich. Natomiast na mapie zawartej w projekcie budowlanym nie została uwidoczniiona rozbudowana część budynku mieszkalnego jednorodzinne (obecnie jest w stanie surowym zamkniętym) zlokalizowanego na działce nr 405/1. Skarżące stwierdził, iż choć powyższa kwestia została poruszona przez nie na etapie postępowania przed organem I instancji, nie uzyskały one zadowalającej odpowiedzi *inwestora* w tej sprawie. Skarżące wniosły o dokonanie korekty danych zawartych w Projekcie budowlanym w zakresie rozbiórki obiektów budowlanych – obiekt nr 40 (str. 58) i obiekt nr 41 (str. 59) – w pozycji „elementy więźby dachowej” wpisano niezgodnie z rzeczywistością „drewniana” i wniosły o wpisanie konstrukcji dachu ww. obiektów zgodnie z rzeczywistością.

W piśmie z dnia 11 czerwca 2016 r. Pani Agnieszka Guzek i Pani Krystyna Skoneczna skorygowały swój dotychczasowy wniosek i zażądały wprowadzenia do projektu rozwiązania zamiennego dotyczącego odcinkowej likwidacji projektowanego rowu przydrożnego drogi dojazdowej D36 planowanego do realizacji na działce 405/1 na wysokości „za murowany budynek gospodarczy (wg. załącznika graficznego)”. Skarżące zażądały zmiany projektu budowlanego poprzez przerwanie rowu w miejscu kolizji z murowanym budynkiem gospodarczym na działce nr 405/1, z zachowaniem przy tym prawidłowego systemu odwodnienia. Skarżące nie zgodziły się z argumentacją *inwestora*, że dalsze wydłużanie likwidowanego rowu spowoduje pogorszenie warunków bezpieczeństwa ze względu na niewłaściwe odwodnienie drogi, gdyż według informacji uzyskanych od „niezależnych projektantów branży drogowej”, wydłużenie likwidowanego rowu o 4 m nie spowoduje niewłaściwego odwodnienia drogi serwisowej.

Skarżące podniosły, iż wyjaśnienia *inwestora* są dla nich niewystarczające, bowiem *inwestor* nie przedstawił żadnych dowodów materialnych (wyliczeń, analiz, biorąc pod uwagę potencjalną zlewnię, geometrię drogi dojazdowej), że wydłużenie likwidowanego rowu o wnioskowane przez nich 4 m spowoduje niewłaściwe odwodnienie drogi. Skarżące po raz kolejny podniosły, iż *inwestor* w toku procedury odwoławczej, na żądanie właściciela działki sąsiedniej nr 405/2, zastosował rozwiązanie zamienne tzn. odcinkową likwidację rowu przydrożnego na długości ok. 33 m. W ocenie skarżących, powyższe rozwiązanie powinno dotyczyć również ich działki.

Pani Agnieszka Guzek i Pani Krystyna Skoneczna podtrzymały stanowisko, że jako strona postępowania nie zostały przez *inwestora* potraktowane jednakowo, gdyż ich wnioski nie zostały przez *inwestora* uwzględnione. Według skarżących, z analizy akt sprawy wynika, że wystarczyła rozmowa telefoniczna pełnomocnika właściciela działki 405/2 z Kierownikiem Projektu, aby rozważyć zastosowanie rozwiązania zamiennego dla działki nr 405/2, do którego *inwestor* się przychylił. Skarżące wskazały, że z informacji uzyskanej z Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad wynika, iż na nieruchomości 405/2 odbyła się wizja lokalna z udziałem przedstawicieli *inwestora*, natomiast na ich działkę nr 405/1 przedstawiciel *inwestora* celem wizji lokalnej nie przybył. W opinii Pani Agnieszki Guzek i Pani Krystyny Skonecznej *inwestor* planując nieuzasadnioną ingerencję w ich prawo własności, nie podjął nawet próby znalezienia rozwiązania problemu związanego z brakiem możliwości odtworzenia na działce po podziale budynków gospodarczych przewidzianych do rozbiórki. Skarżące nadmienily, iż na terenie ich nieruchomości mieszka starsza osoba oraz 3 letnie niepełnosprawne dziecko z problemami zdrowotnymi.

Według Pani Agnieszki Guzek i Pani Krystyny Skonecznej potraktowanie jednej strony postępowania przez *inwestora* w „sposób wyjątkowy”, budzi ich głębokie zaniepokojenie, co do kompleksowości i obiektywności prowadzenia przedmiotowego postępowania. Skarżące podkreśliły, iż nie są przeciwne budowie drogi S14, oczekują jednak od *inwestora* przynajmniej rozwiązania problemu związanego z brakiem możliwości odtworzenia na działce po podziale budynków gospodarczych przewidzianych do rozbiórki. Skarżące zażądały przedstawienia dowodów materialnych, że likwidacja rowu na wniosek właściciela działki nr 405/2 nie spowoduje zalewania ich nieruchomości z drogi dojazdowej D36, jak również wniosły o zobowiązanie *inwestora* do zagwarantowania na piśmie, że woda deszczowa z drogi

dojazdowej D36, wskutek uwzględnienia wniosku właściciela działki 405/2, nie spowoduje zalewania ich nieruchomości z drogi dojazdowej D36.

Pani Agnieszka Guzek i Pani Krystyna Skoneczna zażądały korekty terenu przeznaczonego do wykupu. Proponowaną granicę terenu do wykupu przedstawiły na załączniku graficznym do przedmiotowego pisma z dnia 11 czerwca 2016 r. Ponadto, zdaniem skarżących, *decyzja Wojewody Łódzkiego* nie spełniała normy zawartej w art 11f ust. 1 pkt 4 *specustawy drogowej*, której celem ustanowienia była konieczność wzięcia pod uwagę przy wydawaniu decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej również uprawnień podmiotów, które utracą swoje prawa majątkowe lub których prawa doznają ograniczeń w związku z wydaniem decyzji. Pani Agnieszka Guzek i Pani Krystyna Skoneczna wskazały, iż według doktryny organ administracji wydający decyzję powinien wyrazić zgodę na taki przebieg inwestycji drogowej, który powoduje możliwie najmniej ograniczeń dla podmiotów znajdujących się w obszarze oddziaływania inwestycji drogowej.

W rzeczonym piśmie skarżące podtrzymały wcześniej zgłaszane żądanie i wyraziły zgodę na wprowadzenie odcinkowej kanalizacji deszczowej mającej na celu zapewnienie odwodnienia drogi dojazdowej, które wiązałoby się z posadowieniem kolektora deszczowego w śladzie istniejącego rowu, ale w granicy skorygowanej terenu przeznaczonego do wykupu, według załącznika graficznego do ww. pisma z dnia 11 czerwca 2016 r. Co więcej, Pani Agnieszka Guzek i Pani Krystyna Skoneczna podtrzymały wniosek, aby projekt budowlany uwzględniał istniejącą i projektowaną zabudowę terenów sąsiednich, a wyjaśnienia *inwestora* w tym zakresie uznały za niewystarczające. Niespełnienie warunków ustawowych może, zdaniem skarżących, skutkować wyeliminowaniem decyzji z obrotu prawnego.

Pani Agnieszka Guzek i Pani Krystyna Skoneczna zażądały również udzielenia przez *inwestora* odpowiedzi na pytanie, dlaczego mapa do celów projektowych po naradzie koordynacyjnej w kwietniu 2015 r., mimo zapewnień *inwestora* zawartych w piśmie z dnia 20 maja 2016 r., nie została zaktualizowana. Ponadto, skarżące wskazały, iż oczekują na korektę danych zawartych w projekcie budowlanym rozbiórki obiektów budowlanych (obiekt nr 40 str. 58 i obiekt nr 41 str. 59), w pozycji elementy więźby dachowej, bowiem wpisano niezgodnie z rzeczywistością – drewniana. Skarżące podniosły, iż odpowiedź *inwestora* nie jest dla nich w tym zakresie satysfakcjonująca.

Po uzyskaniu stanowisk *inwestora* oraz przeanalizowaniu zarzutów zawartych w odwołaniach i uzupełniających je pismach, Minister Infrastruktury i Budownictwa stwierdził, co następuje.

Brak zgody Pana Zdzisława Seligi na zaproponowany przez *inwestora* przebieg drogi w sąsiedztwie działki nr 39, z obrębu K-16, nie stanowi o wadliwości zaskarżonej *decyzji Wojewody Łódzkiego*, gdyż przepisy obowiązującego prawa, w tym przepisy *specustawy drogowej*, nie uzależniają udzielenia *inwestorowi* zezwolenia na realizację inwestycji drogowej na danej nieruchomości od wyrażenia na to zgody podmiotu będącego właścicielem bądź użytkownikiem wieczystym tejże nieruchomości.

Po dokonaniu analizy stanowiska *inwestora* Minister Infrastruktury i Budownictwa doszedł do przekonania, że przejęcie części działki skarżącego pod realizację przedmiotowej inwestycji drogowej jest w niniejszej sprawie uzasadnione.

Minister Infrastruktury i Budownictwa podziela argumentację przedstawioną przez *inwestora*, iż nie ma możliwości zmiany lokalizacji przedmiotowej inwestycji poprzez ominięcie działki stanowiącej własność skarżącego. *Inwestor* wyjaśnił, że podział działki nr 39, z obrębu K-16, stanowiącej własność Pana Zdzisława Seligi, jest konieczny ze względu na wyznaczoną w tym miejscu *decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach* lokalizację korytarza drogi ekspresowej S14. Na działce powstałej z podziału działki nr 39 projektowane są następujące elementy układu drogowego: korpus drogowy drogi S14, jezdnia zachodnia drogi ekspresowej, część przyczółku południowego obiektu mostowego MD-39, ogrodzenie drogi ekspresowej oraz sieci uzbrojenia terenu: kanalizacja teletechniczna, sieć gazowa, sieć drenarska (częściowo poza granicą pasa drogowego).

Projekt budowlany stanowiący jeden z załączników do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej i następnie zatwierdzony *decyzją Wojewody Łódzkiego*, został opracowany w oparciu o *decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach*, w której został określony przebieg drogi. Wariantowanie przebiegu przedmiotowej inwestycji odbyło się na etapie postępowania

o środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia i to właśnie w tym postępowaniu strony mogły wnosić uwagi, co do trasy projektowanej inwestycji. Należy pamiętać, że wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej i określone w niej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia są wiążące. W tym postępowaniu, w Raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, przeanalizowano warianty przebiegu przedmiotowej drogi.

Tak więc należy stwierdzić, że to na etapie postępowania środowiskowego, zakończonego wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, nastąpiła ocena oddziaływania na środowisko przedmiotowej inwestycji, w tym przyjęcie wariantu jej lokalizacji. Natomiast zarówno Wojewoda Łódzki, jak i organ odwoławczy, w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej związani byli ustaleniami decyzji w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia. Stosowanie bowiem do art. 86 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organ wydający decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określiła zatem granice terenu, na którym będzie zlokalizowana i na który będzie oddziaływać przedmiotowa inwestycja drogowa. Tym samym niemożliwe jest przesunięcie osi drogi ekspresowej poza ww. działkę nr 39 ze względu na niezachowanie warunków uzyskanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zatem postulowana przez skarżącego zmiana wiązałaby się z wykroczeniem poza korytarz przedmiotowej inwestycji drogowej określony w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Inwestor wskazał ponadto, że zaprojektowany przebieg drogi S14, na odcinku obejmującym część działki skarżącego, wpisuje się w korytarz zarezerwowany na ten cel w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Konstancinów Łódzki zatwierdzonym uchwałą Rady Miejskiej w Konstancinie Łódzkim Nr LI/389/14 z dnia 30 października 2014 r. Wcześniej obowiązujące dokumenty planistyczne przewidywały również zajęcie północno-wschodniego narożnika nieruchomości Pana Zdzisława Seligi pod drogę ekspresową.

Odnosząc się do wniosku Pana Zdzisława Seligi o wykupienie należącej do niego działki w całości, gdyż po podziale działka ta straci dla skarżących dotychczasowe znaczenie, wskazać należy, że stosownie do treści art. 13 ust. 3 specustawy drogowej, jeżeli pod inwestycję została przejęta część nieruchomości, a pozostała część nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, to strona może zwrócić się w oddzielnym wniosku do właściwego zarządcy drogi o nabycie tej pozostałej części nieruchomości.

Zgodnie z poglądem prezentowanym w orzecznictwie sądownoadministracyjnym taki wniosek nie jest rozpatrywany w trybie postępowania administracyjnego, gdyż nie jest to sprawa administracyjna w rozumieniu kpa. Takie żądanie właściciela nie jest prostą kontynuacją postępowania wywłaszczeniowego, czy też nowym postępowaniem administracyjnym w tym przedmiocie. Jest to roszczenie cywilnoprawne, którego w razie sporu strona może dochodzić przed sądem powszechnym (patrz: wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 września 2014 r., sygn. akt VII SA/Wa 935/14, 5 czerwca 2012 r. sygn. akt VII SA/Wa 716/12, LEX nr 1275973, oraz z dnia 4 czerwca 2007 r. sygn. akt I SA/Wa 137/07, LEX nr 351339).

Poza wszelką wątpliwością jest, że żądanie nabycia części nieruchomości w warunkach określonych w przywołanym przepisie nie jest elementem administracyjnego postępowania wywłaszczeniowego i nie podlega załatwieniu w drodze decyzji administracyjnej. Roszczenie o wykup całej nieruchomości w trybie tego przepisu ma bowiem charakter cywilnoprawny, dlatego może być dochodzone wyłącznie w postępowaniu cywilnym przed sądem powszechnym (vide: wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 13 sierpnia 2008 r., sygn. akt I SA/Wa 477/08, oraz z dnia 17 września 2014 r., sygn. akt VII SA/Wa 935/14).

Reasumując, należy stwierdzić, iż konstrukcja zastosowana w art. 13 ust. 3 specustawy drogowej, w oparciu o który zarządca drogi podejmuje czynności zmierzające do nabywania gruntów pod inwestycje w zakresie dróg publicznych i samodzielnie decyduje o tym, czy dana nieruchomość spełnia kryteria wskazane w powołanym przepisie stanowi roszczenie cywilnoprawne, którego zasadność może ocenić jedynie sąd powszechny. Organ administracji publicznej nie prowadzi w tego typu sprawach postępowania administracyjnego i nie orzeka w formie decyzji administracyjnej (por. np. wyrok

Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 listopada 2011 r., sygn. akt I OSK 1932/10, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 marca 2012 r., sygn. akt I SA/Wa 2289/11, postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 14 lutego 2012 r., sygn. akt I SAB/Rz 84/11).

Wobec powyższego ww. wniosek Pana Zdzisława Seligi nie może być rozpatrzony w przedmiotowym postępowaniu odwoławczym w sprawie *decyzji Wojewody Łódzkiego*.

Ponadto, *inwestor* szczegółowo wyjaśnił, iż docelowy kształt projektowanego pasa drogowego (a co się z tym wiąże kształt działek przylegających podlegających podziałowi) jest konsekwencją położenia działek ewidencyjnych w stosunku do kierunku osi projektowanej drogi. W przypadku, gdy kąt ten jest różny od kąta 90°, w wyniku podziału powstają działki ewidencyjne przylegające do pasa drogowego, których kształt nie jest zbliżony do prostokąta. Zgodnie z obowiązującymi przepisami, przedsięwzięcie jakim jest budowa drogi publicznej, w świetle zapisów *specustawy drogowej* może być realizowane wyłącznie ze wskazaniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych. W konsekwencji *inwestor* nie może pozyskiwać więcej terenu pod realizację inwestycji niż ten, który jest niezbędny.

Odnosząc się do zarzutu Pana Zdzisława Seligi dotyczącego tego, iż znaczne przybliżenie planowanej do budowy autostrady względem jego zabudowań spowoduje utrudnienia w normalnym korzystaniu z nich i wpłynie negatywnie na poziom życia skarżącego oraz jego rodziny z powodu dużej emisji spalin i hałasu, podkreślić należy, iż wszelkie kwestie dotyczące oddziaływania inwestycji na środowisko i ludzi zostały przeanalizowane w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia, prowadzonym przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Łodzi, zakończonym *decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach*.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 9 *specustawy drogowej* w związku z art. 72 ust. 1 pkt 10 oraz art. 59 i nast. *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, inwestor* ma obowiązek dołączyć do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Zgodnie zaś z art. 82 ust. 1 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określa się m.in. warunki wykorzystania terenu w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich. W myśl zaś art. 86 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organ wydający decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1.

Ewentualne uwagi i zastrzeżenia co do skutków środowiskowych realizacji przedmiotowej inwestycji strony mogły zgłaszać w toku ww. postępowania środowiskowego. Podkreślić również należy, iż w *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* organ środowiskowy nałożył na *inwestora* szereg warunków, które muszą zostać spełnione zarówno w fazie realizacji, jak i eksploatacji przedmiotowej inwestycji. W ocenie organu odwoławczego, spełnienie powyższych warunków skutkować będzie ograniczeniem szkodliwego oddziaływania na środowisko przyrodnicze i na zdrowie ludzi.

Dodatkowo wskazać należy, iż na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego została przeprowadzona ponowna ocena oddziaływania przedmiotowej inwestycji na środowisko, która zakończyła się wydaniem przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Łodzi *postanowienia uzgadniającego* warunki realizacji przedmiotowej inwestycji drogowej. W ramach ww. procedury zweryfikowano poprawność projektu w odniesieniu do pozostałych rozwiązań wynikających z wydanej dla przedmiotowej inwestycji *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*. *Inwestor* wyjaśnił, iż dzięki zastosowaniu elementów zabezpieczających tj. ekranów akustycznych nie stwierdzono przekroczeń dopuszczalnego oddziaływania na pozostającą własnością Pana Zdzisława Seligi część działki, a w szczególności na zabudowanym fragmencie działki. *Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach* i *postanowienie uzgadniające* określają obowiązki, które winien spełnić wykonawca w trakcie realizacji inwestycji w zakresie zminimalizowania jej negatywnego oddziaływania oraz obligują *inwestora* do przeprowadzenia porealizacyjnej oceny skuteczności zastosowanych rozwiązań chroniących sąsiadujące z drogą ekspresową siedliska.

Wskazania również wymaga, że przedmiotem niniejszego postępowania nie jest analiza, jak również ocena, czy w ogóle, a jeśli tak to w jaki sposób, użytkowanie przedmiotowej drogi będzie oddziaływało na nieruchomości skarżącego. Pan Zdzisław Seliga nie może zakładać, że już sama realizacja drogi może prowadzić do pogorszenia sposobu korzystania z jego działki lub powstania ewentualnych szkód w substancji budynków należących do niego. Taka ocena będzie możliwa dopiero po dokonaniu stosownych pomiarów już w trakcie użytkowania drogi. Dodatkowo podkreślić należy, iż to projektant jest osobą, na której spoczywa odpowiedzialność za konstrukcję drogi i użycie takich rozwiązań, aby te nie zagrażały zdrowiu i życiu ludzkiemu. Zgodnie z art. 20 ust. 1 pkt 1 *ustawy Prawo budowlane* do podstawowych obowiązków projektanta należy opracowanie projektu budowlanego w sposób zgodny m.in. z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, wymaganiami *ustawy Prawo budowlane*, przepisami innych ustaw oraz zasadami wiedzy technicznej. Powyższe musi być potwierdzone stosownym oświadczeniem o sporządzeniu projektu budowlanego, zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej, które w niniejszej sprawie znajduje się w projekcie budowlanym, o czym już była mowa w niniejszej decyzji.

Odnosząc się do zarzutu skarżącego dotyczącego tego, iż zatwierdzony *decyzją Wojewody Łódzkiego* podział działki nr 39 spowoduje obniżenie jej wartości, oraz stwierdzenia skarżącego, iż na fragmencie przedmiotowej działki jego dzieci planowały budowę budynku mieszkalnego, jak również obaw skarżącego związanych z trudnościami podczas palenia w piecach, czy z brakiem światła słonecznego z uwagi na usytuowanie nasypów od strony wschodniej nieruchomości, podkreślić trzeba wyraźnie, iż wskazane przez skarżącego kwestie nie są przedmiotem rozważań organów administracji właściwych w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

W postępowaniu w sprawie wydania takiej decyzji zarówno wojewoda, jak i Minister Infrastruktury i Budownictwa, badają zgodność z prawem wniosku *inwestora*, nie zaś zagadnień dotyczących ewentualnych negatywnych następstw dla podmiotów objętych tą decyzją. Zauważyć przy tym należy, że z samej istoty przedsięwzięcia drogowego, będącego inwestycją liniową, wynika ingerencja w prawa przysługujące innym podmiotom w stosunku do nieruchomości objętych projektowaną inwestycją. Z omawianej ingerencji wynikać mogą z kolei inne utrudnienia dla podmiotów dotychczas wykorzystujących daną nieruchomość w określony sposób. Nie oznacza to jednak, że taka decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej jest wadliwa.

Wskazać przy tym należy, iż organ wydający decyzję dotyczącą zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie jest kompetentny do oceny przesłanek ekonomicznych oraz społecznych powstającej inwestycji, w jej kształcie określonym przez inwestora. Do organu administracji należy jedynie ocena wniosku inwestora pod względem jego zgodności z prawem powszechnie obowiązującym. Jeżeli w wyniku realizacji ww. inwestycji, skarżący poniesie jakiegokolwiek szkody materialne, to będzie mu przysługiwało roszczenie odszkodowawcze, dochodzone na zasadach ogólnych w postępowaniu cywilnym. Podkreślić także należy, że przedmiotem orzekania zarówno przez Wojewodę Łódzkiego, jak i Ministra Infrastruktury i Budownictwa, nie jest prognozowanie wielkości ewentualnych strat w majątku skarżącego, jako czynnika decydującego o wyborze przez inwestora konkretnych rozwiązań technicznych, zatem i w tym zakresie podnoszone przez skarżącego zarzuty pozostają bez wpływu na kształt podjętego rozstrzygnięcia.

Za niezasadny należy uznać zarzut Pana Zdzisława Seligi dotyczący zbyt bliskiej odległości projektowanej drogi S14 od jego nieruchomości.

Przepis art. 43 *ustawy o drogach publicznych* normuje odległości, jakie muszą być zachowane między budynkiem, a krawędzią jezdni istniejącej drogi publicznej, wyłącznie podczas budowy (rozbudowy) obiektu budowlanego, a nie podczas budowy dróg. Chodzi więc w nim o dostosowanie odległości nowobudowanych budynków do przebiegu drogi publicznej, a nie – jak twierdzi skarżący – sytuowania drogi w stosunku do istniejących budynków. Przepis ten statuuje generalny obowiązek zachowania, w szczególności ze względów bezpieczeństwa, odpowiedniej odległości pomiędzy obiektami budowlanymi zlokalizowanymi przy drodze a zewnętrzną krawędzią jezdni. W żaden sposób przepis ten nie może być odnoszony do sytuacji zupełnie innej, aniżeli w nim określona. Pomijając bowiem stosowanie w tym względzie jedynie językowej wykładni tego przepisu, jako wystarczającej do ustalenia jego normatywnej treści, także wykładnia celowościowa nie daje podstaw do rozszerzenia zakresu stosowania tego przepisu, skoro jego celem jest określenie stosownych wymagań dla zminimalizowania wzajemnych negatywnych oddziaływań pomiędzy istniejącą już drogą publiczną a innymi obiektami

budowlanymi, które mają być dopiero usytuowane w pobliżu tej drogi (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 1232/13, opubl. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2008 r., sygn. akt II OSK 1687/07, LEX nr 470931, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 grudnia 2009 r., sygn. akt II OSK 1555/09, LEX 580924).

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na ust. 2 zdanie 1 art. 43 *ustawy o drogach publicznych*, który stanowi, że: „W szczególnie uzasadnionych przypadkach usytuowanie obiektu budowlanego przy drodze (...) w odległości mniejszej niż określona w ust. 1, może nastąpić wyłącznie za zgodą zarządcy drogi, wydaną przed uzyskaniem przez inwestora obiektu pozwolenia na budowę lub zgłoszeniem budowy albo wykonywania robót budowlanych”. Bez konieczności dokonywania jakichkolwiek działań interpretacyjnych wobec tego przepisu oczywiste jest, że art. 43 *ustawy o drogach publicznych* odnosi się do nowobudowanych (rozbudowywanych) obiektów, bowiem tylko takich dotyczyć może problem „uzyskania przez inwestora obiektu pozwolenia na budowę, zgłoszenia budowy albo wykonywania robót budowlanych”. Przytoczony przepis nie ma więc zastosowania do postępowania w trybie *specustawy drogowej*, w którym następuje lokalizacja drogi, jako jedno z rozstrzygnięć decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

W związku z powyższym, *inwestor* dokonując lokalizacji inwestycji drogowej nie był związany treścią art. 43 *ustawy o drogach publicznych*.

Za niezasadny należy uznać zarzut Pana Zdzisława Seligi dotyczący zbyt bliskiej odległości magistrali gazowej od jego zabudowań.

Po dokonaniu przez organ odwoławczy analizy zgromadzonej w niniejszej sprawie dokumentacji oraz mając na uwadze wyjaśnienia *inwestora* stwierdzić należy, iż na działce nr 39/2, pozostającej po podziale własnością Pana Zdzisława Seligi, projektowana jest wyłącznie przebudowa istniejących przewodów drenarskich, których celem jest zapewnienie ciągłości ich pracy i umożliwienie właściwego odwodnienia terenu poza granicami pasa drogowego, czyli m.in. na terenie działki nr 39/2.

Pozostałe sieci uzbrojenia terenu, w tym sieć gazowa, projektowane są w granicach pasa drogowego. Rura przewodowa przebudowywanego gazociągu znajduje się w całości w granicach projektowanego pasa drogowego, natomiast na części działki nr 39/2 znajduje się część strefy kontrolowanej gazociągu. W przypadku sieci gazowej obowiązujące przepisy regulują szerokość pasa strefy kontrolowanej gazociągu. Niniejsza strefa określa teren objęty ograniczeniami, na którym nie mogą być sytuowane obiekty budowlane, w tym m.in. budynki. W przypadku sieci gazowej wysokiego ciśnienia o średnicy Dn 500 mm i ciśnieniu roboczym 5,5 MPa strefa ta wynosi 8,0 m (symetrycznie po 4 metry od osi przewodu gazowego).

Szerokość strefy kontrolowanej wynika z zapisów § 10 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz. U. z 2013 r. poz. 640). Zgodnie z przyjętymi rozwiązaniami projektowymi najmniejsza odległość zabudowań na nieruchomości Pana Seligi do projektowanego gazociągu wysokiego ciśnienia wynosi 71 m. Ponadto należy podkreślić fakt, iż przebudowa niniejszej sieci gazowej została zaprojektowana na podstawie wydanych przez jej właściciela warunków i została pozytywnie uzgodniona zarówno w odniesieniu do przyjętej trasy gazociągu, jak również szczegółowych rozwiązań technicznych.

Co się zaś tyczy wskazanych przez skarżącego rozbieżności pomiędzy stanem rzeczywistym jego działek a przedstawionym w piśmie *inwestora* z dnia 22 marca 2016 r. w zakresie powierzchni działek powstałych po podziale działki nr 39, z obrębu K-16, *inwestor* w piśmie z dnia 28 kwietnia 2016 r. poinformował, iż na skutek omyłki pisarskiej błędnie wskazał powierzchnie działek powstających z podziału działki nr 38, sąsiadującej bezpośrednio z działką stanowiącą własność Pana Zbigniewa Seligi.

Za niezasadny należy uznać zarzut Pana Zdzisława Seligi dotyczący tego, iż podziały nieruchomości nie były konsultowane z właścicielami działek.

Przepis art. 11d ust. 1 pkt 3 *specustawy drogowej* wymaga, aby wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zawierał w szczególności mapy zawierające projekty podziału nieruchomości, sporządzone zgodnie z odrębnymi przepisami. Z kolei zgodnie z art. 11f ust. 1 pkt 5 *specustawy drogowej*, decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zawiera w szczególności zatwierdzenie podziału nieruchomości, o którym mowa w art. 12 ust. 1. Żaden z przepisów *specustawy drogowej* nie zawiera innych wymogów – poza przedstawieniem projektu podziału nieruchomości, od których spełnienia zależne byłoby zatwierdzenie podziału nieruchomości niezbędnych dla planowanej inwestycji. W tym względzie przepisy *specustawy drogowej* są przepisami szczególnymi w stosunku do przepisów *ustawy o gospodarce nieruchomościami*. Z przepisów *specustawy drogowej* wynika, że procedura podziału nieruchomości nie poprzedza postępowania o zezwoleniu na budowę drogi, ale jest prowadzona jednocześnie z nią i to bez zachowania trybu wskazanego w *ustawie o gospodarce nieruchomościami*, także co do konieczności przedstawienia określonych w art. 97 ust. 1a tej ostatniej ustawy dokumentów (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 1 grudnia 2011 r., sygn. akt II SA/Bd 270/11, LEX nr 1104252).

Odnosząc się do odwołania Pani Wiesławy Taranto i Pana Grzegorza Taranto, Minister Infrastruktury i Budownictwa stwierdza, co następuje.

Uwzględniony nie może zostać zarzut dotyczący braku ich zgody na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej w bezpośrednim sąsiedztwie ich nieruchomości. Przepisy *specustawy drogowej*, na podstawie której przeprowadzone zostało postępowanie w sprawie zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej nie wymagają bowiem uzyskania zgody właściciela nieruchomości sąsiadujących z drogą na jej budowę lub rozbudowę.

Odnosząc się natomiast do zarzutów dotyczących potencjalnego negatywnego oddziaływania przedmiotowej inwestycji drogowej na ich nieruchomość z powodu dużej emisji spalin i hałasu, podkreślić należy, co zostało już wyjaśnione powyżej, iż wszelkie kwestie dotyczące oddziaływania inwestycji na środowisko i ludzi zostały przeanalizowane w postępowaniu w sprawie wydania *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* oraz w postanowieniu Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Łodzi uzgadniającym warunki realizacji przedmiotowej inwestycji drogowej, w których to rozstrzygnięciach określone zostały obowiązki wykonawcy inwestycji w zakresie zminimalizowania jej negatywnego oddziaływania.

Powyższe rozstrzygnięcia obligują również *inwestora* do przeprowadzenia porealizacyjnej oceny skuteczności zastosowanych rozwiązań chroniących nieruchomości sąsiadujące z drogą ekspresową. W ww. postępowaniach środowiskowych zapewniono udział społeczeństwu. Uznać zatem należy, iż Pani Wiesława Taranto i Pan Grzegorz Taranto podczas postępowania w sprawie wydania *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* i postępowania w sprawie wydania *postanowienia uzgadniającego* mieli możliwość wniesienia uwag co do przyjętego przebiegu drogi, wpływającego – ich zdaniem – na zmniejszenie komfortu ich życia.

W art. 5 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie* każdemu zagwarantowano prawo do uczestniczenia na warunkach określonych ustawą w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa. Bezspornym zatem jest, iż omawiana ustawa nakłada na organy obowiązek informowania społeczeństwa o toczącym się postępowaniu, a społeczeństwo jest uprawnione do wyrażania swoich komentarzy i opinii, w szczególności, zanim sprawa zostanie przez organ rozstrzygnięta. Katalog instrumentów prawnych gwarantujących społeczeństwu udział w postępowaniu dotyczącym oddziaływania projektowanej inwestycji na środowisko określa art. 33 ust. 1 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*. Jak wynika z uzasadnienia *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* i *postanowienia uzgadniającego*, stronom zapewniono czynny udział w każdym stadium trwania postępowania w sprawie wydania przedmiotowych rozstrzygnięć środowiskowych i umożliwiono wypowiedzenie się co do zebranego materiału dowodowego.

W *postanowieniu uzgadniającym*, jak i w *decyzji Wojewody Łódzkiego*, wskazano obowiązek sporządzenia analizy porealizacyjnej. Analiza porealizacyjna zostanie wykonana po upływie 1 roku od oddania do użytku przedmiotowej inwestycji i w przypadku stwierdzenia przekroczeń wartości dopuszczalnych zostaną zastosowane odpowiednie środki ochrony. W sytuacji, w której pomimo zastosowania środków technicznych nie będą mogły być dotrzymane obowiązujące standardy ochrony

środowiska, podjęte zostaną działania zmierzające do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania, w ramach którego będzie istniała możliwość wykupu działki należącej do skarżących.

Odnosząc się do zarzutu Pani Wiesławy Taranto i Pana Grzegorza Taranto, iż gdy występowali o wydanie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla działki nr 653/1 nie było mowy o planach budowy drogi S14 w bliskim sąsiedztwie ich działki, podkreślić należy wyraźnie, że stosownie do treści art. 11i ust. 2 *specustawy drogowej*, w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie stosuje się przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Jednym z podstawowych skutków wskazanego powyżej wyłączenia jest brak związania inwestora i organu wydającego decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz studium uwarunkowań kierunków zagospodarowania terenu.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie sądownoadministracyjnym poglądem (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 marca 2012 r., sygn. akt II OSK 208/12, LEX nr 1251906 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 11 maja 2011 r., sygn.-akt IV SA/Po 1093/10, LEX nr 795747), jeżeli inwestor występuje z wnioskiem o wydanie zezwolenia w trybie *specustawy drogowej*, to organy właściwe w sprawie wydawania zezwoleń na realizację inwestycji drogowej nie dokonują oceny zamierzenia inwestycyjnego przez pryzmat przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.), w tym nie ustalają, czy na danym terenie obowiązuje plan miejscowy i nie badają zgodności planowanej inwestycji drogowej z ustaleniami obowiązującego na danym terenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wprawdzie decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej może dotyczyć drogi przewidzianej w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, lecz w takim przypadku inwestor i tak musi załączyć do wniosku całą dokumentację planistyczno-projektową przewidzianą przepisami *specustawy drogowej*, gdyż nie może w tym względzie odwołać się do ustaleń planu miejscowego.

Mając zaś na względzie postulat skarżących dotyczący wykupu należącej do nich nieruchomości w całości, wskazać należy, iż zgodnie z przepisami *specustawy drogowej*, przedsięwzięcie, jakim jest budowa drogi publicznej, może być realizowane wyłącznie ze wskazaniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych. Nie ma potrzeby obejmowania nieruchomości należącej do skarżących linią rozgraniczającą teren inwestycji w części, a tym bardziej w całości, gdyż nie jest ona niezbędna dla realizacji przedmiotowej inwestycji i nie są na jej terenie przewidziane żadne prace budowlane. Dodać również należy, iż Minister Infrastruktury i Budownictwa nie jest podmiotem, który kreuje kształt inwestycji i decyduje o konieczności przejęcia danej nieruchomości na cele budowlane. W przypadku ustalonego już kształtu inwestycji, Minister Infrastruktury i Budownictwa nie może wypowiadać się co do nieruchomości nie objętych zakresem przedmiotowej inwestycji. Tym bardziej Minister Infrastruktury i Budownictwa nie może wypowiadać się w rozstrzygnięciu dotyczącym zezwolenia na realizację inwestycji drogowej w kwestii ewentualnego wykupu nieruchomości skarżących. Jedynie na marginesie zauważyć należy, iż żądanie wykupu działki skarżących przez *inwestora* ma charakter roszczenia cywilnoprawnego i nie podlega rozpatrzeniu w toku niniejszego postępowania odwoławczego.

Odnosząc się do odwołania Pana Tadeusza Błocha, reprezentowanego przez Panią Justynę Kasztelan, Minister Infrastruktury i Budownictwa stwierdza, co następuje.

Za niezasadny uznać należy zarzut podniesiony przez Pana Tadeusza Błocha dotyczący braku jego zgody na przebudowę sieci gazowej i sieci elektroenergetycznej na działce nr 100/3, z obrębu K-18 w Konstanczynie Łódzkim.

Po uzyskaniu stanowiska *inwestora* Minister Infrastruktury i Budownictwa doszedł bowiem do przekonania, że ograniczenie w korzystaniu z nieruchomości skarżącego jest w niniejszej sprawie uzasadnione. Nie ulega wątpliwości, że na potrzeby prowadzonej inwestycji konieczne było przebudowanie istniejącej sieci uzbrojenia terenu.

Specustawa drogowa wprost przewiduje możliwość nałożenia ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości dla realizacji obowiązków wynikających z konieczności przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu. Zgodnie bowiem z art. 11f ust.1 pkt. 8 lit. e, f, g i h *specustawy drogowej*,

w brzemieniu obowiązującym na dzień złożenia przez *inwestora* wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia, decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zawiera w razie potrzeby ustalenia dotyczące określenia ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości dla realizacji obowiązków w zakresie przebudowy dróg innych kategorii lub dokonania przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu, jak również dotyczące zezwolenia na wykonanie tych obowiązków.

Minister Infrastruktury i Budownictwa podziela argumentację przedstawioną przez *inwestora*, iż nie ma możliwości zmiany lokalizacji przedmiotowej inwestycji poprzez inny sposób umieszczenia infrastruktury podziemnej. *Inwestor* podkreślił, że przebudowa sieci uzbrojenia terenu wynikała w tym przypadku z konieczności usunięcia kolizji uniemożliwiających prawidłowe zaprojektowanie drogi S14 zgodnie z rozwiązaniami projektowymi wcześniejszych etapów, na podstawie których usankcjonowano przebieg przedmiotowej drogi, w tym w szczególności uzyskano *decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach*.

Na działce nr 100/3, z obręb K-18, w stanie istniejącym znajduje się napowietrzna linia elektroenergetyczna, która usytuowana jest poprzecznie w stosunku do osi projektowanej drogi ekspresowej S14. W związku z powyższym, zaprojektowano usunięcie kolizji projektowanej drogi z linią energetyczną polegające na doziemnym skablowaniu linii. Trasa przebudowywanej linii została poprowadzona wzdłuż istniejącego rowu na przedmiotowej działce, równolegle do przebiegu sieci istniejącej celem – jak wyjaśnił *inwestor* – maksymalnego zachowania walorów użytkowych działki.

Drugą z sieci uzbrojenia terenu posadowioną na omawianej działce jest gazociąg wysokiego ciśnienia, który podlega przebudowie ze względu na jego pierwotne zlokalizowanie w śladzie projektowanej drogi ekspresowej. W związku z powyższym, konieczne jest dokonanie zmiany trasy gazociągu i usytuowanie go wzdłuż projektowanej drogi ekspresowej. Przebudowa gazociągu na niniejszej działce w śladzie zgodnym z projektem budowlanym wynika z przyjętych rozwiązań inżynierskich zgodnych ze sztuką budowlaną, wydanych przez właściciela sieci warunków technicznych, jak również ze specyficznej lokalizacji sieci podlegającej przebudowie (pierwotna trasa gazociągu znajduje się w śladzie drogi ekspresowej). Ponadto, jak wyjaśnił *inwestor*, zgodnie z wymaganiami technicznymi oraz obowiązującymi w tym zakresie normami, konieczne jest zachowanie strefy ochronnej wokół gazociągu i z tej przyczyny sieć została odsunięta od projektowanej drogi S14 w głąb działki, zachowując jednak równoległość przebiegu do granicy z pasem drogowym drogi ekspresowej.

Odnosząc się do zarzutu skarżącego, iż ograniczenie sposobu korzystania z ww. działki polegające na zlokalizowaniu na niej sieci infrastruktury technicznej może utrudnić prowadzenie przez niego działalności gospodarczej, jak również wpłynąć na obniżenie wartości i atrakcyjności jego działki, podkreślić trzeba wyraźnie, iż powyższe kwestie nie są przedmiotem rozważań organów administracji właściwych w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

W postępowaniu w sprawie wydania takiej decyzji zarówno wojewoda, jak i Minister Infrastruktury i Budownictwa, badają zgodność z prawem wniosku *inwestora*, nie zaś zagadnień dotyczących ewentualnych negatywnych następstw dla podmiotów objętych tą decyzją. Zauważyć przy tym należy, że z samej istoty przedsięwzięcia drogowego, będącego inwestycją liniową, wynika ingerencja w prawa przysługujące innym podmiotom w stosunku do nieruchomości objętych projektowaną inwestycją. Z omawianej ingerencji wynikać mogą z kolei inne utrudnienia dla podmiotów dotychczas wykorzystujących daną nieruchomość w określony sposób. Nie oznacza to jednak, że taka decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej jest wadliwa.

Na marginesie jedynie dodać należy, iż z faktu pozostawiania przebudowywanych sieci uzbrojenia terenu na nieruchomościach, właściciele i użytkownicy wieczysti tych nieruchomości mogą doznać ograniczeń w dotychczasowym sposobie korzystania z nich lub w możliwym dotychczas sposobie ich zagospodarowania, co może spowodować spadek wartości tych nieruchomości.

Właścicielom i użytkownikom wieczystym nieruchomości, w omawianej wyżej sytuacji, przysługują roszczenia określone w art. 124 ust. 4 i 5 *ustawy o gospodarce nieruchomościami*. Inwestor drogi publicznej dokonujący przebudowy sieci uzbrojenia terenu będzie więc musiał po zakończeniu tej przebudowy przywrócić nieruchomości zajęte pod przebudowane sieci do stanu poprzedniego. Przywrócenie stanu poprzedniego polega na przywróceniu takiego stanu zagospodarowania nieruchomości i struktury ich gruntu, jakie istniały przed podjęciem przebudowy, uwzględniając

pozostawianie na tych nieruchomościach przebudowanych sieci uzbrojenia terenu. Dopiero zaś, gdy przywrócenie nieruchomości do stanu poprzedniego nie jest możliwe, albo powoduje nadmierne trudności lub koszty, właścicielom i użytkownikom wieczystym tych nieruchomości przysługuje roszczenie o odszkodowanie za szkody powstałe wskutek zrealizowanej przebudowy, np. brak odtworzenia istniejących przed przebudową obiektów lub nasadzeń. Ponadto roszczenie odszkodowawcze może obejmować także okoliczność zmniejszenia się wartości nieruchomości na skutek dokonanej przebudowy.

Przepis art. 124 ust. 5 *ustawy o gospodarce nieruchomościami* przyznaje właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu nieruchomości prawo żądania nabycia od niego w drodze umowy własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości, jeżeli założenie lub przeprowadzenie ciągów, przewodów i urządzeń uniemożliwia właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu dalsze prawidłowe korzystanie z nieruchomości w sposób dotychczasowy albo w sposób zgodny z jej dotychczasowym przeznaczeniem. Sprawy te należą do właściwości sądów powszechnych (por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 czerwca 1998 r., sygn. akt II SA/Ka 921/98, CBOSA).

Poza wszelką wątpliwością jest, że żądanie nabycia nieruchomości w warunkach określonych w przywołanym przepisie nie jest elementem administracyjnego postępowania wyłączeniowego i nie podlega załatwieniu w drodze decyzji administracyjnej. Reasumując, należy stwierdzić, iż konstrukcja zastosowana w art. 124 ust. 5 *ustawy o gospodarce nieruchomościami* stanowi roszczenie cywilnoprawne, którego zasadność może ocenić jedynie sąd powszechny.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut Pana Tadeusza Błocha, iż nikt nie wystąpił do niego z propozycją rozmów w sprawie przebudowy sieci gazowej i elektroenergetycznej.

Zauważyć bowiem należy, że art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. g *specustawy drogowej* stanowi normę szczególną wobec art. 124 ust. 1 i ust. 3 *ustawy o gospodarce nieruchomościami* i okoliczność określenia ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości i prowadzenia robót może być w tym przypadku oparta tylko na art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. g *specustawy drogowej*. W tym przypadku wyłączony jest obowiązek prowadzenia rokowań między właścicielem nieruchomości a inwestorem co do przeprowadzenia takich robót (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego 21 września 2012 r., sygn. akt II OSK 1614/12, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 marca 2012 r., sygn. akt VII SA/Wa 2632/11, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Za niezasadny uznać także należy zarzut Pana Tadeusza Błocha, iż realizacja inwestycji drogowej w kształcie zatwierdzonym *decyzją Wojewody Łódzkiego* spowoduje naruszenie uprawnień pozyskanych przez skarżącego na podstawie ostatecznej decyzji Burmistrza Konstakowa Łódzkiego nr 43/2014 o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla inwestycji obejmującej budowę budynku biurowo-magazynowego wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną i komunikacyjną.

Organy orzekające w przedmiocie zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej na podstawie przepisów *specustawy drogowej* nie są związane zapisami decyzji o warunkach zabudowy wydanych dla działek objętych inwestycją na podstawie przepisów *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*. Zgodnie bowiem z art. 11i ust. 2 *specustawy drogowej*, w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie stosuje się przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Odnosząc się do zarzutu Pana Tadeusza Błocha, iż nie był informowany o warunkach określonych w *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*, wskazać należy, iż Minister Infrastruktury i Budownictwa nie jest organem właściwym do oceny zgodności z prawem *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* oraz materiałów będących podstawą tego rozstrzygnięcia, jak również nie jest właściwy do oceny prawidłowości postępowania zakończonego wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Kompetencja w tym zakresie przysługuje organom wskazanym w *ustawie o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*.

Odnosząc się do odwołania Pani Aliny Arnold, Minister Infrastruktury i Budownictwa stwierdza, co następuje.

W ramach niniejszego postępowania odwoławczego w sprawie *decyzji Wojewody Łódzkiego* nie może zostać rozpatrzony wniosek Pani Aliny Arnold dotyczący przejęcia działki nr 246, z obrębem 24 Rąbień, w całości pod przedmiotową inwestycję drogową.

Wskazać bowiem należy, co zostało już wyjaśnione w niniejszej decyzji, iż w przypadku uznania przez skarżącą, iż pozostała po podziale część nieruchomości nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, ma ona możliwość wystąpienia, na podstawie art. 13 ust. 3 *specustawy drogowej*, do Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad – jako zarządcy przedmiotowej drogi ekspresowej – o nabycie w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa tej części nieruchomości. Jednocześnie wyjaśnić należy, iż kwestia uregulowana w art. 13 ust. 3 *specustawy drogowej* ma charakter roszczenia cywilnoprawnego i nie podlega rozpatrzeniu w toku niniejszego postępowania odwoławczego. Wyposażenie właściciela w tego rodzaju roszczenie ma zrekompensować mu wyłączenie z części nieruchomości i utratę przydatności pozostałej jej części do prawidłowego korzystania.

Za niezasadne należy uznać żądanie Pani Aliny Arnold objęcia liniami rozgraniczającymi całej działki skarżącej.

Na gruncie *specustawy drogowej* linie rozgraniczające teren inwestycji powinny obejmować teren, który przeznaczony jest pod pas drogowy projektowanej drogi. Zakres zajęcia tego terenu wynika z kolei z projektu budowlanego, który jest niezbędnym elementem wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, a następnie stanowi integralną część tej decyzji, jako jeden z załączników. Jak wynika z analizy projektu budowlanego zatwierdzonego *decyzją Wojewody Łódzkiego*, jedynie część działki skarżącej jest niezbędna dla realizacji przedmiotowej inwestycji drogowej. Z przyjętych przez *inwestora* rozwiązań projektowych nie wynika konieczność przejęcia całej nieruchomości, stąd ani Wojewoda Łódzki, ani Minister Infrastruktury i Budownictwa, nie są uprawnieni do dokonania korekty przyjętych przez *inwestora* granic pasa drogowego. W konsekwencji objęcie liniami rozgraniczającymi całej działki skarżącej jest niemożliwe.

Odnosząc się do sprzeciwu Pani Aliny Arnold wobec przejęcia i wykupu części należącej do niej działki, gdyż powoduje ono zmniejszenie jej powierzchni, co zmienia charakter gruntu i jego przeznaczenie przewidziane w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego i decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, wskazać należy, jak zostało już wyjaśnione powyżej, że w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie stosuje się przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Natomiast brak zgody Pani Aliny Arnold na realizację przedmiotowej inwestycji w obszarze wskazanej powyżej działki nie stanowi o wadliwości zaskarżonej *decyzji Wojewody Łódzkiego*.

Za niezasadny należy uznać zarzut Pani Aliny Arnold, jakoby realizacja planowanej inwestycji drogowej w kształcie zatwierdzonym *decyzją Wojewody Łódzkiego* pozbawiała ją dostępu do wodociągu.

Po dokonaniu analizy zgromadzonej w niniejszej sprawie dokumentacji oraz wyjaśnień *inwestora* stwierdzić należy, iż na działce nr 246, z obrębem 24 Rąbień, nie znajdują się żadne naniesienia budowlane w postaci budynków lub sieci uzbrojenia terenu. Fragment działki przejęty pod inwestycję wydzielony został w stopniu minimalnym, koniecznym do zrealizowania inwestycji drogowej objętej zaskarżoną *decyzją Wojewody Łódzkiego*. Ponadto, w bezpośrednim sąsiedztwie przedmiotowej działki, na terenie objętym projektowanym pasem drogowym, nie znajduje się sieć wodociągowa bądź energetyczna, która ulegałaby likwidacji. Zgodnie z treścią mapy do celów projektowych, w ul. Jagodowej zlokalizowany jest wodociąg zakończony w rejonie południowej krawędzi przedmiotowej działki. Niniejsza sieć wodociągowa znajduje się poza zakresem objętym dokumentacją projektową – nie podlega przebudowie bądź likwidacji, przez co warunki związane z zapewnieniem mediów dla omawianej działki nie ulegają zmianie. Tym samym zarzuty Pani Aliny Arnold są bezzasadne i nie znajdują pokrycia w dokumentacji projektowej i stanie faktycznym niniejszej sprawy.

Nie może zostać uwzględniony zarzut Pani Aliny Arnold, iż bezpośrednia bliskość trasy ekspresowej S14 spowoduje znaczne obniżenie wartości działki stanowiącej jej własność oraz pozbawi możliwości jej zabudowy domem mieszkalnym.

Organ odwoławczy, odnosząc się do analogicznego zarzutu podniesionego przez Pana Zdzisława Seligę i Pana Tadeusza Błocha wskazał, iż kwestie związane z zamierzonym wykorzystaniem

nieruchomości pozostającej własnością dotychczasowego właściciela nie są przedmiotem rozważań organów administracji właściwych w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Mając na względzie wnioski Pani Krystyny Drozdowicz, Pana Krzysztofa Drożdża, Pana Tomasza Drożdża i Pani Ireny Drożdż, dotyczący przejęcia działek nr 42 i 43, z obrębu P-37 Łódź, w całości pod realizację przedmiotowej inwestycji, wskazać należy, iż roszczenie o wykup całej nieruchomości ma charakter cywilnoprawny i powinno być realizowane w drodze umowy pomiędzy właścicielem lub użytkownikiem wieczystym a organem lub podmiotem wykonującym funkcję zarządcy przyszłej drogi publicznej. W sytuacji zaś gdy organ lub podmiot, o którym mowa powyżej uzna, że pozostała część przejętej nieruchomości, wbrew stanowisku wnioskującego, umożliwi prawidłowe wykorzystanie na dotychczasowe cele i odmówi zawarcia umowy – wnioskującemu pozostaje możliwość skierowania sprawy przed sąd powszechny, wyłącznie jednak w postępowaniu cywilnym.

W tym miejscu zauważyć jednak trzeba, iż wbrew twierdzeniu skarżących, jedynie część działki nr 43 o powierzchni 34 m² podlega przejęciu na rzecz Skarbu Państwa w wyniku objęcia jej liniami rozgraniczającymi teren planowanego przedsięwzięcia. Przejęcie części działki nr 43 wynika z konieczności zaprojektowania drogi dojazdowej D48 włączonej do ul. Lublinek. Ze względu na konieczność zaprojektowania poprawnej geometrii skrzyżowania tj. krawędzi jezdni w postaci łuku wyokrąglającego, jak również ze względu na konieczność zapewnienia wymaganego poziomu bezpieczeństwa poprzez zachowanie właściwego poziomu widoczności na przedmiotowym skrzyżowaniu, konieczne jest wydzielenie narożnika działki celem przejęcia pod przyszły pas drogowy. Przedmiotowa droga dojazdowa jest konieczna z tytułu zapewnienia dojazdu do działek, które na skutek realizacji inwestycji jaką jest budowa drogi ekspresowej, zostaną takiego dojazdu pozbawione – w tym przypadku do działki nr 39/3.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, na części działki nr 42 o powierzchni 115 m² planowane jest natomiast dokonanie przebudowy sieci elektroenergetycznej. Wobec tej działki organ I instancji określił w pkt 8 *decyzji Wojewody Łódzkiego* obowiązek dokonania przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu oraz określił ograniczenia w korzystaniu z ww. nieruchomości dla realizacji tego obowiązku. W konsekwencji, co zostało już wyjaśnione przy odpowiedzi na zarzuty Pana Tadeusza Błocha, przepis art. 124 ust. 5 *ustawy o gospodarce nieruchomościami* przyznaje właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu nieruchomości prawo żądania nabycia od niego w drodze umowy własności lub prawa użytkowania wieczystego, jeżeli założenie lub przeprowadzenie ciągów, przewodów i urządzeń uniemożliwia właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu dalsze prawidłowe korzystanie z nieruchomości w sposób dotychczasowy albo w sposób zgodny z jej dotychczasowym przeznaczeniem. Sprawy te należą do właściwości sądów powszechnych.

Odnosząc się do stwierdzenia skarżących, iż w wyniku realizacji przedmiotowej inwestycji drogowej dostęp do ich działki zostanie utrudniony, podkreślić trzeba wyraźnie, iż wskazane przez skarżących kwestie nie są przedmiotem rozważań organów administracji właściwych w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Tak sformułowany interes faktyczny skarżących jest analogiczny z interesem każdej innej osoby, na której funkcjonowanie w życiu codziennym będzie miała wpływ realizacja przedmiotowej inwestycji (kwestie utrudnienia, wydłużenia dojazdów osób zamieszkujących w pobliżu do drogi o ograniczonej dostępności) (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 762/13, Lex nr 1367353).

Rozpatrując odwołanie Pani Anny Grell-Wielec i Pana Arkadiusza Wielca, reprezentowanych przez r.pr. Annę Dastych, organ odwoławczy stwierdził, co następuje.

Za chybiony należy uznać zarzut skarżących dotyczący naruszenia art. 140 *kodeksu cywilnego*, w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 64 ust. 3 Konstytucji RP, oraz zarzut dotyczący naruszenia art. 11a ust. 1 i następnich *specustawy drogowej* w związku z art. 21 ust. 2 Konstytucji RP oraz art. 6, art. 112 ust. 3 i 113 *ustawy o gospodarce nieruchomościami*, poprzez niezachowanie wymogów niezbędności, przydatności i proporcjonalności sensu stricto powodujące naruszenie istoty prawa własności, a tym samym uniemożliwienie skarżącym realizowania ich prawa własności zgodnie z jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem, uniemożliwienie skarżącym zrealizowania zaplanowanych inwestycji, na które uzyskali ostateczne decyzje o ustaleniu warunków zabudowy, jak również orzeczenie o wywłaszczeniu nieruchomości ponad możliwy oraz konieczny zakres inwestycji celu publicznego.

Niewątpliwie prawo własności jest przedmiotem szczególnej ochrony zawartej w art. 21 ust. 1 Konstytucji RP. Prawo to jednak nie jest prawem bezwzględnym, gdyż w art. 64 ust. 1 Konstytucja RP przewiduje możliwość ograniczenia tego prawa, w zakresie, w jakim nie narusza istoty prawa własności, a więc poszanowania zasady proporcjonalności wyrażającej się zakazem nadmiernej w stosunku do chronionej wartości, ingerencji w sferę praw i wolności. Natomiast zapewnienie właściwych proporcji między interesami właścicieli i interesem publicznym należy do ustawodawcy, który w normach ustawowych określa zasady i tryb ograniczenia prawa własności. Dotyczy to m.in. *specustawy drogowej*, której celem było stworzenie warunków do realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, a więc celu publicznego uzasadniającego wprowadzenie ograniczeń prawa własności.

Specustawa drogowa służy realizacji celu publicznego, jakim jest budowa dróg publicznych. Wprowadzenie odrębnego trybu administracyjnego w sprawie realizacji inwestycji drogowych służy realizacji celu publicznego w postaci poprawy bezpieczeństwa układu komunikacyjnego i transportowego, a jednocześnie skutki z tym związane są rekompensowane w formie odszkodowania. Ustawodawca wyznacza też termin dla wydania decyzji ustalającej wysokość odszkodowania. Powyższe dowodzi, iż pomimo pozbawienia własności nieruchomości, dochodzi do wyrównania strat i szkód związanych z prowadzonym postępowaniem. Zatem przy realizacji systemu dróg publicznych, służących poprawie bezpieczeństwa, komunikacji, transportu nie dochodzi do naruszenia proporcji między interesem publicznym, a ingerencją w sferę praw i wolności, które na mocy *specustawy drogowej* są rekompensowane stosownym odszkodowaniem (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1688/11, LEX nr 1152000). Takim celem publicznym jest z pewnością realizacja przedmiotowej inwestycji (przebiegającej przez działki stanowiące własność skarżących), która, jak wynika z akt sprawy, stanowi konieczną inwestycję celu publicznego.

Pozyskiwania gruntów pod budowę dróg publicznych mieści się w klauzuli interesu publicznego, wyznaczonej przez art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, co wskazał m.in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 13 listopada 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa 1841/15. Brak jest zatem podstaw do podważania *decyzji Wojewody Łódzkiego* z powołaniem się na art. 140 *kodeksu cywilnego*, w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 64 ust. 3 Konstytucji RP. Stąd też zarzut skarżących dotyczący sprzecznego z Konstytucją RP naruszenia przysługującego im prawa własności jest bezzasadny.

Organ odwoławczy podziela pogląd skarżących, iż konieczna jest merytoryczna kontrola zasadności ingerencji w prawa jednostki przy realizacji inwestycji. Jednakże obowiązek ten, według organu odwoławczego, obejmuje inny zakres działań i czynności, jakie organ administracji zobowiązany jest i może podjąć w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Podkreślić bowiem należy, iż organ administracji publicznej – wbrew twierdzeniu wyrażonemu przez skarżących – nie jest zobowiązany do badania, czy w wyniku realizacji inwestycji drogowej, będzie możliwa realizacja zamierzeń inwestycyjnych dotychczasowych właścicieli nieruchomości przeznaczonych w całości, bądź w części pod planowaną inwestycję drogową.

Zauważyć przy tym należy, że zezwolenie na realizację inwestycji w zakresie dróg publicznych w wielu wypadkach musi uwzględniać spreczne interesy, z jednej strony inwestora, a z drugiej strony osób i innych podmiotów, których prawa lub interesy mogą być zagrożone lub naruszone w związku z realizacją takiej inwestycji. Granice tych praw i interesów określają przepisy *specustawy drogowej*, *ustawy Prawo budowlane* oraz innych aktów prawnych wydanych na podstawie i w wykonaniu przepisów tego prawa lub przepisów wydanych dla ochrony środowiska. Poza tymi granicami, a zatem poza ochroną prawną wynikającą z norm prawa pozytywnego, pozostają natomiast protesty obywateli wyrażające ich osobiste zapatrywania, oczekiwania, postulaty i życzenia co do określonej polityki planowania przestrzennego, wzajemnych relacji między planowanymi lub realizowanymi inwestycjami. Nieuwzględnienie ich nie może jednak stanowić podstawy kwestionowania legalności zezwolenia na realizację inwestycji w zakresie dróg użytku publicznego.

Jednocześnie wskazać należy, iż organ I instancji, wydając zaskarżoną decyzję, nie działał na podstawie art. 112 i 113 *ustawy o gospodarce nieruchomością*. Z tego też względu, wbrew stanowisku skarżących, nie mogło dojść do ich naruszenia.

Wskazać bowiem należy, iż *specustawa drogowa* jest ustawą zawierającą szczególne rozwiązania m.in. w zakresie przeniesienia prawa własności nieruchomości niezbędnych pod budowę drogi. Zgodnie

z art. 12 ust. 4 *specustawy drogowej*, z dniem, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stała się ostateczna, nieruchomości przeznaczone pod realizację inwestycji stają się własnością odpowiedniego podmiotu publicznoprawnego z mocy prawa. Oznacza to zaś, iż nabycie własności nie jest przedmiotem orzekania, lecz stanowi skutek prawny decyzji. Nabycie tych nieruchomości następuje bowiem z woli samego ustawodawcy, a niewątpliwie uzyskanie przez podmioty publicznoprawne prawa własności do tych nieruchomości stanowi o wywłaszczeniu prawa od dotychczasowego podmiotu (patrz M. Wolanin. *Ustawa o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych*, Komentarz, wydanie 2, wydawnictwo C.H. BECK Warszawa 2010). Natomiast art. 112 *ustawy o gospodarce nieruchomościami* jest przepisem regulującym tryb wywłaszczania nieruchomości na zasadach ogólnych. Zgodnie zaś z zasadą *lex specialis derogat legi generali*, pierwszeństwo stosowania ma w tym przypadku *specustawa drogowa*. Tym samym Wojewoda Łódzki w swojej decyzji nie mógł zawrzeć rozstrzygnięcia w przedmiocie wywłaszczenia nieruchomości na podstawie art. 112 i 113 *ustawy o gospodarce nieruchomościami*.

Należy zauważyć, że stosownie do treści art. 23 *specustawy drogowej* tylko w sprawach nieuregulowanych w rozdziale 3 (nabywanie nieruchomości pod drogi) stosuje się przepisy *ustawy o gospodarce nieruchomościami*. Ponadto, stosownie do ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 173, poz. 1218), dodano do art. 2 *ustawy o gospodarce nieruchomościami* punkty od 8 do 11. Zgodnie z art. 2 tej ustawy, nie narusza ona innych ustaw w zakresie dotyczącym gospodarki nieruchomościami, a w szczególności m.in. *specustawy drogowej*. To oznacza, że tylko w przypadku wyraźnego odesłania do odpowiedniego przepisu *ustawy o gospodarce nieruchomościami*, oraz w zakresie nieuregulowanym w tych przepisach, można stosować przepisy *ustawy o gospodarce nieruchomościami*. Zmiana ta uporządkowała stan prawny i wyjaśniła wątpliwości co do wzajemnej relacji ustaw wymienionych w pkt 8-11 art. 2 *ustawy o gospodarce nieruchomościami* z treścią tej ustawy, w zakresie gospodarowania nieruchomościami Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego. Zatem regulacje zawarte w *specustawie drogowej* w odniesieniu do dróg publicznych są celowym zabiegiem ustawodawcy i z racji jednoznacznego brzmienia zapisów tej ustawy nie może być mowy o kolizji jej przepisów z przepisami innych aktów prawnych (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1688/11, LEX nr 1152000).

Organ administracji publicznej – wbrew twierdzeniu skarżących – nie jest zobowiązany do badania alternatywnych wariantów przeprowadzenia inwestycji liniowej w sytuacji, gdyby np. właściciele nieruchomości zgłosili sprzeciw wobec lokalizacji przedsięwzięcia zaproponowanej przez inwestora. Organom administracji publicznej orzekającym w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej ustawodawca nie przyznał uprawnień do korygowania, zmiany lokalizacji inwestycji zaproponowanej przez inwestora. Niedopuszczalna jest również ocena racjonalności czy słuszności koncepcji przedstawionej przez inwestora, gdyż miałyby ona charakter pozaprawny. O lokalizacji inwestycji i rozwiązaniach technicznych decyduje inwestor (wnioskodawca), który wybiera najbardziej korzystne rozwiązanie lokalizacyjne i techniczno-wykonawcze.

Zdaniem Ministra Infrastruktury i Budownictwa, przyjęcie stanowiska, jakoby organ orzekający w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej posiadał uprawnienia w zakresie badania alternatywnych wariantów przeprowadzenia inwestycji liniowej oraz badania indywidualnych skutków ingerencji w prawo własności z punktu widzenia swobody jego wykonywania, doprowadziłoby do paraliżu inwestycyjnego. Powyższe spowodowałoby bowiem konieczność zamawiania przez organ administracji, przed wydaniem rozstrzygnięcia, wielu ekspertyz specjalistycznych z różnych dziedzin, w tym np. z zakresu projektowania inwestycji liniowych, bezpieczeństwa ruchu drogowego, itd. Przypomnieć zaś należy, iż wolą ustawodawcy ustanawiającego szczególne reguły dotyczące inwestycji w zakresie dróg publicznych było przyspieszenie procesu inwestycyjnego.

Według Ministra Infrastruktury i Budownictwa, konieczna jest natomiast merytoryczna kontrola zasadności ingerencji w prawa jednostki przy realizacji inwestycji. Minister Infrastruktury i Budownictwa stoi na stanowisku, iż organ administracji publicznej ma obowiązek – wypełniony w postępowaniu administracyjnym zakończonym wydaniem *decyzji Wojewody Łódzkiego* w odniesieniu do działek skarżących – badania zasadności zajęcia ich nieruchomości pod inwestycję. W opinii Ministra Infrastruktury i Budownictwa, całokształt okoliczności niniejszej sprawy dowodzi, iż przejęcie części działek skarżących pod przedmiotową inwestycję jest w niniejszej sprawie uzasadnione.

W trakcie trwania postępowania odwoławczego, mając na uwadze zastrzeżenia skarżących co do przebiegu linii rozgraniczającej teren inwestycji, organ II instancji podjął działania mające na celu wyjaśnienie powodu zajęcia terenu pod planowane przedsięwzięcie w zakresie wskazanym przez *inwestora* we wniosku. Po uzyskaniu stanowiska *inwestora* organ odwoławczy doszedł do przekonania, że przejęcie części działek skarżących jest w niniejszej sprawie uzasadnione.

W ocenie organu odwoławczego, *inwestor* zamierzając zrealizować przedmiotową inwestycję drogową, przy projektowaniu jej przebiegu uwzględnił optymalny przebieg, w tym również w zakresie dotyczącym interesu prawnego skarżących. Nie wydaje się możliwe zaprojektowanie drogi publicznej o takim przebiegu przez nieruchomości niestanowiące własności publicznej, który nie wzbudzałby sprzeciwu przynajmniej części właścicieli tych nieruchomości. Sprzeciw taki wydaje się być oczywiście naturalnym odruchem ochrony sposobu wykonywania własności nieruchomości przez jej dotychczasowego właściciela, jednakże rozwój urbanizacyjny skutkuje zwiększającym się ograniczaniem indywidualnych praw właścicielskich na rzecz konieczności rozwoju infrastruktury o publicznej lub społecznej użyteczności w ramach społecznej funkcji prawa własności. W takich okolicznościach *inwestor* zawsze będzie narażony na wywołanie lokalnego konfliktu społecznego, ponieważ to on samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych a następnie techniczno-wykonawczych inwestycji mając na uwadze spowodowanie jak najmniejszych uciążliwości dla właścicieli nieruchomości.

Organ odwoławczy podziela argumentację przedstawioną przez *inwestora*, iż nie ma możliwości ominięcia działek skarżących nr 238/10, nr 238/11 i 238/6, z obrębem K-21. *Inwestor* wyjaśnił, że korytarz drogi ekspresowej S14 wyznaczony został na etapie uzyskiwania *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*. W ramach powyższej procedury sporządzony został raport o oddziaływaniu inwestycji na środowisko, w którym dokonano wariantowego porównania przebiegu ww. drogi. Wymagania środowiskowe oraz docelowy korytarz drogi ekspresowej wraz z terenem, na który przedmiotowa inwestycja będzie oddziaływać określone zostały w *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*. Zmiana przebiegu niniejszego korytarza wiązałaby się z koniecznością uzyskania nowej *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*. Minister Infrastruktury i Budownictwa podziela argumentację przedstawioną przez *inwestora*, iż brak jest możliwości zmiany rozwiązań projektowych polegających na zmianie lokalizacji przebiegu drogi ekspresowej S14 bez naruszenia granic lokalizacji inwestycji określonych w *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*.

Wariantowanie przebiegu przedmiotowej inwestycji, co zostało już wyjaśnione w niniejszej decyzji, odbyło się na etapie postępowania o środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia i to właśnie w tym postępowaniu strony mogły wnosić uwagi, co do trasy projektowanej inwestycji. Tak więc należy stwierdzić, że to na etapie postępowania środowiskowego, zakończonego wydaniem *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* nastąpiła ocena oddziaływania na środowisko przedmiotowej inwestycji, w tym przyjęcie wariantu jej lokalizacji. Na etapie postępowania w sprawie wydania *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* skarżący mieli zatem możliwość wnoszenia uwag i zastrzeżeń do określonego wariantu przebiegu planowanej inwestycji drogowej.

Natomiast zarówno Wojewoda Łódzki, jak i organ odwoławczy, w ramach postępowania w sprawie wydania *decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej* związani byli ustaleniami *decyzji* w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia. Stosowanie bowiem do art. 86 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*, *decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach* wiąże organ wydający *decyzje*, o których mowa w art. 72 ust. 1.

Nie znajduje uzasadnienia twierdzenie skarżących, jakoby nieruchomości stanowiące ich własność w znacznej mierze zostały przeznaczone pod urządzenia towarzyszące drodze ekspresowej S14, a nie pod urządzenia związane z tą drogą.

Zakres regulacji *specustawy drogowej* wyznacza art. 1 ust. 1 określając go jako zasady i warunki przygotowania inwestycji w zakresie dróg publicznych w rozumieniu *ustawy o drogach publicznych*. Tym samym chodzi nie tylko o przygotowanie samej drogi, ale również realizację całej, niezbędnej do jej prawidłowego funkcjonowania infrastruktury drogowej tak związanej, jak i niezwiązanej z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 grudnia 2011 r., sygn. akt II OSK 2168/11, LEX nr 1162398). Drogą publiczną w myśl art. 1 *ustawy o drogach publicznych* jest bowiem droga zaliczona na podstawie niniejszej ustawy do jednej

z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach szczególnych. Na pas drogowy, składa się natomiast wydzielony liniami granicznymi grunt wraz z przestrzenią nad i pod jego powierzchnią, w którym zlokalizowane są droga oraz obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem, i obsługą ruchu a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą (art. 4 pkt 1 *ustawy o drogach publicznych*).

Po dokonaniu analizy projektu budowlanego przedmiotowej inwestycji drogowej, organ odwoławczy stwierdził, że zarówno na działce nr 238/10, jak i nr 238/11, zlokalizowany został przebieg jezdni drogi ekspresowej S14. Oprócz jezdni zaplanowano na nich do wykonania również pozostałe elementy drogi. Wyjaśnić bowiem należy, że zgodnie z art. 4 pkt 2 *ustawy o drogach publicznych*, przez drogę rozumieć należy budowlę wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami, stanowiącą całość techniczno-użytkową, przeznaczoną do prowadzenia ruchu drogowego, zlokalizowaną w pasie drogowym.

Inwestor szczegółowo wskazał, iż w rejonie ww. działek zastosowano następujące rozwiązania projektowe: drogę ekspresową S14 o przekroju dwujezdniowym w wykopie ze względu na ukształtowanie terenu, skarpy wykopu, w którym zlokalizowana jest droga ekspresowa, poza górną krawędzią wykopu pas technologiczny, infrastrukturę techniczną służącą drodze tj. odwodnienie, kanalizacja systemu sterowania ruchem, drogi dojazdowe konieczne ze względu na zapewnienie skomunikowania działek przyległych do drogi ekspresowej, które na skutek realizacji zostają pozbawione dojazdu. *Inwestor* podkreślił, że cały układ rozwiązań technicznych stanowi spójną całość funkcjonalną i jest niezbędny do wykonania w granicach linii rozgraniczającej przedmiotowej inwestycji drogowej.

Wobec powyższego, wszystkie elementy zaprojektowane na wyłączonej nieruchomości mieszczą się w wyżej przywołanych pojęciach ustawowych.

Za niezasadny należy uznać zarzut skarżących, iż pozostała im po planowanym podziale działka nr 238/18 będzie miała kształt nieregularnego czworoboku, bez dostępu do drogi publicznej i niemożliwe stanie się jej zagospodarowanie zgodnie z uzyskaną decyzją Burmistrza Konstanyowa Łódzkiego nr 10/2013 z dnia 9 maja 2013 r. o warunkach zabudowy.

Dostęp do drogi publicznej dla działki powstałej z podziału działki skarżących nr 238/10 znajdującej się poza liniami rozgraniczającymi inwestycji tj. działki 238/18, realizowany jest za pośrednictwem drogi dojazdowej D37 włączonej do ul. Słowiańskiej. *Inwestor* – jako podmiot wyspecjalizowany w przedmiotowej dziedzinie wyjaśnił – iż rozwiązanie takie przyjęto ze względu na brak możliwości utrzymania dotychczasowego dojazdu od ul. Niesięcin – projektowana droga ekspresowa S14 wyklucza pozostawienie na działce 238/17 (po podziale) drogi zapewniającej dojazd od ul. Niesięcin, jak również zaprojektowania dojazdu bezpośrednio z ul. Zgierskiej, ze względu na konieczność wykroczenia poza granice uzyskanej *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*. Działka nr 238/15, będąca częścią działki nr 238/6 po podziale, pozostaje poza linią rozgraniczającą teren inwestycji. Funkcja ww. działki jest niezmienna – zapewnia dojazd do działek o numerach: 238/13 (powstałej z podziału działki nr 238/5), 238/4 i 238/8. Działki o numerach: 238/9 i 238/2 stanowią jedną nieruchomość, do której dojazd jest zapewniony bezpośrednio z działki nr 299/3 – ul. Niesięcin, która mimo objęcia jej liniami rozgraniczającymi przedmiotowej inwestycji drogowej nie zmieniła swojego charakteru i funkcji.

Zaznaczenia również wymaga, iż organy orzekające w przedmiocie zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej na podstawie przepisów *specustawy drogowej* nie są związane zapisami decyzji o warunkach zabudowy wydanych dla działek sąsiadujących z planowanym przedsięwzięciem drogowym.

Jak wskazał *inwestor* w piśmie z dnia 22 marca 2016 r., w wydanej na wniosek Pana Arkadiusza Wielec decyzji nr 10/2013 z dnia 9 maja 2013 r. o warunkach zabudowy dla działki nr 238/10, określono zarówno wymagania związane z lokalizacją zabudowy na ww. działce w odniesieniu do planowanej budowy drogi ekspresowej wraz z drogą serwisową, jak również do docelowego sposobu skomunikowania działki, w którym wyraźnie stwierdza się, że pierwotny dojazd prowadzony dotychczas poprzez drogę dojazdową zlokalizowaną na działce nr 238/6 ulegnie likwidacji ze względu na budowę drogi ekspresowej S14. Działka nr 238/11 w całości zostaje przejęta pod przyszły pas drogowy, co jest

zbieżne z wcześniejszymi założeniami projektowymi dotyczącymi budowy drogi ekspresowej, natomiast część działki nr 238/6 zostaje przejęta na rzecz inwestycji drogowej wyłącznie w zakresie minimalnym i koniecznym do jej realizacji. W pozostałej jej części zagospodarowanie działki pozostaje niezmiennie – stanowi ona dojazd do części działki o pierwotnym nr 238/5.

Bezspornym jest zatem, że należące do skarżących działki mają zapewniony dostęp do drogi publicznej. Samo zaś powoływanie się na brak dostępu do działki przez drogę o określonych parametrach technicznych, czy brak zjazdu o określonych parametrach nie może stanowić wykazania naruszenia interesu prawnego skarżących, albowiem z jakiegokolwiek normy obowiązującego prawa nie wynika, aby zapewnienie dostępu do drogi publicznej musiało polegać na dostępie do drogi w konkretny sposób czy do drogi o określonej kategorii drogi publicznej. Skoro roszczenia skarżących sprowadzają się do żądania zapewnienia innego dostępu do ich działek, niż ten istniejący, wskazać należy, że stanowią one próbę wykazania posiadania interesu faktycznego, który nie podlega ochronie prawnej na podstawie art. 11f ust. 1 pkt 4 *specustawy drogowej*. Tak sformułowany interes faktyczny skarżących jest analogiczny z interesem każdej innej osoby, na której funkcjonowanie w życiu codziennym będzie miała wpływ realizacja przedmiotowej inwestycji (kwestie utrudnienia, wydłużenia dojazdów osób zamieszkujących w pobliżu do drogi o ograniczonej dostępności). Uznanie przy tym, jak chcieliby skarżący, że ochronie przewidzianej w powołanym powyżej przepisie podlegać winien interes faktyczny osób trzecich, mogło by prowadzić do paraliżu inwestycji związanych z realizacją dróg publicznych, nie zaś do zapewnienia poszanowania praw które są zagrożone w związku z planowaną inwestycją.

Stwierdzić należy, że w sprawie nie doszło do naruszenia wymagań dotyczących ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich w rozumieniu przepisów administracyjnych, skoro poprzez wydanie zaskarżonej decyzji nieruchomości skarżących nie zostały pozbawione dostępu do drogi publicznej. Nie zamyka to stronie prawa do dochodzenia ochrony naruszonych, w ocenie strony, dóbr w postępowaniu przed sądami powszechnymi w drodze ewentualnych roszczeń cywilnoprawnych, względnie zgłaszania uwag do właściwych organów w tym nadzoru budowlanego, lecz w odrębnych postępowaniach administracyjnych (vide: ww. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 762/13.).

Za niezasadne uznać należy – podniesione przez skarżących – zarzuty dotyczące naruszenia art. 7, art. 8, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 *kpa*, poprzez oparcie rozstrzygnięcia na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów przeprowadzonych w sprawie, nieprzeprowadzenie wnikliwego postępowania dowodowego co do niezbędności nieruchomości skarżących na cel wyłączenia w rozmiarze wynikającym z zaskarżonej decyzji.

Naczelną zasadą postępowania administracyjnego jest zasada prawdy obiektywnej wyrażona w art. 7 *kpa*. Z zasady powyższej wynika, że organy administracji publicznej prowadzące postępowanie mają obowiązek zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego w taki sposób, aby ustalić stan faktyczny sprawy zgodny z rzeczywistością, a zwłaszcza mają obowiązek dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnej sprawy na podstawie analizy całego materiału dowodowego i swoje stanowisko wyrazić w uzasadnieniu podjętej decyzji (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 października 2001 r., sygn. akt I SA 1110/01, LEX 75516). Z kolei przepis art. 77 § 1 *kpa* nakłada na organy administracji publicznej obowiązek zgromadzenia całego materiału dowodowego koniecznego do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Z powołanej normy prawnej wynika między innymi, że organ administracji jest zobowiązany z urzędu przeprowadzić dowody służące ustaleniu stanu faktycznego sprawy.

Jak wynika z art. 80 *kpa*, fakt udowodnienia danej okoliczności jest oceniany przez organ prowadzący postępowanie administracyjne na podstawie całokształtu materiału dowodowego. Ponadto, organ administracji publicznej powinien oprzeć ocenę materiału dowodowego na wszechstronnej analizie, co oznacza, że nie może pominąć jakiegokolwiek dowodu. Ocena dowodów jest „czynnością myślową” i jak każda czynność tego rodzaju powinna opierać się na zasadach logicznego rozumowania. Organ może zatem wysnuć z zebranego materiału dowodowego tylko wnioski logicznie uzasadnione, oceniając wyniki postępowania dowodowego na podstawie wiedzy i doświadczenia życiowego (vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 marca 2013 r., sygn. akt II OSK 2267/11, LEX nr 1299454 oraz z dnia 5 lipca 2011 r., sygn. akt II GSK 678/10, LEX nr 1083352).

W myśl natomiast art. 107 § 3 w zw. z art. 140 *kpa*, rozstrzygnięcie powinno zawierać przedstawienie zestawienia zgromadzonych w sprawie dowodów ze wskazaniem tych uznanych za istotne, wyjaśnienie kryteriów dokonanego wyboru, które organ miał na uwadze orzekając w sprawie w kontekście konkretnych zagadnień merytorycznych. Prawidłowe uzasadnienie decyzji ma nie tylko znaczenie prawne, ale i wychowawcze, bowiem pogłębia zaufanie uczestników postępowania do organów administracyjnych. Motywy decyzji winny odzwierciedlać rację decyzyjną i wyjaśnić tok rozumowań prowadzących do zastosowania konkretnego przepisu prawa materialnego w ustalonym stanie faktycznym (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 17 lipca 2013 r., sygn. akt II SA/Kr 678/13, LEX nr 1343041).

W ocenie Ministra Infrastruktury i Budownictwa, *decyzja Wojewody Łódzkiego* spełnia ww. wymagania. Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji ma swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu, a uzasadnienie w zebranych materiale dowodowym. Organ orzekający wziął pod uwagę nie tylko stanowisko *inwestora*, w którym ustosunkował się on do zgłaszanych przez skarżących zarzutów, ale również wniesione zastrzeżenia i uwagi skarżących stron. Analizy materiału dowodowego organ I instancji dokonał zgodnie z art. 80 *kpa* i wynik tej analizy, łącznie z oceną zebranych dowodów, przedstawił w uzasadnieniu decyzji kończącej postępowanie administracyjne.

Stwierdzić zatem należy, iż organ I instancji przeprowadził postępowanie w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji – w części dotyczącej interesu prawnego skarżących – w sposób rzetelny, zgodny z wymogami *kpa*, wystarczający do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia. W tym zakresie podjął też wszelkie niezbędne kroki konieczne do ustalenia stanu faktycznego, przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe i poczynił na jego podstawie właściwe ustalenia. Wojewoda Łódzki w sposób odpowiadający art. 107 § 3 *kpa* uzasadnił swoją decyzję, wskazując przesłanki, które wziął pod uwagę przy rozpatrywaniu sprawy.

Jak podkreśla się w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, podjęcie przez organ rozstrzygnięcia odmiennego od oczekiwanego przez stronę skarżącą w sytuacji, gdy organ prawidłowo zebrał materiał dowodowy, a ocena tego materiału jest logiczna, nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów, oraz wskazał prawidłową podstawę prawną, nie oznacza niezgodności zaskarżonej decyzji z prawem. Okoliczność, że strona nie została przekonana co do przyjętego w sprawie rozstrzygnięcia, nie oznacza naruszenia zasady przekonywania. Strona ma bowiem prawo do własnego subiektywnego przekonania o zasadności jej zarzutów, zaś przekonanie to nie musi mieć odzwierciedlenia w obowiązujących przepisach prawnych i ich wykładni (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 29 kwietnia 2009 r., sygn. akt I SA/Łd 1329/08, LEX nr 549458).

Natomiast z zasady wyrażonej w art. 8 *kpa* wynika wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i rozstrzygnięcia wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do organów administracji publicznej nawet wtedy, gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań (zob. A. Wróbel, Komentarz do art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX 2013). W omawianej sprawie natomiast organ uczynił zadość zarówno przepisom prawa materialnego, jak również procesowego, co jest jednoznaczne z tym, iż *decyzja Wojewody Łódzkiego* została wydana z poszanowaniem zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa.

Odnosząc się zaś do twierdzenia skarżących, iż organ jest obowiązany ocenić indywidualne skutki ingerencji z punktu widzenia swobody wykonywania prawa własności względem pozostawionej części podzielonej działki nr 238/11, z uwagi na utratę jej gospodarczego przeznaczenia, w ocenie organu odwoławczego, ww. pogląd skarżących dotyczy w istocie kwestii badania zasadności wykupu pozostałej po podziale części nieruchomości (tzw. „resztówki”), co przewidziane jest w art. 13 ust. 3 *specustawy drogowej*. Kwestia dotycząca nabywania pozostałej po podziale części nieruchomości nie może być przedmiotem badania przez organ orzekający w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, o czym była już mowa w niniejszej decyzji.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez Prywatną Korporację Mieszkaniową sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, organ odwoławczy stwierdził, co następuje.

Za niezasadny należy uznać zarzut skarżącej spółki dotyczący naruszenia art. 11f ust. 1 pkt 4 *specustawy drogowej*, poprzez niespełnienie wymogów w zakresie zapewnienia ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich.

Przepis art. 11f ust. 1 pkt 4 *specustawy drogowej* zobowiązuje organ do określenia w decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej m.in. wymagań dotyczących ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich. Zasada ochrony interesu prawnego osób trzecich znajduje konkretyzację w art. 5 ust.1 pkt 9 *ustawy Prawo budowlane*. Zgodnie z ww. przepisem „obiekt budowlany wraz ze związanymi z nim urządzeniami budowlanymi należy (...) projektować i budować w sposób określony w przepisach, w tym techniczno-budowlanych, (...) zapewniając poszanowanie, występujących w obszarze oddziaływania obiektu, uzasadnionych interesów osób trzecich, w tym zapewnienie dostępu do drogi publicznej”.

W pkt 16 *decyzji Wojewody Łódzkiego* organ I instancji odniósł się do kwestii określonej w art. 11f ust. 1 pkt. 4 *specustawy drogowej*, zaś organ odwoławczy powyższe rozstrzygnięcia utrzymał w mocy. Do uznania, że zostały naruszone warunki dotyczące ochrony interesów osób trzecich nie wystarcza subiektywne poczucie właściciela nieruchomości, że – poprzez realizację obiektu budowlanego – jego prawa wynikające z własności są ograniczane, o ile nie znajduje ono oparcia w obowiązującym przepisie prawa materialnego. Według Ministra Infrastruktury i Budownictwa, ochrona interesów osób trzecich w procesie inwestycyjnym nie może prowadzić do sytuacji, w której to osoby trzecie, a nie inwestorzy decydować będą o dopuszczalności wybudowania obiektów budowlanych, miejscu posadowienia takich obiektów, rodzaju obiektu budowlanego i to nawet z naruszeniem ogólnego interesu społecznego. Nie można dopuścić do sytuacji, w której uprawnienia właściciela nieruchomości całkowicie ograniczają uprawnienia inwestora.

Minister Infrastruktury i Budownictwa stoi na stanowisku, iż żadne uzasadnione interesy Prywatnej Korporacji Mieszkaniowej sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie nie zostały naruszone w związku z wydaniem decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej.

Za niezasadny bowiem należy uznać zasadniczy zarzut skarżącej spółki, iż *decyzja Wojewody Łódzkiego* „nie przewiduje budowy ekranów akustycznych chroniących przed hałasem nieruchomości skarżącego i innych osób na odcinku drogi łączącej węzeł „Łódź Teofilów” z drogą krajową nr 71, po północnej stronie tej drogi co najmniej od miejsca „zjazd indywidualny KM 110,08” w kierunku ronda na drodze krajowej nr 71, na odcinku wokół ronda, a ponadto na odcinku wokół ronda, a także na odcinku drogi krajowej pomiędzy rondem a pierwszymi terenami zabudowanymi w Aleksandrowie Łódzkim”.

Organy architektoniczno-budowlane, za które w niniejszej sprawie należy uznać zarówno Wojewodę Łódzkiego, jak i Ministra Infrastruktury i Budownictwa, nie mogą decydować w sposób dowolny o lokalizacji ekranów akustycznych i innych urządzeń służących ochronie środowiska, jeśli taki obowiązek nie wynika z wydanych dla inwestycji uzgodnień środowiskowych. Ochronie akustycznej podlegają określone rodzaje terenów, dla których obowiązują określone dopuszczalne poziomy hałasu w środowisku. W raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dokonano analizy akustycznego oddziaływania drogi S14. Zarówno dla zagospodarowanych terenów wymagających ochrony akustycznej, jak i dla znajdujących się w zasięgu prognozowanego, ponadnormatywnego oddziaływania hałasu, zaproponowano zabezpieczenia akustyczne. Ich lokalizacja i parametry wynikały z wykonanej analizy akustycznej.

W *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Łodzi nałożył obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, m.in. w celu uszczegółowienia parametrów i lokalizacji ekranów akustycznych, co też uczyniono. W *postanowieniu uzgadniającym* Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Łodzi – uzyskanym w ramach postępowania zakończonego *decyzją Wojewody Łódzkiego* – dokonano uszczegółowienia parametrów i lokalizacji ekranów akustycznych.

Tak więc należy stwierdzić, że to na etapie postępowania środowiskowego, zakończonego wydaniem *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* i na etapie ponownej oceny oddziaływania inwestycji na środowisko przeprowadzonej na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, zakończonego wydaniem *postanowienia uzgadniającego*, nastąpiła ocena oddziaływania na środowisko przedmiotowej

inwestycji. Ewentualne uwagi i zastrzeżenia co do skutków środowiskowych realizacji przedmiotowej inwestycji strony mogły zgłaszać w toku ww. postępowań środowiskowych.

Podczas procedowania w kwestii ponownej oceny oddziaływania inwestycji na środowisko, na etapie postępowania prowadzonego przez Wojewodę Łódzkiego, został zapewniony udział społeczeństwa. Skarżącą spółka miała zatem możliwość wniesienia uwag i zastrzeżeń dotyczących braku zaprojektowania ochrony akustycznej dla terenu stanowiącego jej własność, które zostałyby następnie rozpatrzone przez wyspecjalizowany organ ochrony środowiska, jakim jest Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Łodzi, zgodnie z procedurą dotyczącą ponownej oceny oddziaływania przedmiotowej inwestycji na środowisko, wynikającą z *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*.

Natomiast zarówno Wojewoda Łódzki, jak i Minister Infrastruktury i Budownictwa, w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej związani byli ustaleniami rozstrzygnięć w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia i nie byli uprawnieni do ich merytorycznej analizy.

Zgodnie bowiem z art. 92 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie* postanowienia regionalnego dyrektora ochrony środowiska w sprawie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia wiążą organ wydający jedną z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 tej ustawy. Wydane *postanowienie uzgadniające* wiąże organy orzekające w przedmiocie zezwolenia na realizację ww. inwestycji drogowej w zakresie kwestii środowiskowych, w tym dotyczących lokalizacji i parametrów ekranów akustycznych, miejsc pod ich rezerwy i kształtuje niniejszą decyzję w tym zakresie.

Zgodnie natomiast z art. 35 ust. 1 pkt 1 *ustawy Prawo budowlane*, do obowiązków organu orzekającego w przedmiocie pozwolenia na budowę (jak również zezwolenia na realizację inwestycji drogowej w trybie *specustawy drogowej*) należy sprawdzenie zgodności projektu budowlanego m.in. z wymaganiami ochrony środowiska, w szczególności określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*.

Po dokonaniu analizy przedłożonego przez *inwestora* projektu budowlanego organ odwoławczy stwierdził, iż przedmiotowy projekt budowlany jest zgodny z *decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach i postanowieniem uzgadniającym*.

Wobec powyższego, w ocenie Ministra Infrastruktury i Budownictwa, roszczenia skarżącej spółki stanowią próbę wykazania posiadania interesu faktycznego, który nie podlega ochronie prawnej na podstawie art. 11f ust. 1 pkt 4 *specustawy drogowej*.

Niezależnie od powyższego, *inwestor* szczegółowo wyjaśnił, że w ramach prac związanych z opracowaniem projektu technicznego przedmiotowej inwestycji drogowej została sporządzona mapa do celów projektowych przyjęta do zasobu geodezyjnego. Zgodnie z przedmiotową mapą, na terenie działki nr 80/40, z obrębu B-55, objętą strefą oddziaływania budowanej drogi ekspresowej S14, nie znajdowały się budynki mieszkalne, lecz jedynie uzgodnione przez Zespół Uzgadniania Dokumentacji Projektowej ich lokalizacje wraz z towarzyszącymi sieciami uzbrojenia terenu na podstawie opinii nr 1030/08. W związku z powyższym, *decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach* nie wskazywała konieczności budowy ekranów akustycznych.

Na etapie ponownej oceny oddziaływania inwestycji na środowisko uzyskano natomiast niezbędne wywiady tj. miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego poszczególnych gmin i miast oraz – w przypadku ich braku – zgodnie z art. 115 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r., poz. 1232, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą Prawo ochrony środowiska*” – dokumenty stwierdzające brak kwalifikacji terenu do objęcia ochroną ze względu na brak zagospodarowania działki w stanie istniejącym obiektami (budynkami mieszkalnymi) wymagającymi ochrony. W czasie sporządzania dokumentacji projektowej działka nr 80/40, z obrębu B-55, nie była zagospodarowana, a zatem zgodnie z art. 115 *ustawy Prawo ochrony środowiska* – nie podlegała obowiązkowi ochrony. *Inwestor* zaznaczył, przedstawiając stosowną dokumentację fotograficzną, iż do chwili obecnej teren działki będącej własnością skarżącej spółki, znajdujący się w zasięgu oddziaływania drogi ekspresowej S14, pozostaje niezabudowany. W stanie istniejącym, na dzień

złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej, w południowej części terenu Prywatnej Korporacji Mieszkaniowej nie znajdowały się fizycznie budynki, które wymagały ochrony akustycznej.

Dodatkowo *inwestor* wskazał, że decyzja Prezydenta Miasta Łodzi Nr AAB.I-A/646/08 z dnia 20 maja 2008 r. o pozwoleniu na budowę wydana została na podstawie decyzji Prezydenta Miasta Łodzi nr UA.II/424/07 z dnia 13 sierpnia 2007 r. o warunkach zabudowy dla inwestycji polegającej na rozbudowie osiedla „Zielony Romanów” o osiedle mieszkaniowe domów jednorodzinnych wraz z infrastrukturą techniczną oraz garażami, przewidzianej do realizacji na działkach nr 80 i nr 81, z obrębem B-55.

Zaznaczenia wymaga, iż w decyzji o warunkach zabudowy Prywatna Korporacja Mieszkaniowa sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie została poinformowana o planowanej budowie drogi krajowej nr 72, uwzględnionej w Miejscowym Planie Zagospodarowania Przestrzennego gminy Aleksandrów. Przyjęte rozwiązania w projekcie drogi ekspresowej S14 w przedmiotowym fragmencie wpisują się w korytarz przewidziany miejscowym planem na zlokalizowanie ww. drogi publicznej. W punkcie 5 decyzji o warunkach zabudowy Spółka została zobligowana do uwzględnienia oddziaływania akustycznego drogi. Rozumieć przez to należy, że w przypadku budowy budynków w rejonie narażonym na oddziaływanie pochodzące z planowanej drogi inwestor osiedla winien we własnym zakresie zabezpieczyć teren osiedla, bądź tak go zagospodarować, by w przyszłości nie doprowadzić do przekroczeń w oddziaływaniu akustycznym na planowaną zabudowę mieszkalną.

W piśmie z dnia 20 maja 2016 r. *inwestor* wyjaśnił, iż wychodząc naprzeciw oczekiwaniom skarżącej spółki w projekcie przewidziano rezerwę terenu pod ewentualną lokalizację ekranów akustycznych w sytuacji, gdyby na etapie wykonywania analizy porealizacyjnej okazało się, że zabezpieczenia zastosowane przez inwestora osiedla są niewystarczające z uwagi na fakt, że natężenie ruchu wykracza poza wielkości przewidziane w prognozie ruchu, które znalazły odzwierciedlenie w zapisach pkt 5 decyzji o warunkach zabudowy z dnia 13 sierpnia 2007 r. W *postanowieniu uzgadniającym* wskazano miejsca (rezerwy terenu), które umożliwią posadowienie ekranów akustycznych w późniejszych latach eksploatacji drogi. W celu weryfikacji przyjętych założeń i określenia rzeczywistej skuteczności zastosowanych zabezpieczeń akustycznych zarówno w *postanowieniu uzgadniającym*, jak i w *decyzji Wojewody Łódzkiego*, wskazano obowiązek sporządzenia analizy porealizacyjnej.

Jeżeli zaś analiza porealizacyjna – przeprowadzona przez *inwestora* po upływie roku od dnia oddania inwestycji do użytkowania – wykaże, że normy hałasu w danym miejscu zostały przekroczone, *inwestor* będzie zobowiązany podjąć działania mające na celu zwiększenie ochrony akustycznej, np. poprzez zwiększenie ilości i/lub parametrów zabezpieczeń przeciwhałasowych (ekranów akustycznych). Projekt budowlany przedmiotowej inwestycji drogowej uwzględnia możliwość wybudowania w późniejszym czasie ekranu akustycznego, który zapewni ochronę akustyczną przewidzianych do realizacji w przyszłości budynków przy drodze krajowej nr 71.

Za przedwczesne należy uznać obawy skarżącej spółki dotyczące niekorzystnych skutków planowanej inwestycji drogowej w postaci nadmiernego hałasu, kurzu i spalin, oddziałujących na działki nr 80/42, 80/41 i 80/31-80/40, z obrębem B-55.

Możliwość zbadania ewentualnego wystąpienia ww. skutków nastąpi bowiem podczas dokonywania ww. analizy porealizacyjnej, czyli dopiero po zrealizowaniu przedmiotowego przedsięwzięcia. Z uwagi na powyższe, kwestia ta nie może stanowić przedmiotu badania w trakcie niniejszego postępowania odwoławczego w sprawie *decyzji Wojewody Łódzkiego*, a zarzut dotyczący niespełnienia wymogów wynikających z przepisów techniczno-budowlanych i przepisów dotyczących ochrony środowiska, uznać należy za niezasadny. Zauważyć przy tym należy, iż skarżąca spółka poza samym sformułowaniem zarzutów dotyczących nie spełnienia wymogów wynikających z przepisów techniczno-budowlanych i przepisów dotyczących ochrony środowiska nie wskazała, na czym polegają, w czym się przejawiają (w jakim konkretnym działaniu bądź zaniechaniu organu I instancji) zdiagnozowane przez nią nieprawidłowości. Wobec powyższego nie jest możliwe odniesienie się do zarzutów, które nie zostały skonkretyzowane na gruncie przedmiotowej sprawy.

Odnosząc się do zarzutu skarżącej spółki, iż brak zabezpieczeń przed skutkami inwestycji terenu, na którym realizuje ona budowę osiedla, spowoduje poważne straty finansowe, stwierdzić należy,

iz powyższa kwestia nie może stanowić przedmiotu badania w trakcie niniejszego postępowania odwoławczego, co zostało już wyjaśnione szczegółowo w niniejszej decyzji, przy rozpatrzeniu odwołań wniesionych przez inne strony postępowania.

Za nietrafny uznać również należy zarzut Prywatnej Korporacji Mieszkaniowej sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie dotyczący nieuzasadnionej ingerencji w prawo własności skarżącej spółki, poprzez ustanowienie ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości oznaczonej jako działki nr 80/40 i nr 80/41, z obrębu B-55.

Jak już to zostało wyjaśnione w niniejszej decyzji, *specustawa drogowa* wprost przewiduje możliwość nałożenia ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości dla realizacji obowiązków wynikających z konieczności przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu. Po uzyskaniu stanowiska *inwestora* Minister Infrastruktury i Budownictwa doszedł do przekonania, że ograniczenie w korzystaniu z nieruchomości skarżącej spółki jest w niniejszej sprawie uzasadnione. Nie ulega wątpliwości, że na potrzeby prowadzonej inwestycji konieczne było przebudowanie istniejących sieci uzbrojenia terenu.

Organ odwoławczy podziela stanowisko *inwestora*, że ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości skarżącej spółki wynika z konieczności dokonania przebudowy napowietrznej linii elektroenergetycznej. Planowana przebudowa polegać będzie na wybudowaniu słupa w granicy terenu przyszłego pasa drogowego – a co się z tym wiąże – umożliwieniu czasowego demontażu istniejącej linii elektroenergetycznej na odcinku jednego przęsła do najbliższego istniejącego słupa oraz usunięciu kolizji z doziemną linią telekomunikacyjną.

Odnosząc się natomiast do przyczyn zajęcia części działki nr 80/4 pod planowaną inwestycję drogową wyjaśnić należy, iż dokonanie podziału ww. nieruchomości i przejęcie na rzecz Skarbu Państwa działki nr 80/42 jest konieczne w celu wydzielenia terenu dla rozwiązań drogowych projektowanego ronda na drodze krajowej nr 71, umożliwiającego włączeniu układu drogowego węzła Łódź Teofilów. Orzeczenie przez organ I instancji w zakresie ograniczeń w korzystaniu z części działki nr 80/41, jak wynika z dokonanej przez organ odwoławczy analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jest konieczne dla dokonania przebudowy sieci elektroenergetycznej i telekomunikacyjnej, z analogicznych powodów, jak wskazane przez *inwestora* w odniesieniu do konieczności ograniczenia skarżącej spółki w korzystaniu z działki nr 80/40.

Z faktu pozostawiania przebudowywanych sieci uzbrojenia terenu na nieruchomościach, właściciele i użytkownicy wieczysti tych nieruchomości mogą doznać ograniczeń w dotychczasowym sposobie korzystania z nich lub w możliwym dotychczas sposobie ich zagospodarowania, co może spowodować spadek wartości tych nieruchomości. Właścicielom i użytkownikom wieczystym nieruchomości, w omawianej wyżej sytuacji, przysługują roszczenia określone w art. 124 ust. 4 i 5 *ustawy o gospodarce nieruchomościami*, o czym była już mowa w mniejszej decyzji.

Mając na uwadze stwierdzenie skarżącej spółki, iż bardziej racjonalnym rozwiązaniem byłoby wyłączenie działki nr 80/40 w całości oraz działki nr 80/41 w części, na której znajduje się przedmiotowa infrastruktura, podkreślić należy, iż niedopuszczalna jest ocena racjonalności czy słuszności koncepcji przedstawionej przez inwestora, bowiem miałaby ona charakter pozaprawny. To inwestor, jako podmiot wyspecjalizowany w danej dziedzinie, posiadający odpowiednią wiedzę, decyduje o słuszności i racjonalności realizacji danego przedsięwzięcia drogowego (stanowisko wyrażone przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 26 lipca 2013 r. sygn. akt II OSK 762/13, LEX nr 1367353). Podkreślić także należy, że przedmiotem orzekania przez organy administracji właściwe w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie jest prognozowanie wielkości ewentualnych strat w majątku skarżącej spółki, jako czynnika decydującego o wyborze przez inwestora konkretnych rozwiązań technicznych, i w tym zakresie podnoszone przez nią zarzuty pozostają bez wpływu na kształt podjętego rozstrzygnięcia.

Z powyższych względów – wbrew stanowisku skarżącej spółki – nie można stwierdzić, że *decyzja Wojewody Łódzkiego* – w zakresie dotyczącym interesu prawnego skarżącej spółki – została wydana z naruszeniem art. 6, art. 7, art. 77 i art. 107 § 3 *kpa*. Organ I instancji – w części odnosząc się do interesu prawnego skarżącej spółki – podjął wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia zarówno stanu faktycznego, jak i prawnego sprawy, co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, odpowiadającemu wymogom zawartym w art. 107 § 3 *kpa*.

Odnosząc się do odwołania Pani Agnieszki Guzek i Pani Krystyny Skonecznej, Minister Infrastruktury i Budownictwa stwierdza, co następuje.

Za niezasadne należy uznać żądania skarżących o przesunięcie granicy planowanego przejęcia działki nr 405/1, z obrębu 24 Rąbień, o 5 m w kierunku wschodnim oraz brak zgody na lokalizację projektowanego rowu przydrożnego na części ww. nieruchomości.

Konieczna jest merytoryczna kontrola zasadności ingerencji w prawa jednostki przy realizacji inwestycji, co zostało już wyjaśnione w niniejszej decyzji. Minister Infrastruktury i Budownictwa stoi na stanowisku, iż organ administracji publicznej ma obowiązek – wypełniony w postępowaniu administracyjnym zakończonym wydaniem *decyzji Wojewody Łódzkiego* w odniesieniu do działki Pani Agnieszki Guzek i Pani Krystyny Skonecznej – badania zasadności zajęcia ich nieruchomości pod inwestycję. Ta weryfikacja nie może mieć jednak na celu samej kontroli zasadności poszczególnych rozwiązań wskazanych we wniosku, ale ma na celu zbadanie niezbędności inwestycji do realizacji ogólnego celu przedsięwzięcia drogowego. W przypadku, gdy przedstawione przez inwestora wyjaśnienia nie dają podstaw do uznania wyłączenia za uzasadnione, organ wzywa inwestora do przedłożenia nowych dokumentów mapowych, na których teren nie będący niezbędnym dla realizacji przedsięwzięcia będzie znajdował się poza liniami rozgraniczającymi teren inwestycji, tj. nie będzie podlegał przejęciu pod inwestycję.

W trakcie trwania postępowania odwoławczego, mając na uwadze zastrzeżenia Pani Agnieszki Guzek i Pani Krystyny Skonecznej co do przebiegu linii rozgraniczającej teren inwestycji, Minister Infrastruktury i Budownictwa podjął działania mające na celu wyjaśnienie powodu zajęcia terenu pod planowane przedsięwzięcie w zakresie wskazanym przez *inwestora* we wniosku. Po uzyskaniu stanowiska *inwestora* Minister Infrastruktury i Budownictwa doszedł do przekonania, że przejęcie części działki skarżących pod realizację przedmiotowej inwestycji drogowej jest w niniejszej sprawie uzasadnione.

Ze zgromadzonej w niniejszej sprawie dokumentacji i wyjaśnień *inwestora* wynika, iż zarówno na części ww. działki nr 405/1, jak i w jej sąsiedztwie, przewiduje się budowę drogi dojazdowej D36 wraz z odwodnieniem. Przedmiotowa droga dojazdowa zostanie włączona do ul. Słowiańskiej. Ze względów zachowania warunków bezpieczeństwa, w tym zapewnienia widoczności na skrzyżowaniu, nastąpi konieczność odsunięcia jej od wiaduktu drogowego w ciągu drogi ekspresowej, który wraz z nasypem drogi S14 stanowi zasadniczy element wpływający na ograniczenie widoczności.

Ze zgromadzonej dokumentacji i wyjaśnień *inwestora* jednoznacznie wynika, iż wskazywane do rozbiórki budynki gospodarcze, zlokalizowane na działce nr 405/1, wprost kolidują z rowem drogowym przy drodze dojazdowej D36, którego wykonanie jest niezbędne z punktu widzenia prawidłowego odwodnienia drogi dojazdowej i niedopuszczenia do spływu wód z jezdni tejże drogi na teren przyległy – w tym przypadku na teren działki nr 405/4, powstałej po podziale działki nr 405/1, pozostającej własnością Pani Agnieszki Guzek i Pani Krystyny Skonecznej. Dodatkowo wskazać należy, iż przedmiotowa nieruchomość w części objętej w projekcie budowlanym pod przyszły pas drogowy drogi S14 była wskazywana w *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* jako teren, na którym będzie realizowana i na który będzie oddziaływać droga ekspresowa S14.

Odnosząc się do żądania skarżących wprowadzenia do projektu inwestycji rozwiązania zamiennego dotyczącego odcinkowej likwidacji projektowanego rowu przydrożnego drogi dojazdowej D36 planowanego do realizacji na ich działce nr 405/1 na wysokości „za obiekt budowlany-błaszak”, według załącznika graficznego, załączonego do pisma z dnia 11 czerwca 2016 r. Minister Infrastruktury i Budownictwa stwierdził, co następuje.

W ww. piśmie z dnia 22 czerwca 2016 r. *inwestor* wskazał, iż rozwiązania w projekcie budowlanym związane z odwodnieniem drogi dojazdowej poprzez rów przydrożny zostały zaprojektowane prawidłowo oraz zgodnie z obowiązującymi przepisami, o czym była mowa powyżej.

Mając jednak na względzie szczególnie interes strony, tj. Pani Agnieszki Guzek i Pani Krystyny Skonecznej po przeprowadzeniu dodatkowej analizy wypadkowego nachylenia drogi dojazdowej D36 uwzględniającego zarówno nachylenie podłużne jak i poprzeczne przedmiotowej drogi, pozwalające zachować jej prawidłowe odwodnienie, *inwestor* wskazał, iż widzi możliwość zastosowania innego rozwiązania technicznego polegającego na wydłużeniu odcinkowej likwidacji rowu. Dzięki temu - jak

wyjaśnił *inwestor* - możliwe będzie zachowanie budynku gospodarczego murowanego na przedmiotowej działce w obecnej lokalizacji.

Inwestor wskazał, iż konsekwencją powyższego rozwiązania jest konieczność dokonania korekty projektu podziału działki nr 405/1 polegającej na wyłączeniu z inwestycji terenu na którym zlokalizowany jest budynek gospodarczy murowany - teren ten pozostanie własnością dotychczasowego właściciela wraz z budynkiem mieszkalnym.

Do ww. pisma z dnia 22 czerwca 2016 r. *inwestor* załączył plan sytuacyjny przedstawiający proponowaną korektę linii rozgraniczającej teren przedmiotowej inwestycji, z uwzględnieniem pozostawienia budynków gospodarczych, znajdujących się na ww. działce nr 405/1.

Z powyższego stanowiska *inwestora* wynikało, iż interes publiczny jakim jest budowa drogi S14 może zostać zrealizowany z uwzględnieniem postulatów Pani Agnieszki Guzek i Pani Krystyny Skonecznej dotyczących innych rozwiązań projektowych przedmiotowej inwestycji drogowej.

Przy piśmie z dnia 24 czerwca 2016 r., znak: DLI.III.6621.175.2015.AK.20, działając na podstawie art. 9 *kpa*, Minister Infrastruktury i Budownictwa przekazał Pani Agnieszce Guzek i Pani Krystynie Skonecznej, kopię ww. pisma *inwestora* z dnia 22 czerwca 2016 r., wraz z kopią załącznika mapowego do tego pisma, zawiadamiając jednocześnie o możliwości wypowiedzenia odnośnie przedstawionych przez *inwestora* zamiennych rozwiązań projektowych.

W piśmie z dnia 24 czerwca 2016 r., znak: DLI.III.6621.175.2015.AK.19, organ odwoławczy wezwał *inwestora* do przedłożenia w odpowiedniej ilości egzemplarzy dokumentacji mapowej i projektowej, uwzględniającej zmiany projektowe odnośnie działki nr 405/1, z obrębu 24 Rąbień, o których mowa w ww. piśmie *inwestora* z dnia 22 czerwca 2016 r.

Przy piśmie z dnia 17 sierpnia 2016 r., znak: L.dz. Mosty 2016/08/00553, *inwestor* przesłał żądane dokumenty.

W piśmie z dnia 19 sierpnia 2016 r., znak: DLI.III.6621.175.2015.AK.25, działając na podstawie art. 9 *kpa*, Minister Infrastruktury i Budownictwa poinformował Panią Agnieszkę Guzek i Panią Krystynę Skoneczną, iż w dniu 19 sierpnia 2016 r. do Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa wpłynęło ww. pismo *inwestora* z dnia 17 sierpnia 2016 r., przy którym przekazano zamienną dokumentację, uwzględniającą zmiany projektowe odnośnie działki nr 405/1, z obrębu 24 Rąbień, o których mowa w ww. piśmie *inwestora* z dnia 22 czerwca 2016 r.

Ponadto, w ww. piśmie z dnia 19 sierpnia 2016 r., Minister Infrastruktury i Budownictwa zawiadomił Panią Agnieszkę Guzek i Panią Krystynę Skoneczną o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Wskazał także na przysługujące prawo do zapoznania się z aktami sprawy.

Minister Infrastruktury i Budownictwa uzyskał materiał dowodowy pozwalający na dokonanie korekty reformatoryjnej *decyzji Wojewody Łódzkiego* w części dotyczącej działki o nr ew. 405/1, z obrębu 24 Rąbień i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy, co zostało szczegółowo wyjaśnione w rozstrzygnięciu niniejszej decyzji. Dokonane przez organ odwoławczy zmiany w *decyzji Wojewody Łódzkiego* i zatwierdzonej tą decyzją dokumentacji projektowej, uwzględniają zmiany projektowe odnośnie działki nr 405/1, z obrębu 24 Rąbień, o których mowa w ww. piśmie *inwestora* z dnia 22 czerwca 2016 r.

Odnosząc się do obaw Pani Agnieszki Guzek i Pani Krystyny Skonecznej związanych z możliwością tworzenia się warunków sprzyjających do rozrodu owadów ze względu na fakt istnienia rowu – *inwestor* szczegółowo wyjaśnił – że przedmiotowy rów stanowić ma element wyłączenie odwodnienia drogi dojazdowej. W odróżnieniu od istniejącego rowu melioracyjnego zlokalizowanego w ul. Słowiańskiej, który w sposób ciągły prowadzi wody, rzeczony rów nie będzie prowadził żadnych wód poza wodami spływającymi z nawierzchni drogi podczas deszczu. Tym samym w okresie, w którym nie występują opady atmosferyczne w przedmiotowym rowie nie będzie wody, z więc nie będą stworzone warunki do wylęgania się owadów.

Inwestor wyjaśnił również, iż odwodnienie drogi dojazdowej zostało zaprojektowane na całym jej odcinku w jednolity sposób, tj. zastosowano odwodnienie powierzchniowe, co jest rozwiązaniem prawidłowym i optymalnym z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia. *Inwestor* – jako podmiot wyspecjalizowany – wskazał, iż woda za pomocą spadków podłużnych i poprzecznych jezdni będzie spływała w kierunku pobocza. Dalej również powierzchniowo będzie spływała do otwartego rowu drogowego, którym dzięki odpowiedniemu pochyleniu podłużnemu spływa do odbiornika - w tym przypadku rowu wzdłuż ul. Słowiańskiej. *Inwestor* wyjaśnił, iż parametry rowu odwadniającego dobrano tak by nie nastąpiło jego przepełnienie, co mogłoby skutkować zalaniem terenu przyległego. Ponadto, na odcinku na którym zlikwidowany został przedmiotowy rów wody z jezdni drogi dojazdowej kierowane są ściekiem przykrawędziowym do rowów drogowych, co również zapobiega zalewaniu terenu przyległego wodą z nawierzchni drogi dojazdowej.

Wobec powyższego, przyjęte rozwiązania projektowe nie spowodują zalania terenu przyległego wodami pochodzącymi z powierzchni drogi dojazdowej D36. Co więcej, jak wyjaśnił *inwestor*, rów odwadniający drogę dojazdową D36 został zaprojektowany w sposób umożliwiający całkowite jego opróżnienie, co oznacza, że poza okresem deszczu rów pozostaje suchy. Powyższe rozwiązanie nie pozwoli na stworzenie warunków dogodnych do rozwoju uciążliwych owadów. Ponadto, zauważyć należy, że decyzja Wojewody Łódzkiego poprzedzona była wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i w tym postępowaniu skarżące mogły zgłaszać uwagi co do skutków środowiskowych przedmiotowej inwestycji drogowej.

Odnosząc się do zarzutu Pani Agnieszki Guzek i Pani Krystyny Skonecznej nieuwzględnienia w dokumentacji projektowej części rozbudowanej budynku mieszkalnego wskazać należy, że dokumentacja projektowa została wykonana na podstawie mapy do celów projektowych przyjętej przez ośrodek dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej w Zgierzu. W treści mapy uwzględniono zabudowę istniejącą, która figuruje w zasobach geodezyjnych. *Inwestor* wyjaśnił, iż dobudowana część budynku mieszkalnego na czas złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej nie figurowała w zasobie geodezyjnym. Tym samym – jak wskazał *inwestor* - na czas złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej nie było podstaw do ujawnienia niniejszej dobudówki na przygotowanej mapie do celów projektowych.

Dodatkowo, jak wyjaśnił *inwestor*, w ramach uzyskiwania opinii narady koordynacyjnej mapa została zaktualizowana o projektowane i jeszcze nie wykonane obiekty liniowe. Narada koordynacyjna prowadzona przez Zgierski Ośrodek Geodezji odbyła się w kwietniu 2015 r. i dokonała dodatkowej weryfikacji mapy do celów projektowych.

W orzecznictwie sądownoadministracyjnym podkreśla się, iż dokumentacja geodezyjno-kartograficzna przyjęta do opracowania materiałów graficznych, opatrzona stosownymi klauzulami ośrodka dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej, które stanowią potwierdzenie dokonania ich oceny przez wyspecjalizowane do tego rodzaju czynności służby geodezyjno-kartograficzne nie może być w takiej sytuacji kwestionowana przez organ orzekający w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 marca 2016 r., sygn. akt II OSK 2334/15, z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt II OSK 1593/13, oraz z dnia 27 marca 2012 r. sygn. akt II OSK 208/12, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23 stycznia 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa 1001/14, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Do zatwierdzenia podziałów nieruchomości dokumentację podziałową opracowują uprawnione do tego osoby jeszcze przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji. Organ orzekający dysponuje zatem kompletną już dokumentacją, która jest następnie konieczna do wprowadzenia zmian w ewidencji gruntów i budynków oraz w księgach wieczystych po wydaniu decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji drogowej.

W rozpoznawanej sprawie nie jest kwestionowane, że dokumentacja projektowa została wykonana na podstawie mapy do celów projektowych przyjętej do ośrodka dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej. W oparciu o takie materiały orzekano w sprawie zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej.

Dodatkowo *inwestor* wyjaśnił, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami obiekty w trakcie budowy nie stanowią treści mapy zasadniczej. Jedynie obiekt dla którego wykonano po zakończeniu budowy inwentaryzację powykonawczą będącą podstawą do ujawnienia go w treści mapy zasadniczej może zostać ujawniony w jej treści. *Inwestor* wskazał, iż na etapie prowadzonego postępowania w sprawie

wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w związku z zastrzeżeniami Pani Agnieszki Guzek i Krystyny Skonecznej projektant pozyskał z zasobu geodezyjnego mapę zasadniczą poświadczoną przez Starostę Zgierskiego. Zgodnie z przedmiotową mapą w zasobie geodezyjnym nie znajdowała się informacja o rozbudowanym budynku w momencie prowadzenia postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej, czyli po zakończeniu opracowywania projektu budowlanego.

Ponadto *inwestor* podkreślił, że opracowanie mapy do celów projektowych wraz z jej ciągłą aktualizacją dla obiektu jakim jest obiekt drogowy na odcinku około 30 km nie jest technicznie możliwe. W związku z tym, za wiążącą co do jej aktualności uznaje się klauzulę wydaną przez ośrodek geodezji i kartografii poświadczającą przyjęcie danej mapy do zasobu oraz dodatkowo uzyskanie pozytywnej opinii z narady koordynacyjnej.

Powyższe stanowisko *inwestora* potwierdza ww. orzecznictwo sądownoadministracyjne.

Na prawidłowość wydanej *decyzji Wojewody Łódzkiego* nie ma również wpływu zarzut skarżących dotyczący niewłaściwego określenia w projekcie budowlanym pokrycia dachowego budynku gospodarczego przewidzianego do rozbiórki, bowiem w wyniku korekty rozwiązań projektowych odnośnie działki nr 405/1, z obrębu 24 Rąbień, o których mowa w ww. piśmie *inwestora* z dnia 22 czerwca 2016 r., nie przewiduje się wyburzenia budynku gospodarczego murowanego. W przesłanym przez *inwestora* przy ww. piśmie z dnia 17 sierpnia 2016 r. zamiennym projekcie architektoniczno-budowlanym rozbiórki (Tom 16/1) korekcie podlegają jedynie zapisy odnoszące się do więzby dachowej pozostałej zabudowy podlegającej rozbiórce.

Odnosząc się do zarzutu Pani Agnieszki Guzek i Pani Krystyny Skonecznej dotyczącego braku możliwości odtworzenia na działce po podziale budynków gospodarczych przewidzianych do rozbiórki, zauważyć należy, iż skarżącym, którym po podziale i przejściu na własność Skarbu Państwa tylko części należących do nich nieruchomości, pozostaną we władaniu pozostałe części, które ze względu na różne okoliczności, w tym ze względu na swoją wielkość, nie będą mogły być już przeznaczone na dotychczasowe cele, przysługuje roszczenie o nabycie nieruchomości niewyłączanej na cele budowy dróg części tej nieruchomości. W orzecznictwie przesądzono, że roszczenie to ma charakter cywilnoprawny, którego w razie sporu strona może dochodzić przed sądem powszechnym (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 listopada 2011 r., I OSK 1351/11, LEX nr 1133458).

Nie można się także zgodzić z Panią Agnieszką Guzek i Panią Krystyną Skoneczną, że *decyzja Wojewody Łódzkiego* narusza zasadę ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich, o której mowa w art. 11f ust. 1 pkt 4 *specustawy drogowej*.

Realizacja inwestycji drogowych z reguły wiąże się z ograniczeniem a często z odebraniem praw do nieruchomości. Zawarty w art. 11f ust. 1 pkt 4 *specustawy drogowej* obowiązek uwzględnienia uzasadnionych (co trzeba tu podkreślić) interesów osób trzecich, należy interpretować w taki oto sposób, że chodzi tu o interesy obiektywnie uzasadnione.

Według Ministra Infrastruktury i Budownictwa żadne uzasadnione interesy Pani Agnieszki Guzek i Pani Krystyny Skonecznej nie zostały naruszone w związku z wydaniem decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej, gdyż zostały uwzględnione ich wnioski polegające na pozostawieniu budynku gospodarczego murowanego, znajdującego się na ich działce, który pierwotnie podlegał rozbiórce.

Jak już bowiem zostało to wyjaśnione w niniejszej decyzji, po przeprowadzeniu dodatkowej analizy wypadkowego nachylenia drogi dojazdowej D36 uwzględniającego zarówno nachylenie podłużne jak i poprzeczne przedmiotowej drogi, pozwalające zachować prawidłowe odwodnienie niniejszej drogi, *inwestor* stwierdził, iż możliwe jest zastosowanie innego rozwiązania technicznego polegającego na wydłużeniu odcinkowej likwidacji rowu, dzięki czemu możliwe stało się zachowanie budynku gospodarczego murowanego na przedmiotowej działce w obecnej lokalizacji.

Powyższe, świadczy o zachowaniu ochrony uzasadnionego interesu Pani Agnieszki Guzek i Pani Krystyny Skonecznej. Stwierdzić zatem należy, że w sprawie nie doszło do naruszenia wymagań

dotyczących ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich w rozumieniu przepisów administracyjnych.

Podsumowując, organ odwoławczy uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które przedstawił *inwestor* w załączonej do wniosku dokumentacji. W ocenie organu odwoławczego ustalony przebieg planowanej inwestycji – po korektach dokonanych przez organ odwoławczy - nie narusza prawa.

Stwierdzić należy także, że zarówno wniosek *inwestora*, postępowanie przeprowadzone przez organ I instancji, jak i zaskarżona *decyzja Wojewody Łódzkiego* – poza częścią uchyloną niniejszą decyzją – nie naruszają prawa, a zarzuty zawarte w odwołaniach oraz pismach je uzupełniających, poza zarzutami podniesionymi przez Pana Jana Franasika oraz spółkę PPH LEGS sp. z o.o. z siedzibą w Aleksandrowie Łódzkim, nie zasługują na uwzględnienie, wobec czego orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na decyzję, na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r., poz. 718, z późn. zm.), przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wnoszona za pośrednictwem Ministra Infrastruktury i Budownictwa, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Załączniki:

Nr 1.1–1.6 - rysunki zamienne Nr 03.01, 03.03, 03.06, 03.07, 03.08, 03.11, mapy przedstawiającej proponowany przebieg drogi w skali 1:1000,

Nr 2.1–2.2 - rysunki zamienne nr 02.01 i 02.03 projektu zagospodarowania terenu (Tom 1/1, strony odpowiednio nr 60 i 62),

Nr 2.3 - zamienna strona tytułowa projektu zagospodarowania terenu (strona 4),

Nr 3.1–3.2 - rysunki zamienne nr 02.01 i 02.03 projektu architektoniczno – budowlanego części drogowej – Tom 2/1 (strony odpowiednio nr 55 i 57),

Nr 3.3 - rysunek zamienny nr 03.44 projektu architektoniczno – budowlanego części drogowej – Tom 2/3 (strona 20),

Nr 3.4 - rysunek zamienny nr 02.01.1 projektu architektoniczno – budowlanego części sanitarnej – Tom 5/2 (strona 30),

Nr 3.5–3.6 - strony zamienne nr 2 i 7 opisu technicznego projektu architektoniczno – budowlanego części energetycznej – Tom 9/3,

Nr 3.7 - rysunek zamienny nr 02.03 projektu architektoniczno – budowlanego części melioracyjnej – Tom 13/1 (strona 37),

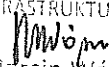
Nr 3.8 - rysunek zamienny sytuacyjny znajdujący się na stronie 48 projektu architektoniczno – budowlanego rozbiórki - Tom 16/1,

Nr 3.9 - zamienny projekt architektoniczno-budowlany rozbiórki obiektów – Tom 16/1,

Nr 3.10 - zamienny projekt architektoniczno-budowlany przebudowy urządzeń elektroenergetycznych nN i SN wł. prywatnych właścicieli,

Nr 4 - mapa z projektem podziału działek nr 210/10 i nr 210/33, z obrębu 24 Rąbień,

Nr 5 - mapa z projektem podziału działki nr 405/1, z obrębu 24 Rąbień.

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Marcin Wójtowicz
DYREKTOR
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

Otrzymują (wraz z załącznikami):

1. Wojewoda Łódzki
2. Pan Marcin Sucheta
pełnomocnik Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad
(7 egz. decyzji, w tym 1 z kompletem załączników, w celu wprowadzenia zmian w ewidencji gruntów i budynków oraz w księgach wieczystych)
3. A/a.

Otrzymują (bez załączników):

1. Zdzisław Seliga
2. Pani Wiesława Taranto,
3. Pan Grzegorz Taranto,
4. Pani Justyna Kasztelan
pełnomocnik Pana Tadeusza Błocha,
5. Pani Alina Arnold,
6. Pani Krystyna Drozdowicz,
7. Pan Krzysztof Drożdż,
8. Pan Tomasz Drożdż,
9. Pani Irena Drożdż,
10. Spółka P.P.H. LEGS sp. z o.o. z siedzibą w Aleksandrowie Łódzkim
11. R.pr. Kamila Klimczak-Nowak
pełnomocnik Pana Jana Franasika,
12. R.pr. Anna Dastych
pełnomocnik Pani Anny Grell-Wielec i Pana Arkadiusza Wielec
13. Prywatna Korporacja Mieszkaniowa Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie
14. Pani Agnieszka Guzek
15. Pani Krystyna Skoneczna

Otrzymuje do wiadomości (z załącznikami nr 2.1-2.3 i 3.1-3.10):

1. Łódzki Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego

Do wiadomości:

1. Starosta Zgierski
– wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej
2. Starosta Pabianicki
– wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej
3. Prezydent Miasta Łodzi
– wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej
4. Sąd Rejonowy w Zgierzu
V Wydział Ksiąg Wieczystych
5. Sąd Rejonowy w Pabianicach
V Wydział Ksiąg Wieczystych
6. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieście w Łodzi
XVI Wydział Ksiąg Wieczystych
7. Łódzki Urząd Wojewódzki w Łodzi
Wydział Gospodarki Nieruchomościami i Geodezji
8. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad
Oddział w Łodzi
9. Urząd Miasta Łodzi
10. Urząd Gminy w Pabianicach
11. Urząd Miejski w Konstantynowie Łódzkim
12. Urząd Miejski w Aleksandrowie Łódzkim
13. Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa
Departament Orzecznictwa